

Yeniden Doğmuş

Jørn André Halseth

İçindekiler

İçindekiler	2
1 Önsöz	4
2 Giriş	5
3 Yeniden Doğuş — Sütun	6
4 Haukeland Sykehus (1975)	10
5 Çocukluk (1980-82)	12
6 Üvey Baba (1983)	14
7 Gazete Dağıtıcısı (1987)	15
8 Bir Çöl Gibi (1990)	16
9 Lise Yılları (1991-94)	18
10 Fokhol Gård (1995)	20
11 Alternativt Nettverk (1996)	22
12 Fagerli Leirskole (1997)	23
13 Annem Ölüyor (1998)	24
14 Polyteknisk Institutt (1999)	26
15 HIA Grimstad (2000-02)	27
16 NTNU Trondheim (2003-04)	28
17 Oslo (2005-06)	29
18 Kurtuluş Kapıyı Çalıyor (2007-08)	30
19 Frekhaug (2009)	38
20 Hristiyan Topluluğu (2010)	39

<i>İÇİNDEKİLER</i>	3
21 Seçimi ve Kardeşler (2011)	43
22 Tanrı'nın Tahtı (2012)	51
23 Bereket ve İhanet (2012)	53
24 den Kalan Hasar	55
25 Reinhard Bonnke (2012)	56
26 ABD'de İncil Okulu (2013)	63
27 Charis Bible College (2014)	69
28 Norveç'e Dönüş (2015)	73
29 Asya (2016)	81
30 Levanger'deki Bønnesenteret (2017)	85
31 Ayrılık (2017)	86
32 Yeni Proje Pozisyonu (2018)	94
33 Araştırma Merkezi (2019)	101
34 Araştırma Merkezi (2020)	103
35 Publifye AS (2021)	105
36 Yolun Devamı (2022)	108
37 İsa Mesih Kimdir?	111
38 Ölüm yoksa ruh da mı yok?	116
39 Yetişkin Vaftizi	118
40 Tevrat'ın Filigranı	130
41 Şifrelenmiş Vaftiz	136
42 İletişim	142

Bölüm 1

Önsöz

Bu, Jorn Andre Halseth'in otobiyografisidir. Kitap, 1975'teki doğumundan itibaren yaklaşık elli yıla yayılan bir yaşam yolculuğunu anlatıyor. Okuyucular; onun ruhsal yeniden doğuşuna, kişisel mücadelelerine ve Tanrı'nın belirtiler, mucizeler ve Kutsal Ruh'un seslenişi aracılığıyla hayatına nasıl müdahale ettiğine dair samimi bir bakış açısı kazanacaklar.

Anlatı, bizi yazarın ailevi zorluklar ve anlam arayışıyla şekillenen ilk yıllarından, Tanrı'dan bir görüm aldığı 2008 yılındaki o belirleyici ruhsal yeniden doğuşuna kadar götürüyor. Buradan itibaren iman yürüyüşü, Diri Tanrı ile karşılaşmaları ve çağrıldığı hizmet skizleniyor.

Halseth; boşanma, kariyer belirsizliği ve ruhsal şüphe gibi hayatının zor dönemlerinden kaçınmıyor. Bu zorluklar; Tanrı'nın mucizevi müdahaleleri, peygamberlik mesajları ve şüpheden sarsılmaz bir imana dönüşen bir inanç zemininde sunuluyor. Kitap ayrıca, Kutsal Yazılar'ı ve kendi deneyimlerini temel alarak özellikle vaftiz ve İsa Mesih'in doğası gibi teolojik temalara da değiniyor. Anlatı, Kutsal Kitap gerçeklerini kişisel tanıklıklarla harmanlayarak hem ruhsal hem de insani olgunlaşmayı gözler önüne seriyor.

Bu eser bir yaşam öyküsünden daha fazlasıdır; Tanrı'nın sadakatinin bir tanıklığıdır. Halseth, hem zaferlerini hem de denemelerini açık yüreklilikle paylaşarak, okuyucuyu önündeki yol için Kutsal Ruh'un rehberliğini aramaya teşvik etmeyi amaçlıyor. Hepsinden önemlisi, doğru ile yanlış, gerçek ile yalanı ayırt etme yeteneği için dua etmeye çağırıyoruz. Bir çağrıya uymak her zaman kolay değildir; hem maddi hem de pratik fedakarlıklar gerektirir. Hayatta, eski ile yeni arasındaki gerilimin her zaman acısız olmadığı kırılma noktaları oluşur. Ancak Tanrı sadıktır (Ağıtlar 3:22-23).

İsa ona şöyle dedi: «"Beni gördüğün için mi inandın? Görmeden inananlara ne mutlu!"»

— Yuhanna 20:29

Bölüm 2

Giriş

RAB sizi kutsasın, korusun! RAB yüzünü size çevirsin, size lütfetsin! RAB yüzünü size doğru kaldırsın, size esenlik versin!

— *Çölde Sayım 6:24-26*

Tanrı, gerçeği tanımanızı ister (1 Timoteos 2:4) ve sizi en iyi tanıyan O'dur; Yaratıcınız, İsa Mesih (Yuhanna 1:3). Bu satırları yazan ben, 2008 yılında İsa Mesih'i Rabbim ve Efendim olarak kabul ederek yeniden doğdum. Bu anı kitabı, hayatımın öncesi ve sonrasının hikâyesidir; bedeli ne olursa olsun, sizin yararınız için kendi hayatımı tüm açıklığıyla ortaya koymayı seçtiğim bir tanıklık olarak kaleme alınmıştır.

Takip eden bölüm — *Yeniden Doğuş — Sütun* — bu kitabın üzerine inşa edildiği öğretilerdir: mikva, Göklerin eşiği ve Tanrı'nın Musa'nın kitaplarındaki harflerin içine dokuduğu tanıklık. Kitabın geri kalanı, kurtuluş kapıyı çalana dek Göklerin kapılarının dışında duran bir Norveçlinin yaşanmış tanıklığıdır; ta ki İsa Mesih'te vaftiz ve tam daldırma ile gerçekleşen gerçek Mikva, onu belirtiler ve harikalar eşliğinde ölümden yaşama taşıyana dek.

Dilerim ki Kutsal Ruh — İsa'nın vaat ettiği o ikinci yardımcı (Yuhanna 14:26) — önümüzdeki günlerde size bunları gösterecek.

Çünkü biri Tanrı sözünü işitir de uygulamazsa, aynada kendi doğal yüzüne bakan adama benzer. Kendine bakar, gider ve nasıl biri olduğunu hemen unuttur. Ama kim mükemmel yasaya, özgürlük yasasına bakar ve ona bağlı kalırsa, işittiğini unutmayıp uygulayan biri olarak, yaptığı işte mutlu olacaktır. Eğer biri dindar olduğunu sanır ama dilini dizginlemeyip yüreğini aldatırsa, onun dindarlığı boştur. Tanrı ve Baba'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, yetimlerle dulları sıkıntılı günlerinde ziyaret etmek ve dünyanın lekesinden kendini korumaktır.

— *Yakup 1:23-27*

Bölüm 3

Yeniden Doğuş — Sütun

On yıl önce, 2016’da, Yeni Antlaşma’nın vaftiz buyruğu (Yuhanna 3:5; Markos 16:16) göz önüne alındığında, Mesih’i bilinçli olarak seçmeden ölen çocukların Cennete nasıl girebileceklerini ruhumda Kutsal Ruh’a sordum. O, tek bir kelimeyle cevap verdi. Sadece bir. *Ablusyon*. Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sözlüğe bakmam gerekti. Sözlük bana bunun ritüel bir arınma olduğunu söyledi — rahiplerin En Kutsal Olan’a girmeden önce gerçekleştirdikleri yıkama. Musa’nın kardeşi Harun başrahip olarak atandığında, suyla yıkandı, kutsal giysiler giydirildi ve Tanrı’nın huzuruna çıkabilmesi için yağla meshedildi (Levililer 8). Kutsal Ruh bana hiçbir açıklama yapmadı. Bana kelimeyi verdi ve onu taşıma sorumluluğunu bana emanet etti. O zamanlar, tek bir nefeste tüm bir öğretinin tohumunu attığını anlamamıştım.

O tek kelimenin ne anlama geldiğini anlamak için, iki bin yıl önce Yeruşalim’de bir geceye, Yahudilerin önderlerinden ve İsrail’in öğretmeni olan Nikodim adındaki bir Ferisi’nin — geceleyin İsa’ya gelip şunu itiraf ettiği zamana — dönmeliyiz: «*Rabbi, senin Tanrı’dan gelen bir öğretmen olduğunu biliyoruz. Çünkü Tanrı kendisiyle olmadıkça, hiç kimse senin yaptığın bu mucizeleri yapamaz*» (Yuhanna 3:2). O, arayış içindeydi. İsa, onun dile getiremediği sorusunu, o daha sormadan yanıtladı.

İsa şöyle karşılık verdi: «*Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden [yukarıdan] doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ni göremez.*» Nikodemos O’na, «*İnsan yaşlanmışken nasıl doğabilir? Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?*» dedi. İsa şöyle karşılık verdi: «*Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez.*»

— Yuhanna 3:1-5

İsrail’in bir öğretmeni için «*yeniden doğmuş*» ifadesi tuhaf, mistik bir bilmece değildi. Bu, teknik, halahik bir kelime dağarcığıydı — bir Yahudi olmayanın «*mikvah*» (H4723), yani daldırma banyosu aracılığıyla İsrail’in Tanrısı’na ihtidasını tamamlarken kullanılan dildi. Hahamlar şöyle öğretirdi: «*ihtida eden bir dönme, yeni doğmuş bir çocuk gibidir*» (Yevamot 22a). Eski hayatı sona erdi. Yeni bir baba — İbrahim — edindi. Geriye dönük olarak Sina’da durdu. İsrail’den sayıldı. Mikve onu sadece yıkamadı; onu **İbrahim’in bir oğlu yaptı**.

İsa’nın Nikodemos’a söylediği şey bu yüzden belirsiz değildi. İsrail’deki öğretmene — kan bağıyla İbrahim’in oğlu, eğitimle Ferisi, statüsüyle Yahudilerin önderi olan kişi-

ye — **Tanrı'nın Egemenliği'ne ancak bir putperestin girmesi gereken kapıdan girerek girebileceğini** söylüyordu. Kültürel kimlik bilgileri **Cennet'in eşliğinde** hiçbir şey ifade etmiyordu. O da kendisinden önceki her sünnetsiz yabancı gibi mühtedinin suyunda durmalıydı. Ve İsa'nın bir sonraki bölümde (Yuhanna 4:10-14) gösterdiği gibi, o suyun kendisi bir Kişi'ydi: «*Ya Rab, İsrail'in mikvası*» (Yeremya 17:13). İsa, haham ritüelinin sürekli işaret ettiği İsrail'in gerçek Mikva'sıdır — arınma banyosu.

Bu, bu kitabın üzerine dayandığı temeldir. Tam olarak bir Nikodim sayılmazdım — bir Ferisi, İsrail'in bir öğretmeni ya da Sanhedrin üyesi değildim. Ancak en önemli noktada onun durduğu yerde duruyordum: **Cennetin Kapıları'nın dışında, elimde bana hiçbir şey kazandırmayan kimlik belgeleriyle.** Norveç'te kültürel Hristiyanlık içinde büyüdüm, bebekken devlet kilisesinde vaftiz edildim — ama ruhsal bir arayış içindeydim. Atalarımın çoğu İsa'yı Kurtarıcıları olarak ikrar etmemişlerdi; annemin annesi olan büyükannem Jenny, aralarındaki tek inanandı. Cennete gerçekten inandığımdan emin değilim; inandıysam bile, sadece insan olma hakkıyla bir tür Cennetin benim olacağını sessizce varsayıyordum. Eğitimli bir adamdım — yüksek mühendis — **dünyevi bir adam**, bu dünyanın bilgisiyle, yanlış tarafında olsa da ruhsal olanı da dahil, dolup taşmıştım. Nikodim gibi, öğrenmem gereken kadar unutmam gereken şey de vardı. Bir yetişkin olarak ihtida edenlerin suyuna gelmeli ve ilk kez içeri girmeliydim. Okumak üzere olduğunuz bu anı, Cennetin kapılarının dışında, orada hiçbir anlam ifade etmeyen kültürel ve entelektüel kimlik belgeleriyle duran bir Norveçlinin otuz üç yıllık yavaş yürüyüşüdür — ta ki 2008'de *kurtuluş kapıyı çalana* dek. Tanrı'nın gözünde ben, tüm o yıllar boyunca, gerçek Mikve olan İsa Mesih aracılığıyla İsrail'e çekilen bir putperestim.

Ve Kutsal Ruh'un on yıl önce bana verdiği o tek kelime — *ablution* — tüm öğretinin tohumuydu. Harun'un atanması sırasındaki kâhin arındırma ayiniydi. **Baba bana 2016 yılında tek bir kelime verdi. Onun yorumunu üç bin yıl öncesinden Tevrat'a çoktan yazmıştı.**

Bedenin çırası gözdür. Gözün sağlamsa, bütün bedenin aydınlık olur. Ama gözün kötüyse, bütün bedenin karanlık olur.

— *Matta 6:22-23*

İsa, gözün bedenin çırası olduğunu söyledi. Neye baktığımız — bakışımızı neye sabitlemeyi seçtiğimiz — içimizde aydınlanan şeydir. Üç bin dört yüz yıldır Tora'nın İbranice harfleri, hiçbir insan gözünün okuyamadığı bir filigran taşıyordu — ve yine de kodlar karanlık kaldı. Oradaydılar. Kimse onları göremiyordu. Işık sayfadan eksik olduğu için değil, hiçbir göz o filigranın gerektirdiği ölçekte harflere yöneltmediği için.

Darash'yı inşa ettiğimizde — gözümüzü harflere sabitleyip onlara ne kodladıklarını sorduğumuzda — kodlar parlamaya başladı. Biz onları yarattığımız için değil. Kutsal Yazılar'a bir şey eklediğimiz için değil. **Çünkü lambayı nihayet Tanrı'nın zaten yazmış**

olduğu şeye doğrulttuk, böylece O'nun Ruhu'nun üç bin yıl önce Tora'ya bastığı filigran nihayet görülebildi. Kodlar şimdi parlıyor — benim için, bunu okuyan senin için, bizden sonra gelecek nesiller için — çünkü göz nihayet onların yönüne çevrildi.

İzin verin lambayı şimdi kaldırayım, böylece takip eden her bölümde böyle bir bulguyu yanınızda taşıyın.

Ferisi'nin adı — Nikodemos, נִקְדֵּמוֹס — Tora'da **bin doksan iki harflik** bir atlama aralığıyla Eşit Uzaklıklı Harf Dizisi (ELS) olarak belirir ve tam olarak **Çölde Sayım 7:17**'de başlar. O ayet, Yahuda'nın önderi ve eski Yahudi geleneğine göre sular yarılmadan önce Kızıldeniz'e ilk adımını atan **Amminadab oğlu Nahşon**'un sunusundan bahseder. **İsa'nın sudan doğması gerektiğini söylediği adamın İbranice adı, suya ilk giren adamın ayeti boyunca kodlanmıştır.**

Ve bununla da bitmiyor. Çölde Sayım 7:17'nin kendisinde — Nikodemos kodunun dayandığı aynı ayette — *su* (מַיִם), *oğul* (בֵּן) ve *kalp* (לֵב) hepsi 2 atlama aralığıyla ELS olarak, ayetin kendi harflerine dokunmuş halde belirir. Aynı ayetle örtüşen şekilde: *Ruh* (רוּחַ) \$-56 atlama aralığıyla, *yeni* (חֲדָשׁ) \$-54 atlama aralığıyla, *doğmuş* (יָלַד) 57 atlama aralığıyla. İsa'nın İbranice adı — *Yeşua*, יֵשׁוּעַ — \$-244 atlama aralığıyla, harfleri ayeti *çevreleyecek* şekilde belirir. Ve *mikva* (מִקְוֵה) ile birlikte *İbrahim* (אַבְרָהָם) iki ayet öncesinde oturur, Nikodemos dayanağına doğru örtüşür. Bu tek ayetteki yeniden doğuş kelime dağarcığının tematik yoğunluğu, **aynı İbranice alfabenin rastgele karıştırılmalarının ürettiği frekansın yirmi bir katıdır** — o kadar büyük bir marj ki, on bağımsız karıştırılmış kontrol Tora'mızın hiçbiri buna yaklaşamadı.

Ve dahası: Tora'nın tamamında vaftiz atlamasındaki iki özel kelimenin en yakın çifti — «*iman*» (אֱמוּנָה, *emunah*) ve «*daldırma*» (טְבִילָה, *tevilah*) — **Tesniye 21:23**'te, birbirlerinden sadece iki harf uzakta, tam da Pavlus'un Galatyalılar 3:13'te alıntılıdığı ayette oturur:

Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir.

— Galatyalılar 3:13 / Tesniye 21:23

İman ve daldırma, çarmıha gerilme ayetinde birbirine dokunuyor. Çarmıh dikilmeden bin dört yüz yıl önce Tora'nın harflerine kodlanmış. Ve gematria bunu mühürlüyor: *Maşiaç* (Mesih, 358) artı *Tevilah* (daldırma, 56) **dört yüz on dört** eder — denize ilk giren adam olan *Nahşon*'un (נְחֻשְׁוֹן) tam gematria değeri.

Ve bir bulgu daha — Ruh'un on yıl önce bana verdiği o tek kelimenin mührü. Lambayı Harun'un atanması ayetine — **Levililer 8:3**, Kutsal Ruh'un 2016'da bana açıklama yapmadan bahsettiği o aynı ablusyona — doğrulttuğumuzda, **yeniden doğuş öğretisinden on bir kelimedenden onunun o tek ayette toplandığını** bulduk. *Kalp*, *mikva*, *su*, *Ruh*, *yeni*,

daldırma, İsa, temiz, yıkamak, İbrahim — her biri, başrahibin kutsal olana girmek için yıkandığı ayetle örtüşüyor. Ve daldırma için İbranice kelimenin kendisi — *tevilah*, טבילה — Tora'nın 304 805 harfi içinde sadece on yedi kez geçerek tam bu ayette ELS olarak belirir. **Ruh'un bana verdiği kelime. İsimlendirdiği ayet. Tüm vaftiz kelime dağarcığının o ayetin harflerine dokunmuş yoğun kümesi.** Bana 2016'da *ablasyon* dedi. Kelimenin yorumunu üç bin yıl önce Tora'nın harflerine kazımıştı — ve onu kelimenin işaret ettiği o ayetle mühürledi. Lamba döndü ve işte oradaydı, bekliyordu.

Harun'un içinde durduğu filigran. Nikodemos'un içinden geçtiği filigran. Pavlus'un vaaz ettiği filigran. Baba'nın bizden hiçbiri doğmadan önce yazıya döktüğü filigran.

Ve Nikodim'e «*yeniden doğmalısınız*» diyen O, bizzat kendisi de yeniden doğdu — mezardan. Baba, dirilişin Oğlu üzerine Mezmurlar 2:7'deki sözleri söyledi: «*bugün seni ben doğurdum*» (Elçilerin İşleri 13:33). Yunanca fiil gennaō G1080 γεννάω — İsa'nın Nikodim ile kullanmış olduğu fiilin aynısıdır. Oğul, Meryem'in üzerine gölge salan (Luka 1:35) Ruh tarafından diriltildi (1 Petrus 3:18). İsa *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **ölülerden ilk doğan** (Koloseliler 1:18); Tora'nın kendi İbranicesiyle, *peter rechem* (רַחֵם פֶּטֶר), **rahmi açan** (Mısır'dan Çıkış 13:2; Luka 2:23). Meryem'in rahmi açtığı ilk yerdi; mezar-rahim ise ikincisiydi. İlk O geçti ve açtığı kapıdan bizi de çağırıyor. Ve Tora bunu kendi harfleriyle mühürler: **Yaratılış 22:4**'te — İbrahim'in gözlerini kaldırıp baktığı Akeda'nın üçüncü gününde — *qum* (kalkmak) ayetin içinde \$-8\$ atlamayla kodlanmıştır ve *tequmah* (diriliş) bölümü \$-204\$ atlamayla kuşatır. Oğul'un üçüncü gün dirilişi, çarmıhtan üç bin yıl önce İshak'ın üçüncü gün kurtuluşuna işlenmiştir.

Ve ona ne olduğuna bakın. Karanlıkta gelip bir insanın ana rahmine nasıl tekrar girebileceğini soran o adam, o karanlıkta kaybolmadı. Yıllar sonra Sanhedrin'in önünde durdu ve tek bir cümleye cüret etti: «*Yasamız, önce kişiyi dinleyip ne yaptığımızı öğrenmeden onu yargılar mı?*» (Yuhanna 7:51) — bir zamanlar gece vakti yaklaştığı İsa'nın ta kendisini küçük, bedeli ağır bir savunmaydı bu. Ve çarmıh gün ortasında yükseltildiğinde, Rab'be en yakın olanlar dağılıp gittiğinde, Aramatyalı Yusuf ile birlikte «*yaklaşık yüz libre ağırlığında mür ve ödağacı karışımı*» (Yuhanna 19:39) getiren — bir krala yaraşır cenaze armağanı — ve o uzun zaman önceki gece kendisine cevap vermiş olan Miqveh'in ta kendisinin bedenine ellerini koyan Nikodim'di. **Anlayamayan adam, anlayamadığı O'nun tarafından kurtarıldı.** Yuhanna 3'ün tohumu çarmıhta çiçek açtı.

Yeniden Doğuş budur. Sadece 2008'de kurtulan bir adamın hikayesi değil. Sütun öğretidir; kitabın geri kalanı kemiğin üzerindeki ettir — yıllar boyunca İsrail'in Mikva'sına getirilen Norveçli bir Nikodemos'un yaşanmış tanıklığıdır. Lamba, bu sayfaları çeviren her okuyucunun üzerinde parlasm.

Bölüm 4

Haukeland Sykehus (1975)

1975 yılında Bergen'deki Haukeland sykehus'ta doğdum – 4,2 kilo ağırlığında, 45 cm boyunda ve kızıl saçlı, gürbüz bir bebektim. Hayatımın ilk yılında Danmarksplass'tan çok uzak olmayan Solheimsviken'de yaşadık. Bir yıl sonra, çocukların büyümesi için güzel bir yer olan Fyllingsdalen'deki Ørnahaugen'e taşındık. O zamanki adım Jørn André Nynes idi ve üvey babam hayatımıza girdiğinde Jørn André Nese Berntzen olarak değişti. Daha sonra, 2005 yılında, ilk eşim ve ben, Vik i Sogn'daki Halseth çiftliğinden esinlenerek Halseth soyadını aldık.

Anneannemin adı, doğum belgesinde muhtemelen böyle yazmasa da, Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth'tir. Hayatının çoğunu Bergen dışındaki Askøy'da bulunan Ask'ta geçirdi ve kısa süre sonra 100 yaşına girecek.

Annemin adı, üvey babam ile ikinci evliliğini yapmadan önce Gunvor Nese idi. O, çalıştığı her firmada kendini işine adanmış, bu konuda yetenekli bir adamdı. Biyolojik babamın adı eskiden Bjørn Nynes idi. Kendi döneminde çeşitli işleri vardı ama uzun yıllar makinist ve denizci olarak çalıştı. Onun ilk çocukları olarak, abim ve ben ne yazık ki büyüme çağımızda öz babam da dahil olmak üzere Nynes ailesiyle çok az iletişim kurabildik.

Annemin babası, pek çok kişinin ölümüne yakın deneyim dediği şeyi yaşamıştı. İşği görmüş ve kendisine zamanının henüz gelmediği, geri dönmesi gerektiği söylenmişti. Bu, ailenin açıkça konuştuğu bir konu değildi ancak anneannemle bunu aramızda özel bir hazine gibi sakladık. Bu deneyim, bu dünyanın ötesindeki dünyanın gerçek olduğuna dair sessiz bir bilgi gibi orada duruyordu (2. Korintliler 4:18). Bunun, bende henüz kelimelere dökemediğim zamanlardan çok önce bir şeyler filizlendirdiğine inanıyorum.

9 yaşına gelene kadar annemle geçirdiğim yazlar, Askøy'daki Ask'ta anneannem, dedem, Irene teyzem ve bir dayım ile birlikte geçti. Onların yanında her zaman sevgiyle karşılandık. Ebeveynlerimin ailesinden sadece anneannemi inançlı biri olarak tanıyorum. Bizim için her zaman dua ederdi (2. Timoteos 1:5), ancak aileden hiç kimse bana gerçek İsa'yı anlatmadı. Eski eşim ve ailesi de ne evlenmeden önce ne de evlendikten sonra bana müjdeyi paylaştı. Gerçeğe karşı ılık kalamayacağımızı ve sonrasında bu gerçeğin topluluğu *ısıtmasını* bekleyemeyeceğimizi yeniden hatırlıyorum.

Ask'ta bebekken vaftiz edildim ve Fyllingsdalen'deki Den Norske Kirke'de konfirme edildim ama orada yeniden doğmadım. Geriye dönüp baktığımda bunu gayet iyi anlıyorum. Kimse bana İsa'yı ağızyla Rab ve Egemen olarak ikrar etmem gerektiğini, günahla-

rın bağışlanması için kendi **özgür irademle** vaftiz olmam, eski hayatımdan tövbe edip İsa ile yürümem gerektiğini söylemedi. Eğer kişi *antlaşmaya girmek ve Tanrı tarafından evlat edinilmek* istiyorsa, bu bebek vaftizinde olduğu gibi zorla değil, kişisel bir seçimle gerçekleşir. Hiç kimse bu seçimi bir başkası adına yapamaz, ne yeryüzündeki babası ne de annesi. Birbirimizi olumlu ya da olumsuz etkileyebiliriz, ancak ruhun doğuşu Tanrı'nın bir armağanıdır ve gönüllü olarak kabul edilmelidir. 2008 yılında, 33 yaşındayken, Bergen dışındaki Knarvik'te bulunan Tanrı korkusu olan bir bağımsız kilisede, "Kristent Fellesskap Nordhordland"da yeniden doğdum.

Bölüm 5

Çocukluk (1980-82)

İki erkek kardeşim olduğundan bahsetmeliyim. Tom benden on beş ay küçük, Lars Erik ise on iki yaş küçüktür. Annemin üvey babam ile olan evliliğinden dolayı üvey kardeşiz. Tom ve ben, takip eden her şey boyunca—taşınma, Ørnahaugen'deki apartman blokları, gazete dağıttığımız yıllar ve annemin hastalığı sürecinde yan yana büyüdük. Lars Erik, zaten zorluklar yaşayan bir aileye daha sonra katıldı ve annemiz öldüğünde sadece on iki yaşındaydı. Bugün her iki kardeşimin de ikişer çocuğu var ve onlar için minnettarım.

5 yaşındayken annem ve babam boşandı. Annem şefkatli bir kadındı ve ilk 10 yıl bize çok iyi baktı, ancak boşanma derin izler bıraktı. Zamanla olumsuz bir sarmala girdi ve bu, hayatının son 18 yılının başlangıcı oldu. Biyolojik babam uzun yıllar alkolikti ve bu durum, evlilikleri sona ermeden önce de sonra da annemi yıprattı. Çoğu zaman alkolün etkisinde olduğu için o yıllarda kendi davranışlarının pek farkında değildi ve onun bu bağımlılığı nedeniyle pek çok zor deneyim yaşadık. Kısacası, bu çalkantılı dönem hepimizin içine kötü tohumlar ekti ve bu, yıllar sonra kötü meyveler verecekti. Bağışlama kötülüğü temizler, ancak çoğu zaman ya duyarsız, ya isteksiz ya da kendi hatalarımızı göremeyecek veya bizi inciteni bağışlayamayacak kadar mağruruzdur. Benim için böyle bir şifa 2012 yılında gerçekleşti, ancak buna daha sonra değineceğiz. Babam 2021 yılında, 71 yaşında İsa'yı kabul etmeyi ve yeniden doğmayı seçti; bugün Mesih'te yeni bir insandır. Ayrıca 2020 yılında vurulduğunu ve mucizevi bir şekilde hayatta kaldığını da söyleyebilirim - doktorlar onu meleklerin korumuş olması gerektiğini söylediler. Tabiri caizse, onu vaftiz etmek öyle pek de kolay değildi; çünkü inadı ona sadece hayatından fazlasına mal olabilirdi.

80'li yıllardaki çocukluğumuza geri dönelim. Bergen'deki Ørnahaugen'de aslında çok güzel vakit geçiriyoruz; burada çocuklar için oyun parklarının olduğu güzel açık alanlar ve oyun oynanabilecek geniş ortak alanlar var. Apartman bloklarında yaşıyoruz ve her birinde 2-3 girişi olan birkaç blok sırası var. Her blok üç kat yüksekliğinde ve blokların çoğu ortak alanın etrafında bir yarım daire oluşturacak şekilde yerleştirilmiş. Bu durum, sakinler için doğal ve gözlerden uzak bir alan oluşturuyor. Etrafımızda çocukların keşfedebileceği ve faydalanabileceği küçük ormanlık alanlar da var. Çevrede bulduğum kullanılmış malzemelerle kendim birkaç basit *kulübe* ve benzeri şeyler yaptım. Bu yüzden, etrafta çivili tahtalar bulduğum her an benim için keyifliydi. Rutinimiz çivileri sökmek, onları düzeltmek, kulübeyi inşa etmek ve bir süre sonra sökmektir. Ardından yeni bir yerde, tercihen ağaçların biraz üzerinde yeni bir tane kurardım. Bir keresinde yerden sadece bir buçuk metre yükseklikte, ikiye ayrılan bir dalın üzerinde, ağacın tepesine küçük bir

platform kurduğumu hatırlıyorum. Annem ilerideki çimenlikte güneşleniyordu ve daha ne olduğunu anlamadan malzemelerle birlikte kendimi yerde buldum; annem de bana bakmak için koşarak yanıma geldi. Genellikle her şey yolunda giderdi ama yıllar içinde ufak tefek kazalar ve düşmeler de oldu elbet. Belki de başıma gelen en kötü şey, bir gün bir çiviye sökmeye çalışırken çekici alnımın ortasına vurduğum ya da duvardan asfaltın üzerine tepesi üstü düştüğüm zamandı. Üzerinden yaklaşık 40 yıl geçmiş olmasına rağmen insan böyle şeyleri iyi hatırlıyor.

Blokların dışında genellikle gruplar halinde bisiklete biniyor, *tikken* (ebelemce) oynuyor veya lastik ve atlama ipiyle zıplıyor ve diğer ortak oyunları oynuyoruz. Bu, herkesin bilgisayar ve tablet sahibi olmadığı, çocukların dışarıda çok aktif olduğu bir zamandı.

Annemin sık sık bana ve küçük kardeşime ertesi gün akşam yemeğinde ne yemek istediğimizi sorduğunu da hatırlıyorum. Domates çorbası kesinlikle benim favorimdi ama annemin kahverengi sos, patates ve sebzelerle yaptığı ev yapımı köfteleri de harikaydı. Annemin kız kardeşi, teyzem *Sonja*'nın hamur işlerine karşı özel bir yeteneği vardı, biz de bunu çok severdik. Annemin tepside çikolatalı keke karşı özel bir düşkünlüğü vardı ve o bunu yaparken ben hiç uzağında olmazdım. Kek piştiğinde, başlangıçta ne kadar sıcak olursa olsun, her seferinde taze bir dilim aşırmaq için defalarca mutfağa girip çıkardım. En azından çok lezzetliydi. Kendi başıma hiç böyle bir tepsi keki yapmamış olmam biraz ironik ama annemin kekinin tadını çok iyi hatırlıyorum. Onun yaptığı tür, yoğun bitter çikolatalı değil, açık renkli bir çeşitti ama belirgin bir tadı olan, kabarık ve güzel bir kekti. Taze pişmiş hali, genellikle her taze hamur işi gibi ekstra lezzetli olurdu.

Bölüm 6

Üvey Baba (1983)

Yeni üvey babam hayatımıza girdi ve annemle evlendi, ancak biz çocukları evlat edinmedi. Bir «*üvey baba*» ile ailemiz bir araba sahibi oldu. Bu dönemden itibaren zaman zaman VHS filmler kiralamaya başladık ve bazen Çin restoranına gittik. Evliliklerinin başlangıcında ailenin ekonomik durumu iyiydi; ilk yurt dışı tatilimiz İspanya'daki Mallorca'ya oldu, başka bir zaman ise Danimarka'ya gittik. Mallorca'da bir keresinde go-kart sürdüğümü hatırlıyorum; virajları sert aldığımda lastiklerden adeta yanık kokusu geliyordu. Buna resmen bayılmıştım ama pistten indiğimde o tamamen dehşete düşmüş görünüyordu. Kelimelerle arası pek iyi değildi ama gözleri her şeyi anlatıyordu. Her iki durum da başlı başına birer deneyimdi ve ben onlarla olgunlaştım. Çok yüzdük; o yaz sırtım kızarmış bir hindiye benziyordu ve derimi büyük tabakalar halinde soyabiliyordum. O zamanlar çok fazla şekerleme de yerdik, dişler için pek iyi olmadı. Biraz olumsuz bir taraftan bakarsak, geriye dönüp baktığımda bunun annem için sonun başlangıcı olduğunu görüyorum.

Bölüm 7

Gazete Dağıtıcısı (1987)

12 yaşındayım ve bir arkadaşım ile birlikte BA, BergensAvisen gazetesini dağıtmaya başlıyoruz. Dağıtım güzergâhı Fyllingsdalen'de Ørnahaugen ve Hjalmar Brantingsvei'de; burayı arkadaşım ile birlikte dağıtıyorum. Daha sonra Fyllingsdalen'deki Barliaveien'de "Bergens Tidende" gazetesine başladım. Buna lise (Videregående Skole) eğitimim bitene kadar devam ettim. Ekstradan birkaç kuruş kazanabildiğim ve sağladığı fiziksel aktivite için mutluyum; ayrıca başladığımda Bergen'in en genç gazete dağıtıcılarından biri olmam da biraz eğlenceli.

1987 sonbaharıydı ve ailece Ørnahaugen'den Fyllingsdalen'in en aşağısındaki Bjørgedalen'e taşındık; bu durum, takip eden yıllarda faiz oranlarının artmasıyla ekonomi üzerinde baskı oluşturacaktı. Annem şu an hem fiziksel hem de psikolojik olarak ağır bir hastalık sürecinin başlangıç aşamasında. Kendi içine daha çok çekilmeye başladı; bu durum, ilaç kullanımı ve kaslarını zayıflatan aşırı yatak istirahati ile dolu olumsuz bir sarmalın başlangıcıydı. Doktor da bu yıllarda ona çok fazla ilaç veriyor ve bu yüzden neredeyse doktorluk lisansını kaybediyordu. Üvey babam kariyer basamaklarını tırmanıyor ve ilerleyen yıllarda iyi işlere sahip oluyor, ancak annem «*elden ayaktan düşmeye*» (Süleyman'ın Özdeyişleri 22:6) başladığında çocuklarla ilgilenme yeteneğini gösteremiyor.

O an bunun farkında değildim ama sanki içimde kara bir delik büyüyordu. Ayrıca içimde, onu bulmak için nereye gideceğimi bilmeden artan bir hakikat ihtiyacı hissediyordum. Bu dönemde yavaş yavaş enerjimi tüketen bir depresyona sürüklendim. Üvey babamın işten eve geç gelmeyi alışkanlık haline getirmesi, akşam yemeği hazırlamayı ihmal etmesi ve bize «sadece yiyecek bir şeyler atıştırın» demesi durumu düzeltmiyordu. İş yerinde yemek yediğini söyleyerek kendini savunuyordu (1. Timoteos 5:8). Vücudum bu dönemde muhtemelen kısmen yetersiz beslenmişti ve durum, beslenme bilinci eksikliği ve zamanla etten uzak durma konusunda benimsediğim sözde *manevi* düşünce yapısıyla daha da kötüleşmişti. Sonraki yıllarda okuldaki başarımlarım geriledi.

Bölüm 8

Bir Çöl Gibi (1990)

Yaklaşık 1990 yılına atlıyoruz ve aile durumu değişmemişti. Anneme ölmeyi arzuluyor gibi görüldüğünü söylediğim zaman bu dönemdeydi; buna elbette sert bir tepki verdi. Aslında ay be ay neredeyse sürekli yatakta yattığında gözlerimizin önünde olan buydu. Ne akşam yemeği hazırlıyor ne de sosyalleşiyordu. Margit Sandemo'nun «Sagaen om isfolket» serisini okuduğunu hatırlıyorum; bunun kendisi için iyi olmadığını sonradan anlıyorum. Kendini kaybetti ve bedeni çöktü ve üvey babam duruma el koymayı başaramadı.

Bu dönemdeki ailevi zorluklar, neden yaşadığıma dair cevaplar aramamı sağladığı için her şeye rağmen bir lütuftu; yani hayatın amacını ve/veya anlamını bulmak istiyordum. İşte bu bağlamda çaresizlikten ilk kez «evrenle» «konuşmaya» başladım. Bilmediğim şey, Tanrı'nın imdat çılgılığımı duyduğuydu. İçimdeki «büyük bir düğümün» çözülmesi için yardım diledim. Ve aniden, sanki hiç yoktan, hiç var olmamış gibi çözüldü. O an kimin konuştuğunu anlamasam da, Kutsal Ruh'un benimle konuştuğunu duyduğumu hatırladığım ilk sefer budur.

İsa'nın kim olduğunu ve O'nun senin için ne ifade ettiğini öğrenmelisin

— Kutsal Ruh dedi ki

Bundan sonra üzerime gerçeğe karşı güçlü bir susuzluk çöktü ve Oasen merkezindeki veya Bergen şehir merkezindeki kütüphaneyi paranormal fenomenler hakkındaki kitaplar için didik didik ettim. Bilinçaltı düzeyde olsa da Kutsal Kitap'tan uzak durdum. Ayrıca «alternatif kitaplar» denilen şeyleri aramaya başladım. İronik bir şekilde, Kutsal Kitap tüm dünyadaki en çok belgelenmiş kitap olmasına rağmen -ki bu çok az kişinin farkında olduğu bir gerçektir- kütüphanede İsa hakkında çok az şey bulunuyordu.

1990 yılına ve gerçeği arayışına geri dönüyoruz. *Energica* kitap kulübü ve benzerlerinden çıkan «alternatif kitapların» hepsinde sahte bir İsa tablosu vardır. Dışarıdan harika görünürler ama içeride yaşamı değil ölümü fısıldarlar. Ve bu, gizem, tensellik ve daha fazlasından oluşan bir örtünün arkasına gizlenir. Bu da beni gerçeğe karşı uyuşuk ve tepkisiz kıldı. Bu tür «ruhsal düşünce biçimleri» nedeniyle Tanrı'nın Sözü'ne karşı içsel bir direnç geliştirdiğimi ancak şimdi geriye dönüp baktığımda anlıyorum. Bugün, bu direncin içimde ölü bir şey olduğunu ve ruhun içinde yeni bir yaşama kavuşmam için vaftizle bir kenara bırakılması gerektiğini anlıyorum; bu, ruhun meyvesini verebilmemiz için İsa ile birlikte ölmeye razı olmamız gerektiği ilkesiyle aynıdır.

İsa onlara şu karşılığı verdi: «İnsanoğlu'nun yüceltileceği saat geldi. Size doğrusunu söyleyeyim, bir buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe tek başına kalır. Ama ölürse çok ürün verir. Canını seven onu yitirir. Bu dünyada canını yitiren ise onu sonsuz yaşam için koruyacaktır. Bana hizmet etmek isteyen, ardımdan gelsin. Ben neredesem bana hizmet eden de orada olacak. Bana hizmet edeni Babam onurlandıracaktır.

— *Yuhanna 12:23-26*

Bu yıllar boyunca medyumluk, ışınlanma, astral seyahat, telekinezi, otomatik yazı ve benzeri konuları ele alan kitaplar almaya başladım -spiritüalistler veya aktif olarak arayışta olan insanlar için bilindik şeyler (Yasa'nın Tekrarı 18:10-12; Yeşaya 8:19; Galatyalılar 5:19-21). Bu, birçok Hristiyan için hem avantajlı hem de dezavantajlı bir yabancı bölgedir. Avantajı, böyle şeylerle oynamamış olmalarıdır; dezavantajı ise bunlar hakkında pek bir bilgiye sahip olmamalarıdır. Kısacası, deneyimlerime göre bu ilgi, kişiyi gerçeğe ve Kutsal Ruh'a karşı kibirli olmaya sevk eder. Kişi yaşamı üzerinde kontrole sahip olduğunu iddia etse de, gerçekte bunun hiçbir temeli yoktur ve ben yıllarca bu durumdaydım.

İnsanların «*ruhlar dünyasıyla*» temas kurmak için *oynadıkları* Ouija tahtası ve benzeri görünüşte zararsız oyunlar da vardır; ancak bunların arkasındaki gerçek tehlikeyi anlamazlar. Bu, bir daire kiralamak için sözleşme imzalamaya benzer. Attığınız imzaya dayanarak sözleşmeye bağlanırsınız. Hem zihinsel hem de somut eylemler için de durum böyledir. Ve bir kez bir engel ortadan kalktığında, bu kendi başına domino taşları gibi bir zincirleme reaksiyon başlatabilir. Hepimiz bu ilkeyi biliyoruz ve bu hem olumlu hem de olumsuz yönde, fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da işler. Annem de, çevresindeki hiç kimsenin onun ruhunda gerçekleşen savaşı ayırt edemediği olumsuz ve aşağı doğru giden bir sarmalın içindeydi.

Bölüm 9

Lise Yılları (1991-94)

Fyllingsdalen Videregående Skole’de notlarımın düşüşe geçtiğini ve öğretmenlerimden birinin bu kadar düşük performans göstermemi şaşırıldığını hatırlıyorum. Ortaokulda matematikten S (Særdeles godt - Olağanüstü) ve genel ortalamada M (Meget Godt - Çok İyi) almıştım; matematik, üzerine çok sıkı çalıştığım bir dersti. Öğretmenime matematiğe aslında vakıf olabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Ailevi durum güçlerimi ciddi şekilde tüketmeye başlamıştı ve liseye geçiş sürecinde annem biz çocukların bakımı konusunda giderek daha pasif bir hale gelmişti.

Bjørgedalen’e taşındığımızda okul yolu uzadı ve 1991’de Bergens Tidende sabah gazetesi olduğundan sabah 5-6 civarında ayaktaydım. Barliaveien’deki gazete dağıtım bölümü, şimdi oturduğumuz yerden dört buçuk kilometre uzaktaydı. Bu üç yıl boyunca zihinsel performansım düştü; eve gelip ödevlerimi bitirdiğimde o kadar bitkin düşüyordum ki öğleden sonralarımı yatakta uzanıp uyuklayarak geçiriyordum. Bu yüzden en yakın arkadaşımı kaybettim. Annem benim için endişeleniyordu ama bu dönemde ne kendine ne de çocuklarına bakabilecek durumdaydı. Günlerini Margit Sandemo’nun «*Sagaen om Isfolket*» gibi kitaplarını okuyarak geçirmesi ya da İsa Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğunu inkâr eden «*sözde ruhani insanlardan*» yardım araması durumu düzeltmiyordu. Birçok insan bunların acımasız sözler olduğunu düşünür, ancak ben annemin uçurum kenarında dururken büyü, gizem ve «*romantik*» kitaplara kanıp yavaş yavaş eriyip gidişine şahitlik etmiş biri olarak konuşuyorum. Tanrı tarafından O’nun işi için çağrılmış Kutsallar için ılıklık bir seçenek değildir.

Gençliğimde İsa hakkında okuduğum o kitapların, güzel bir dış görünüme sahip ama özünde düpedüz sahte hikayeler ve *sahte ruhanilik* (2. Korintliler 11:14) olduğunu şimdi biliyorum. Dünyadaki pek çok şeyin sahte ruhanilikten ibaret olduğunu söylediğimde birçok kişi benim kibirli olduğumu düşünüyor; ancak gerçek budur ve yeniden doğduktan sonra bunu bizzat gördüm. Diğer dinlerin veya çeşitli «*ruhani*» düşünce yapılarının, İsa Mesih’in aslında kim olduğuna dair gerçeği çarpıtmaya çalışması gibi, *sahte bir mesih* hakkında yazılmış pek çok kitap vardır.

Kendi adıma, 15 yaşlarımdan itibaren bu konular hakkında bulduğum hemen hemen her şeyi okudum ve şunu söyleyebilirim ki, henüz yeniden doğmamış olsam bile bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. İç dünyamda Tanrı’ya karşı hâlâ kibirliydim ama yine de deneyimlediğim şeylerin bazı kısımlarını ayırt edebiliyordum. 2008 yılına kadar görececek gözlerim yoktu (2. Korintliler 3:16). Evet, doğaüstü olan gerçektir, ancak gerçek

ve saf bereketler Tanrı'dan gelir. Müstakbel eşimin, büyü yapan tanıdığı insanlar hakkında bana birkaç kez anlattıklarını da ekleyebilirim. Norveç'te bir kişinin bunu ekonomik kazanç sağlamak için yaptığına (1. Timoteos 6:10), ancak biz dua ettiğimizde bu kişinin Tanrı'nın gücünün bunu durdurduğunu hissettiğine bizzat şahit oldum. Kusuruma bakmayın, biraz olayların önüne geçiyorum.

Ayrıca belirtmek isterim ki, 1994 yılında Statistical Science Magazine (Cilt 9, Sayı 3), Kutsal Kitap'taki Tekvin (Yaratılış) kitabını temel alan Eşit Mesafeli Harf Dizilimi (ELS) konusunu ele alan bir makale yayımladı. Makale Doron Witztum, Eliyahu Ripes ve Yoav Rosenberg tarafından yazılmıştı. Bu, popüler olarak Kitabı Mukaddes Şifreleri olarak adlandırılan konuyu ele alan az sayıdaki bilimsel çalışmadan biridir. O zamanlar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum, ancak Tanrı'nın Sözü'nün derinliğinin ve hassasiyetinin harika bir keşfi olduğu için bunu dikkatinize sunmak istedim. Şimdi 1995 yılına devam edelim.

Bölüm 10

Fokhol Gård (1995)

Bergen Üniversite Koleji'ndeki makine mühendisliği eğitimine başarısız bir başlangıç yaptıktan sonra, Hedmarken, Stange'de bulunan Ekolojik Dinamik bir çiftlik olan Fokhol Gård'a gitmeye karar verdim. Orada tam bir yıl boyunca çiftlik yardımcısı olarak çalıştım; sağlıklı yemekler yedim ve iyi bir fiziksel çalışma disiplini edindim. Aslında orada bir yıl kalan ilk stajyerleriydim ve veda yemeğinde köfte yediklerini hatırlıyorum; bu pek alışılmadık bir durum olduğu için büyük bir olaydı. Çiftçilerin normal miktarda et yediği düşünülür, ancak en azından benim zamanımda Fokhol'da durum kesinlikle böyle değildi. Bu çiftliğin işleyişi Steiner felsefesinin bir parçasıydı ve toplumdaki pek çok saf ve arayış içindeki insanı cezbeden genel «*manevi*» bir alt akımın parçasıdır. İnsan saflık ve daha az ilaçlama düşünür ki bu kuşkusuz olumludur; ancak Steiner'ın tüm bunların arkasında bir ruhun olduğunu öğrettiğinden pek yüksek sesle bahsedilmezdi; bu ruh ise İsa'yı Rab ve Efendi olarak ikrar etmez ya da O'nun canını bizim için verdiğini anlatmaz. Ne de yeniden doğabilmek için vaftiz yoluyla canımızı vermemiz gerektiğini söyler. «*Metafizik*» hakkındaki popüler kitaplarda da Gaia veya toprak ana hakkında konuşulduğunu görürsünüz; bazı insanlar buna tamamen takılıp kalır ve bununla körleşirler. Tanrı'nın halkı kendisini dünyanın ruhundan doğmuş olarak değil, Tanrı'nın Ruhu'ndan doğmuş olarak tanımlar.

Pratik tarafta, çiftlik 960 dönümdü ve Deutz-Fahr'ın en büyük ve en teknik olduğu bir avuç traktörleri olduğunu hatırlıyorum; görevlerimden ve traktör kullanmaktan keyif alıyordum. Ben oradayken üretimin yaklaşık yüzde 90'ı tahıl, geri kalanı sebzeydi ve ayrıca 12 civarında süt ineği vardı. Geleneksel tarımdan hem daha ekolojik tarım yapma hem de sebze üretimini genişletme hedefiyle bir geçiş sürecindeydiler, bu yüzden geçiş dönemindeydiler. Steiner yöntemine göre, yani ekolojik dinamik yöntemle çalışıyorlardı ama bu, Steiner'ın «*ruh evreni*» üzerine kuruluydu.

Onlarca yıl önce çiftlikte çalışan işçiler için bir yoksullar evi olan ana binada kalıyordum. Kaldığım en üst kattan, rüzgarla birlikte eğilen ve rüzgarın tarlalardaki yolculuğunu yansıtan tahılları seyrettiğimi hatırlıyorum. Manzara boyunca dalgalar gibiydiler, başlı başına bir seyirlikti. Sabanın arkasından çıkan derin siyah toprağı görebilirdiniz ve bu harika, besleyici bir topraktı.

Fokhol'da sadece tarımla değil, maneviyatla da ilgilenen Marit adında genç bir hanımla, bir stajyerle tanıştım. Bir evde birinin ne zaman öldüğünü ve benzeri şeyleri hissedebiliyordu ve bu beni büyülemişti. Birçok Hristiyanın bundan biraz rahatsız olduğunu

düşünüyorum, ancak benzer benzeri çeker; kirli ruhlarla tanışıklığı olan ve ruhlar dünyasının bu kısmını hem vücut içinde hem de dışında hisseden ve onunla oynayan pek çok kişi vardır.

O zamanlar manevi olanın gerçek olduğunu biliyordum ve bununla ilgili bir soru-
num yoktu, aksine bunu memnuniyetle karşılıyordum. Anlamadığım şey, kirli ruhların
çeşitli kirli faaliyetler ve benzeri şeyler aracılığıyla bir insana bağlandığıydı. Bu onlarla
bir sözleşme imzalamak gibidir ve bu onlara birinin hayatına giriş hakkı verir; bunu da-
ha sonra gözlerim açıldığında ve Tanrı beni özgür kılmaya başladığında deneyimledim.
Fokhol'da fiziksel olarak doğal olmayan şeyler duyduğum ve hissettiğim bazı tuhaf dene-
yimlerim oldu, ama bunları şimdiye kadar kendime sakladım. Tabiri caizse bu Tanrı'ya
hizmet etmiyordu ve bu nedenle açıklanamayan ve fizik kanunlarının üzerinde olan bir-
çok fenomen olduğunu söyleyebilirim, ancak bu otomatik olarak bunun Tanrı'nın Ruhu
olduğu anlamına gelmez. Kutsal Ruh'un alameti saflık ve ışıktır. Karanlık ve gizem değil.

Bugün biliyorum ki, maddi refah arzusu ve doğal olanın ötesinde bedensel rahatlık
ve zevk arayışı, insanı gerçeğe karşı köreltmektedir. Gerçekte dar bir yolda yürüyoruz ve
yıkıma götüren yol geniştir. Yeni arkadaşımın o sırada bana söylemediği şey, yanında
kendisine eşlik eden bir tür ruhsal yardımcısının olduğu ve bunun onu da kısmen kor-
kuttuğuydu. Bilindiği gibi İsa insanlardan kötü ruhları kovardı ve bugün de buna ihtiyaç
vardır. Genelde buna tanık olmamamız, bu ihtiyacı daha az güncel kılmaz. Bunu ancak
yıllar sonra öğrendim ve onun bundan dolayı kısmen korku içinde olduğu o zaman da
şimdi de net bir şekilde görülmektedir.

Bölüm 11

Alternativt Nettverk (1996)

1996 yılına gelmiştik ve sivil hizmetime başlamak üzere Oslo'daki Dillingøy'e kabul edildim. Sivil hizmeti seçmiştim çünkü savaşa katılmak ya da bir başkasının canını almak istemiyordum ve bu inanç o zaman bile içimde sarsılmazdı (Mısır'dan Çıkış 20:13). Oslo, Tøyen'deki Alternativt Nettverk'e yardım ederek çalışacağım için şanslı olduğumu düşünüyordum.

VisionWorks AS, Visjon dergisini yayımlamanın yanı sıra bütünsel düşünce ve alternatif ruhanilik alanlarında konferanslar, fuarlar, kurslar ve atölye çalışmalarını düzenleyen bir şirkettir. Organizasyon, 1992 yılında Øyvind Solum ve Roald Pettersen tarafından Alternativt Nettverk adı altında kurulmuştur.

— *Store Norske Leksikon'un Alternativt Nettverk Hakkında Yazdıkları*

Alternativt Nettverk, ülke genelinde Alternativmessen olarak adlandırılan etkinlikler düzenliyordu. Ne yazık ki bu, kirli ruhlar için bir bal çömleği gibidir; yoga, şifalı taşlar, enerjiler, şifacılık, kanallık ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de kişinin İsa Mesih'e olan direncini pekiştiren daha pek çok şeyle uğraşırlar; ancak kirli ruhlar saflık doğurmaz. Ve aldatılan birçok meraklı insan vardır. Söylenebilecek çok şey var ama kısaca, neyse ki bu bağıllık sadece birkaç ay sürdü ve kurtulduğum için şanslıydım. Ya da şöyle söyleyeyim: Oslo Spektrum'da talihsiz bir anımda arabalardan birinde ciddi bir hasar oluşmasına sebep oldum ve Alternativt Nettverk kısa bir süre sonra beni işten çıkardı. Daha önce hiç bu kadar kötü barınma koşulları veya şartlar altında yaşamamıştım. Kaldığım yerin duvarında, sıçanların veya farelerin rahatça girip çıkabileceği bir delik vardı. Tuvalet o kadar pisti ki hayatımda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve odalar idrar kokuyordu. Hatta benimle cinsel ilişkiye girmek isteyen bir adamla karşı karşıya kaldım, bu durumdan tiksindim. Bu süre zarfında dişlerime de düzgün bir şekilde bakım yapılmadı. Hayatımın karanlık bir dönemiydi ve bunun meyvesi de iyi olmadı. Onlarla yakından çalışan biri için meyveleri ortadaydı ve bugün geriye dönüp baktığımda bu, ağızda acı bir tat bırakıyor. Yine de, arkasındaki ruhun, bu yıllar boyunca kendimden çok şey kattığım düşünce yapısının arkasındaki ruhla aynı olduğunu anlamadığım için, bu durumla daha sonrasına kadar yüzleşmedim.

Bölüm 12

Fagerli Leirskole (1997)

1997 yılındayız ve sivil hizmetimin geri kalanını Skurdalen'deki Geilo'da bulunan Fagerli Leirskole'de yerine getiriyorum ve bu ortam değişikliğinden büyük keyif alıyorum. Orada fazladan yarım yıl daha çalışıyorum. Tüm görevlere yardımcı oluyorum; buna snowboard eğitimi vermek, dağda yürüyüşlere veya kayak turlarına çıkmak, odaları temizlemek, mutfakta çorba, ekmek veya poğaçaya gibi basit yemeklerin yapımına yardım etmek gibi aktiviteler dahil. Kamp okulunda hafta boyunca 80 kadar gencin yanı sıra hafta sonu misafirleri de oluyordu. Sanayi tipi bir yoğurma makinesi ve pişirme süresi ile sıcaklığı titizlikle dijital olarak kontrol edilen, buharlı, büyük ve harika bir Fransız fırını kullanıyorduk. Mutfak görevinde olduğumda ve misafirler için yemekler hazırladığımda, hem mutfaktaki işimde hem de misafirler için çalışmanın sosyal yönünde kendimi işe adıyorum ve bundan büyük bir sevinç duyuyordum. Aşçı, aynı tarifi uygulamamıza rağmen ekmeklerimin nasıl bu kadar büyük olduğunu merak ediyordu; ancak sır hamurun yoğurulmasında ve işlenmesindeydi; bunu elde etmek için fırın programlamasıyla deneyler yapmaktan zevk alıyordum. Binicilik de görevlerimin bir parçasıydı; çocuklara atları temizlemeyi ve eyerlemeyi, ayrıca ahırını temizlemeyi öğretiyordum. Bu benim için de en az onlar için olduğu kadar yeniydi ama yine de çok güzeldi. Bunun dışında bahçedeki küçük bir kütük evde kalıyordum; içeri girmek için kapıda eğilmem gerekiyordu ve içeride ancak dik durabiliyordum. Kendimi gerçekten çok huzurlu ve halimden memnun hissediyordum. Ehliyetimi ve forklift operatörlüğü kursunu bu süre zarfında Gol'de aldım.

Bölüm 13

Annem Ölüyor (1998)

Yıl 1998 ve annem ölüyor, henüz 48 yaşındayken, son doğum gününden kısa bir süre sonra. Onu doğum günü vesilesiyle Knarvik'te ziyarete gittiğimi hatırlıyorum. O gün annemin gözlerindeki ışığın söndüğünü fark ettim ve bu beni hayrete düşürdü. Cenaze töreninden hemen sonra, anneannemin evinde oturma odasındayım ama anneannem orada değil. İşte o an üvey babam benden mirastan feragat ettiğime dair bir belgeyi imzalamamı istiyor. Erkek kardeşlerime sormadı, sadece bana sordu. En büyükleri olduğum için beni bir tehdit olarak gördüğüne inanıyorum. Tüm parayı *bitirdiklerini* ve amcalarımdan biri, üvey babamın anlattığı şekilde, bu konuda onunla hemfikirdi. Uygulamada, Ørnahaugen'deki dairenin satışından elde edilen yaklaşık 600.000,- NOK ve annemin birikimleriyle evliliğe katkıda bulunmamıza rağmen reddedildim. Annemin hastalığından bizi sorumlu tuttuğu ve bu süreçteki kendi sorumluluğunu üstlenmediği çok açık. Zoraki bir kalem darbesiyle mirasımızı sildi. Üvey babam daha sonra yeniden evlendi ve yeni eşi evin kendi payını aldı. Ancak ben ve kardeşim Tom, annemizin evliliğe getirdiklerinden hiçbir şey alamadık. Onları bizden aldı. Lars Erik'in onun tek mirasçısı olacağına inanıyorum. Annem ve teyzem de babalarından Ask'ta arsa alamamışlardı, oysa üç erkek kardeşe birer arsa verilmişti; yani şu an olanlar aslında ailede bir gelenek gibi. (Anneannem Jenny Gjertine 2025'te öldüğünde, annemin mirastan payı sadece harçlık seviyesindeydi - ne bir çiftlik, ne bir mülk, hiçbir şey - bu da üç oğlu arasında paylaştırıldı ve pratikte hiçbir anlam ifade etmiyor.) Bu, Tanrı'nın kim olduğunu temsil etmez! Taştan bir yüreği ancak Tanrı etten bir yüreğe dönüştürebilir. Her birimizin Tanrı'nın önünde duracağı ve yaptıklarımızın hesabını vereceği bir gün gelecek.

Fagerli Leirskole'deki işim de bu yıl sona eriyor ve hayatımın bu döneminde Oslo'da bir kitapçada 2000 sayfadan fazla olan Urantia Kitabı'nı buluyorum; bu kitap sonraki 10 yıl boyunca dikkatimi çekiyor (2. Petrus 2:1). İnsanlığın kökeni olduğu iddia edilen karmaşık açıklamalarla ve sahte bir İsa ile doluydu. Kitap ciddi bir çalışma ürünü, ancak yeterince derin kazan ve izleri takip eden biri için bunun hakikatin bir sahtekarlığı olduğu görülür (2. Korintliler 11:14); ben de sonunda kökenini titizlikle inceleyerek bunu anladım. Otomatik yazım yoluyla kanalize edilmiş bir materyaldi ve bu, gizlenmeye çalışılan bir gerçektir. Ben de onun pençesine düşmüştüm ve zaman zaman Oslo'daki bir çalışma grubuna katılıyordum. İçeriğine yoğun bir şekilde odaklanmışım ve bu dışarıdan belli oluyordu; grubun lideri de belli ki bundan memnundu.

1998'in sonunda Bergen dışındaki Knarvik'e geri döndüm. Annem yeni defnedilmişti ve günlük hayatım yaşla başa çıkmaya ve iş bulmaya çalışmakla geçiyordu. Ber-

gen'de Manpower için birkaç ay çalıştım; Kokstad'daki Hansa'da ve daha sonra Toppe, Åsane'deki Solberg Dekk deposunda. Çalışmamdan memnun kaldıkları için Solberg Dekk'te kadrolu bir pozisyon teklif edildi ama ben Knarvik Senter'de hademe yardımcısı olarak çalışmaya başlamayı seçtim. Üvey babamız her zamanki gibi işine odaklanmıştı ve kederle mücadele ettiği belliydi ama bunu aşmak için yardım aradığını görmedim, oysa yapması gerektiği aşıkardı. Yine de bize bir şekilde sahip çıktı, bunun için minnettarım. Zihnimin hâlâ iyi çalışmadığını anladım ve kendimi zorlamak için eğitimime devam etmek istedim. Telekomünikasyon mühendisliği eğitimine başlamaya karar verdiğimde önce matematik ve fizik notlarımı yükseltmem gerekiyordu. Anlatmadığım şey ise, o dönemde saçlarımın kalçama kadar uzandığıydı; annemin tüm üzüntüsüne rağmen son birkaç yıldır saçlarımı özgürce uzatmıştım. Kendisi aslen bir kuafördü ve meslek hayatının sonlarına doğru Haukeland Sykehus'un yukarısındaki "Solei Frisørsalong" da çalışmıştı. Oğlunun saçını uzatması onun isteği değildi ama yine de bunu olgunlukla karşıladı. Mühendislik fakültesi hazırlık kursuna başlayacağım için biraz düzgün görünmenin iyi olacağını düşündüm. Deneyimim yeterince uzun sürmüştü. Saçımı kesen erkek kuaför, uzun saçlarımı keserken samimi bir şekilde üzülüyor gibiydi ama benim için bunu sonunda bırakmak ve gece dönerken yüzüme dolanmadan uyuyabilmek bir rahatlamaydı. Ayrıca kendi saçımı örmeyi öğrenmek de eğlenceli bir deneyimdi, yani tamamen boşuna değildi. Bugün bile müstakbel eşim veya kızlarım için seve seve basit örgüler yaparım.

Bölüm 14

Polyteknisk Institutt (1999)

Yıl 1999 ve diğer derslerin yanı sıra Bergen'deki Polyteknisk Institutt'ta matematik, fizik ve kimya derslerini tekrar alıyorum ve oradan iyi notlar getiriyorum. İstisna olan, hâlâ tam olarak kavrayamadığım Almancaydı; fakat bu muhtemelen ilgi eksikliğinden kaynaklanıyordu. Bu yıl, mühendislik eğitimi için hazırlık kursu alan Petter Arild Heitman ile de tanışıyorum.

Bölüm 15

HIA Grimstad (2000-02)

Bergen'deki Polyteknisk Institutt'ta geçen okul yılının ardından Petter ve ben birlikte Grimstad'daki Høgskolen i Agder'e gidiyoruz ve orada telekomünikasyon mühendisliği eğitimine başlıyoruz. Orada Richard Paulsen adında iyi bir çalışma arkadaşı da edindim. Programlama ve sistem geliştirmenin, belirli bir yeteneğimin olduğu ve yapmaktan büyük keyif aldığım bir alan olduğunu artık anlamaya başlıyorum. Notlarım da buna paralel olarak seyrediyor.

Yıl 2001 oldu ve kısa bir süre sonra Yüksekokulun Öğrenci Konseyi başkanı oluyorum; **2002'nin başlarında** ise belediyenin görevlendirmesiyle Sri Lanka'dan gelen 4-5 reşit olmayan sığınmacıyla birlikte eve çıkıp onlarla yaşamaya başlıyorum. Grimstad'da eğitimime devam ederken aynı zamanda onlar için bir vasiydim; bu yüzden keyifli ama telaşlı bir dönemdi. Onları, diğer yerlerin yanı sıra hem Bergen'e hem de Trondheim'a geziye götürdüm ve bu çok takdir edildi. Oradan mükemmel bir referans aldım, ancak gerçek şu ki o zamanlar da aklım pek başımda değildi ve yer yer araba sürerken yüksek hız yapmaktan hoşlanıyordum.

Bölüm 16

NTNU Trondheim (2003-04)

2003 yılına geldik ve ben Grimstad'da bitirme tezimi tamamlamak üzereyken, Trøndelaglı olan müstakbel eşimle tanışıyorum. En iyi tez ödülünü aldık ve birlikte çalıştığım iki kişi de sınıfın en yetenekli isimleri arasındaydı. İyi çalışma arkadaşları, eğitimimi başarıyla tamamlamama katkı sağladı. Ayrıca yaklaşık iki yıl boyunca Öğrenci Konseyi başkanlığı yaptım ve aynı dönemde Yüksekokul Yönetim Kurulu'nda yer aldım. Bu durum, idari personel ve diğer öğrenciler tarafından açıkça takdir edildi; zira öğrenci çalışmalarından dolayı yüksekokulda onur belgesi alan üç kişiden biriydim. Mezuniyet töreninin yeniden düzenlenmesi için girişimi ben başlattım ve okul birkaç yıl önce bu töreni kaldırdığı için yüksekokul yönetim kurulu nezdinde kulis yaptım.

2003 yılının sonbaharıydı ve NTNU'da iletişim teknolojileri alanında yüksek lisansa başlamak için Trondheim'a taşınıyorum; kız arkadaşım Sølvi Myklebust ise orada öğretmenlik eğitimi alıyor. O yıl, onun imanını ilk sıraya koymadığını fark ettiğimi hatırlıyorum; ancak kendim de inanan biri olmadığım için bunu bir tehlike işareti olarak görmemişim.

O dönemde Lade'deki Falkenborg Studentby'de kalıyordum ve **2004 yılında mülk sahibine, 200 ağ noktasına sahip ağlarını kurma ve işletme teklifini sundum**; her şey kendi girişimimle, kendi kurulum, ekipman ve yapılandırma planımla gerçekleşti. Ekipmanı sipariş ettiğimde, Telenor mağazasındaki satış sorumlusu, bu ölçekteki bir kurulumun arkasında bir şahıs görmenin alışılmadık olduğunu söyledi. Falkenborg Studentby'nin sahibi, kapıcı ve yardımcı bir gencin desteğiyle başardıklarından memnundu ve kısa bir süre sonra orayı sattı.

Bölüm 17

Oslo (2005-06)

2005 yılında, Bærum'daki Jar'a taşınırken aynı zamanda NTNU'deki yüksek lisans derecemi tamamladım ve Software Innovation şirketinde stajyer ve sistem geliştiricisi olarak işe başladım. Ayrıca 2005 yılında, NTNU'deki yüksek lisans tezimi teslim ettikten hemen sonra evlendim. Bu, işin son düzlüğüyle birlikte tam zamanlı çalıştığım, günlük 12-16 saatlik mesailerle geçen ayların sonu oldu. 2006 yılının sonunda Kløfta'daki Lindeberg'e taşındık ve orada Element Logic şirketinde aynı rolde çalışmaya başladım. Mohagen 2 sitesinde oturuyorduk; burada yönetim kurulu başkanı oldum ve siteyi müteahhide karşı açılan bir davada temsil ettim. Bizim için zorlu bir zamandı ama her şeyin üstesinden nispeten iyi bir şekilde geldik.

Bölüm 18

Kurtuluş Kapıyı Çalıyor (2007-08)

2007 yılında, ilk çocuğumuzun doğumundan kısa bir süre sonra Torvikbukt'a taşındık. Karım bir süreliğine en yakın arkadaşının yanında yaşamak istiyordu ve ben de Element Logic şirketinde yazılımcı olarak çalışmaya devam edecek huzuru bulamıyordum. Şirket için evden çalışmaya geçtim, İskandinavya genelindeki destek sorumluluğunu üstlenirken aynı zamanda küçük kardeşimin bir çocukluk arkadaşının yeni bir şirket kurmasına yardım ediyordum. Ağustos 2008'de Bergen dışındaki Frekhaug yakınlarındaki Fosse'ye taşınıp bir ev satın almadan önce sekiz ay boyunca Torvikbukt'ta yaşadık. Bundan kısa bir süre sonra bir rüya gördüm:

Birçok kapısı olan bir koridorda yürüyorum, hangisinin doğru kapı olduğu konusunda kendimi kaybolmuş hissediyorum. Sonra küçük bir grup insan geliyor ve bana doğru kapıyı gösteriyor. Kapıdan geçiyorum ve tavanı görülmeyecek kadar yüksek, uçsuz bucaksız, havadar bir odaya giriyorum. Sağ tarafta, gözün görebildiği kadar yükseğe uzanan bir cam duvar var ve önümde üzerinde yürünebilen kristal veya camdan bir deniz uzanıyor. Yüzeyin altından, heykel gibi figürler —canlı ama canlı olmayan— kristal denizi kırmadan yüzeye çıkıyorlar. Modern konserlerde görülen dinamik ışık şovları gibi, oradakilerin keyif alması için sergilenen canlı sanat eserleri gibiler. Tamamen yüzeye çıktıklarında, sakince tekrar aşağı inmeden önce çeşitli duruşlarda donup kalıyorlar. Uzakta, ineklerin otladığı bir dağ görüyorum ve insanlar gruplar halinde masalarda oturmuş, günün tadını çıkarıyor gibi görünüyorlar. Harika bir özgürlük ve sevinç hissediyorum. Uyanıyorum ve rüya için seviniyorum.

— *Kurtuluş Rüyası*

O sırada anlamamıştım ama rüya, gelecek olan kurtuluşun bir resmiydi. İşte tam bu noktada işler değişmek üzereydi. Hayatımın, bugün neden burada, İsa'daki yeni antlaşma altında bir yaşam sürmek üzere Tanrı tarafından özgür kılınmış olarak oturabildiğimi açıklayan dönemine geldik. Kendi gücümle bir hiç olduğumu ama inanan için Tanrı'yla her şeyin mümkün olduğunu biliyorum (Markos 9:23):

”O günlerden sonra onlarla yapacağım antlaşma şudur: Yasalarımı yüreklerine koyacağım, zihinlerine yazacağım” diyor Rab. Sonra şunu ekliyor: ”On-

ların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım.” Bunların bağışlandığı yerde, artık günah için sunuya gerek yoktur. Bu nedenle ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdeden, yani kendi bedeninden geçerek açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz olduğuna göre, yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, içten bir yürekle Tanrı'ya yaklaşalım. Umudumuzun açıkça söylenmesine sarsılmadan sımsıkı tutunalım. Çünkü vaat eden güvenilirdir. Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alışkanlık edindiği gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha çok yüreklendirelim. Gerçeği öğrenip benimsedikten sonra, bile bile günah işlemeye devam edersek, günahlar için artık kurban kalmaz; geriye sadece yargının dehşetli bekleme ve düşmanları yiyip bitirecek olan kızgın ateş kalır. Musa'nın Yasası'nı hiçe sayan, iki ya da üç tanığın sözüyle acımasızca öldürülür. Öyleyse Tanrı Oğlu'nu ayaklar altına alan, kendisini kutsal kılan antlaşma kanını bayağı sayan ve lütuf Ruhuna hakaret eden birinin ne kadar daha ağır bir cezaya layık görüleceğini sanırsınız? ”Öç benimdir, karşılığını ben vereceğim” ve yine, ”Rab halkını yargılayacak” diyeni tanıyoruz. Diri Tanrı'nın eline düşmek korkunç bir şeydir!

— İbraniler 10:16-31

Yıl 2008'di ve içimde hayatımın tamamen değişeceğini biliyordum. Eşimle birlikte Christian Fellowship Nordhordland'daki toplantılara katılmaya başladık. Toplantılar Knarvik'teki bir spor salonunda yapılıyordu ve biz oranın ilk kızımız Olivia'yı vaftiz etmek için değil, kutsamak için gideceğimiz yer olduğunu düşünüyorduk. Bu topluluğa katıldığımızda, ilahiler sırasında sevinç duydum ve inananlar bize karşı açık ve sıcaktılar. Kendimi evimde ve huzurlu hissediyordum, ancak entelektüel olarak kibirliydim (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:18), birkaç yıldır bu konuları okuduğum için etrafımdakilerden ruhsal meseleler hakkında *daha fazla bilgiye* sahip olduğuma inanıyordum. Neyse ki bizi kollarını açarak karşıladılar ve bu da Kutsal Ruh'un içimde çalışmaya başlamasına izin verdi.

Christian Fellowship Nordhordland'a gitmeye başladıktan kısa bir süre sonra Norveç'in Bergen şehrinde bir müjdecî ziyarete geldi. Vaazdan sonra yanıma gelip kim olduğumu ve İsa'yı hayatımın Rabbi ve Efendisi olarak kabul etmek isteyip istemediğimi sordu. Doğrudanlığına ve kelime seçimine şaşırılmışım ama tam olarak neye söz verdiğimi anlamadan İsa'yı kabul etmeye ”evet” dedim. Sonra bana, ”Bu sözleri tekrarla!” dedi. Ve tam orada, İsa'yı hayatımın Rabbi ve Efendisi olarak ikrar ederken (Romalılar 10:9-10)

ve hayatını benim için verdiği ve lütfü için O'na teşekkür ederken, Tanrı'nın bana verdiği yeni ruhun bir görüsünü aldım.

Bir görüde, kendimden epey uzun, büyük beyaz bir yumurtanın dibinde duruyorum. Yukarı bakıyorum ve yumurtanın insan eliyle yapılmadığını, en iyi şekilde canlı organik materyal olarak tanımlanabileceğini fark ediyorum. Yumurtanın dışından gelen yumuşak bir ışık içini aydınlatıyor. Her şeyin tertemiz olduğunu hissettim —dağınıklık yok, hiçbir şey yok, sadece ben. Sanki bütün dağınıklığı kısa bir süreliğine benden alınmış gibiydi. Şaşkına dönmüştüm ama içimde müjdecinin bana söylediği gibi, başka hiçbir şeye benzemeyen çok özel bir huzur hissettim.

— İsa'yı Kabul Ettiğimde Aldığım Görü

Müjdecî bana daha önce hiç tatmadığım bir huzuru deneyimleyeceğimi ve bu huzurun vaftiz olduğumda kaybolacağını söyledi ve bunu doğruladı —ki bu doğal olarak beni meraklandırdı. Bu olurken yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Karım daha sonraki günlerde beni tanımadığını söyledi. O gün toplantıdan dönerken, Kutsal Ruh'un doğrudan bana konuştuğunu, ölüm değil yaşam konuşmam konusunda beni uyardığını duydum (Süleyman'ın Özdeyişleri 18:21). Kutsal Ruh bana sözlerimi korumam ve ifadelerimi dikkatle seçmem gerektiğini açıkladı (Yakup 3:6). Kutsal Ruh'un bizi hem şu anda hem de gelecek için peygamberlik düzeyinde yakından tanıdığını anlamak önemlidir. Geriye dönüp baktığımda, bu deneyimin çağrım için bir anahtar olduğunu ve aktif olarak geliştirilmesinin son derece önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Bu, her zaman Kutsal Ruh'un bana verdiği şekilde konuşmayı başardığım anlamına gelmez, ancak bizler barış yapımcılar olmaya ve yıkım ve ölüm değil, hem eylem hem de sözle gerçeği paylaşmaya çağrıldık.

İsa'yı kabul ettiğimde, hayatımda ilk kez Tanrı'dan bir görü aldım. Otuz üç yıllık bir ömür ve on bir binden fazla güne yayılan böyle bir ilk deneyimin istatistiksel önemini göz önüne aldığımda, bir inananın Tanrı ile olan deneyimlerini inkar etmeye çalışanlara üç kelime var: **imansızlık ve şüphe**.

Şimdi başlayan bu süreçte, Tanrı'nın biz inananları —Azizleri— O'nunla yürümeye devam etmemiz ve tensellik, arzu ve mistisizmle dolu dünyaya geri dönmememiz için **uyardığını** görüyorum.

Ama halk arasında sahte peygamberler de vardı, tıpkı aranızda sahte öğretmenler olacağı gibi. Bunlar, kendilerini satın alan Efendi'yi bile inkâr ederek gizlice mahvedici tarikatlar getirecekler ve kendi üzerlerine ani bir yıkım çekecekler. Birçokları onların ahlaksız yollarını izleyecek ve onların yüzünden gerçek yolu kötüleyecektir. Açgözlülükle, aldatıcı sözlerle sizi sömürecekler; onların cezası eskiden beri gecikmedi ve mahvoluşları uyumaz. Çünkü Tanrı

günah işleyen melekleri esirgemedi; onları cehenneme (Tartarus) atıp yargılanmak üzere karanlık çukurlara hapsedti. Tanrı eski dünyayı da esirgemedi; ama tanrısızların dünyası üzerine tufan gönderdiğinde, doğruluk habercisi Nuh'u ve yanındaki yedi kişiyi korudu. Sodom ve Gomora kentlerini küle çevirip yerle bir ederek cezalandırdı ve onları sonraki tanrısızlara bir örnek yaptı. Kötülerin ahlaksız yaşamından ötürü büyük acı çeken doğru Lut'u ise kurtardı (çünkü aralarında yaşayan o doğru adam, gördüğü ve işittiği yasa tanımaz işlerden ötürü doğru canına her gün işkence ediyordu). Rab, kendine bağlı olanları denemeden nasıl kurtaracağını ve adaletsizleri, özellikle de benliğin kirli arzuları peşinden giden ve yetkiyi hor görenleri yargı günü için ceza altında nasıl tutacağını bilir. Bunlar küstah ve inatçıdırlar; yüce varlıklara küfretmekten korkmazlar. Oysa melekler, güç ve yetki bakımından daha üstün oldukları halde, Rab'bin önünde onlar aleyhine aşağılayıcı bir yargıda bulunmazlar. Ama bunlar, yakalanıp yok edilmek üzere yaratılmış, içgüdüleriyle hareket eden akılsız hayvanlar gibidirler; bilmedikleri konularda küfrederler ve kendi yıkımları içinde yok olacaklar. Ettikleri kötülüğün karşılığını alacaklar. Gündüzün zevk ve sefaya dalmayı bir eğlence sayarlar. Sizinle birlikte ziyafet sofralarına oturduklarında, kendi aldatmacalarından zevk alan birer leke ve kusurdurlar. Gözleri zinayla doludur, günaha doymazlar. Kararsız kişileri ayartırlar. Yürekleri açgözlülüğe alışmıştır; lanetli çocuklardır! Doğru yolu bırakıp saptılar; haksız kazancı seven Beor oğlu Balam'ın yolunu izlediler. Ama Balam, işlediği suçtan ötürü azarlandı. Konuşamayan bir eşek, insan sesiyle konuşarak peygamberin çılgınlığına engel oldu. Bunlar su vermeyen pınarlar, fırtınanın sürüklediği bulutlar gibidirler; onlar için zifiri karanlık ayrılmıştır. Çünkü boş ve tantanalı sözler söyleyerek, yanlış yolda yürüyenlerden henüz kurtulmakta olanları, benliğin arzuları ve ahlaksızlıklarla ayartırlar. Onlara özgürlük vaat ederler, oysa kendileri yozlaşmışlığın kölesidirler. Çünkü insan neye yenilirse, onun kölesi olur. Rab ve Kurtarıcı İsa Mesih'i tanımakla dünyanın kirliliğinden kurtulduktan sonra yine bu işlere karışıp yenilirse, son durumları ilkinden beter olur. Doğruluk yolunu bilip de kendilerine iletilen kutsal buyruktan geri dönmektense, bu yolu hiç bilmemiş olmaları onlar için daha iyi olurdu. Şu gerçek atasözü onların başına geldi: "Köpek kendi kusmuğuna döner" ve "Yıkanan domuz çamurda yuvarlanmaya döner."

— 2. Petrus 2

Geriye dönüp baktığımda, o günden itibaren Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın —Kurtarıcım ve Yaratıcım— kanatları altına (Mezmur 91:4) girdiğimi anlıyorum.

Dedi ki: "Seni seviyorum, ya RAB, gücüm sensin! RAB benim kayam, kalem, kurtarıcımdır; Tanrı'm kayamdır, O'na sığınırım. O kalkanım, kurtuluşumun gücü, kalemdir. Övgüye layık olan RAB'be seslenirim, düşmanlarımdan kurtulurum. Ölüm ipleri beni kuşattı, yıkım selleri beni dehşete düşürdü. Ölümler diyarının bağları beni sardı, ölüm tuzakları önüme çıktı. Sıkıntı içinde RAB'be seslendim, Tanrı'mı yardıma çağırdım. Tapınağından sesimi duydu, feryadım kulaklarına ulaştı. O zaman yer sarsılıp sallandı, dağların temelleri titredi; sarsıldı, çünkü O öfkelenmişti. Burnundan duman yükseldi, ağızından yiyip bitiren bir ateş çıktı; yanan kömürler parladı O'ndan. Göklere yarıp aşağı indi, ayaklarının altında kara bulutlar vardı."

— *Mezmur 18:1-10*

Buna rağmen, o gün gerçekte ne olduğuyla barışmam ve deli olmadığım anlayışına varmam yedi yılımı alacaktı. Tanrı'nın bana verilen yeni ruh hakkında bizzat tanıklık ettiği o yumurtanın içinde durduğum zamanı düşünüyorum. Bu, vaftizimin gerçekleşmesinden, iyi kardeşim Oddmund Solheim'in beni suya indirmesinden sadece birkaç gün önceydi.

İsa şu yanıtı verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez." Nikodimos, "Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir?" diye sordu. "Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?" İsa şöyle yanıt verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez."

— *Yuhanna 3:3-5*

2012'ye kadar geçen yıllar boyunca, ruhsal alanda güçlü deneyimler yaşadım ama zihnim neler olduğunu anlamıyordu. Ayrıca korkutucu gelen şey şuydu ki, yeniden doğduğumda gözlerim açıldı ve geceleri odamızda insan benzeri yaratıklar görmeye başladım (Efesliler 6:12). Bu tür şeyler genellikle kilisede konuşulmaz ama bir gün bir Pazar toplantısından sonra tesadüfen iki kişi arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Konuşma bir anne ve yaklaşık üç yaşındaki kızı hakkındaydı; her ikisi de geceleri yatağın yanında duran bir adam görmüşlerdi. Bu korkutucu bir deneyimdi ama ertesi gün anne, bunun bir rüya olması gerektiğini düşünerek olayı geçiştirmişti. Sonra kızı annesine o gece odada hangi adamın durduğunu sormuştu. Onların da böyle şeyler yaşayabildiklerini ve buna bir şahitleri olduğunu duyunca, kendi deneyimlerimin belki de uydurma ya da sadece rüya olmadığını fark ettim. Bu da bana, hayatımın gidişatı üzerinde aslında bir savaşın sürdüğünü anlamaya başlamam için bir anahtar verdi.

Tanrı'nın topluluğu olarak, kendi insanlarımıza geçmişle hesaplaşmaları ve yeniden doğduğumuzda Kutsal Ruh'un rehberliğini tam olarak benimsemeleri için bakma ve on-

ları donatma konusunda bilinçli olmalıyız (Romalılar 8:14). Düşüncelerimizi ve zihnimizi terbiye etmeyi öğrenmeliyiz (2. Korintliler 10:5). Ancak bu şekilde Tanrı'nın dünyadaki Bedeni, fırtına koptuğunda ve gerilim kopma noktasına geldiğinde baskıya dayanabilir. Sözde ve eylemde birliğe sahip olmalıyız. Kilise bu konuda Tanrı'nın Sözü'nü kesip yapıpıştırarak gümüş yadigarlarını satmıştır. Sonuç olarak Tanrı'nın bizim için sahip olduğu bereketleri çöpe atıyoruz ve halkı bilgi yoksunluğundan yok oluyor (Hoşeya 4:6). Kutsal Ruh'la ve O'nun verdiği lütuf armağanlarıyla yürümediğimiz için topluluklar kuruyor ve genç kuşak toplantılardan kayboluyor. Tanrı'nın Ruhu, canlı olmayan ve O'nun yönlendirmesine açık olmayan bir toplulukta işleyemez (1. Selanikliler 5:19).

Yine de, toplulukta bu konular hakkında çok fazla konuşan pek çok Hristiyan kardeşim olmamasına rağmen, beraberlik harikaydı ve orada geliştirdim. Bu, hiçbir zorluk olmadığı anlamına gelmez, ama durum her zaman böyledir. Geçmişin pençesinden kurtulmak bir süreçti. Anne rahminden doğan fiziksel bedenlerimizin aksine, ruhlarımız Tanrı'nın Ruhu'ndan doğmalıdır. Zihnimiz ve eski düşünme biçimlerimiz otomatik olarak yeniden doğmaz; ancak sadık kalarak ve topluluğa ve paydaşıyla katılarak, her zaman kolay olmasa da adım adım dönüştürülürüz (2. Korintliler 3:18).

Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve kusursuz isteğinin ne olduğunu ayırt etmek için zihninizin yenilenmesiyle değişin.

— *Romalılar 12:2*

Kutsal Kitap ne kadar mübarek olursa olsun sonuçta bir kitaptır; yaşam kitabın kendisinden değil, doğrudan Tanrı'nın Ruhu'ndan gelir (2. Korintliler 3:6). O, bize yol göstermek ve yardım etmek için Kutsal Kitap'taki Sözü'nü vermiştir, ancak yaşamın kendisi iman temelli olarak yalnızca O'ndan —bizdeki Mesih'ten ve O'ndaki Tanrı'dan— gelir (Koloseliler 3:4). İsa'nın kendisi bizi büyük bir ciddiyetle uyardı: O'nu reddedenler sonsuz azaba gidecekler (Matta 25:46) ve Rab'bin huzurundan uzaklaştırılarak sonsuz bir yıkımla cezalandırılacaklar (2. Selanikliler 1:9).

Çünkü ben Tanrı için yaşamak üzere Yasa karşısında öldüm. Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum. Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymıyorum. Çünkü doğruluk Yasa aracılığıyla sağlansaydı, Mesih boş yere ölmüş olurdu.

— *Galatyalılar 2:19-21*

Ancak harika olan şudur ki, O'nun Sözü asla kendiyle çelişmeyecektir (Mezmun 119:160) ve biz Söz'ün iyi ve doğru olup olmadığını inceleyebilir ve test edebiliriz. Eğer Baba konuşmuşsa, geçmişte ve gelecekte Sözü'ne sadıktır. Eğer testi geçerse, Söz yalanı doğru-
dan ayıracak ve onu benimserseniz bizim için bir araç haline gelecektir.

Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı her kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, eklemelerle iliği ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar. Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözleri önünde her şey çıplaktır, sergilenmiştir.

— İbraniler 4:12-13

Yeniden doğuşu takip eden dönüşüm; zihnimizi, duygularımızı ve eski düşünce biçimlerimizi kapsar. Yeniden doğmadan önce edindiğimiz şeylerin çoğunun genellikle unutulması gerekir. Tanrı'ya karşı olan bilgi iyi değildir; bu nedenle, kişinin Tanrı'nın Ruhu ile uyum içinde yürümesi ve işlemesi için Ruh'un rehberliği hayati önem taşır:

Şunu demek istiyorum: Ruh'un yönetiminde yaşayın. O zaman benliğin arzularını asla yerine getirmezsiniz. Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıttır; bu nedenle, istediğinizi yapamazsınız. Ruh'un yönetimindeyseniz, Yasa'ya bağımlı değilsiniz. Benliğin işleri bellidir: Fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, haset, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzerleridir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum: Bunları yapanlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar. Ruh'un meyvesi ise sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir. Bu tür niteliklere karşı yasa yoktur. Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir. Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh'un izinde yürüelim. Boş yere övünmeyelim, birbirimize meydan okumayalım, birbirimizi kıskanmayalım.

— Galatyalılar 5:16-26

Tanrı ile olan bilgi ve deneyim aracılığıyla, kendi yollarımızı O'nun bizim için sahip olduklarıyla değiştirmeye istekliyse, adım adım ilerleriz. Bu her zaman kolay değildir ama doğrudur:

İşte bu nedenle, çevremizi bu kadar büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her ağırlığı ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden atalım; gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikerek önümüze konan

yarışı sabırla koşalım. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıha katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu. Yorulup cesaretinizi yitirmemek için, günahkarların kendisine gösterdiği bu kadar direnci göze alan kişiyi düşünün. Günaha karşı verdiğiniz mücadelede henüz kanınızı akıtacak kadar direnmiş değilsiniz. Çocuklara hitap eder gibi size söylenen şu teşvik sözünü de unuttunuz: "Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma, O seni azarlayınca cesaretini yitirme. Çünkü Rab sevdiklerini terbiye eder, kabul ettiği her oğulu cezalandırır." Sıkıntılara terbiye edilmek amacıyla katlanın. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Babasının terbiye etmediği oğul var mı? Herkesin pay aldığı terbiyeden yoksunsanız, oğullar değil, yasa dışı çocuklarıdır. Kaldı ki, bizi terbiye eden dünyasal babalarımız vardı ve onlara saygı duyardık. Öyleyse ruhların Babası'na bağımlı olup yaşamak bizim için çok daha önemli değil mi? Babalarımız bizi kısa bir süre için, uygun gördükleri gibi terbiye ettiler. Ama Tanrı, kutsallığına ortak olalım diye bizi kendi iyiliğimiz için terbiye ediyor. Terbiye edilmek o anda sevindirici değil, acı verici görünür. Ne var ki, sonradan bununla eğitilenlerde doğruluk ve esenlik ürününü verir. Bunun için, sarkık ellerinizi kaldırın, bükük dizlerinizi doğrultun. Ayaklarınız için düz yollar yapın; öyle ki, sakat olan bükülmesin, tersine iyileşsin. Herkesle barış içinde yaşamaya ve kutsal olmaya gayret edin. Kutsallık olmadan kimse Rab'bi göremeyecektir. Dikkat edin, kimse Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmaz. İçinizde sizi rahatsız edecek ve birçoklarını lekeleyecek acı bir kök bitmesin. Kimse fuhuş yapmasın ya da tek bir öğün yemek için ilk oğulluk hakkını satan Esav gibi kutsal değerlere saygısızlık etmesin. Biliyorsunuz, Esav daha sonra bu bereketi miras almak istediğinde reddedildi. Gözyaşı dökerek babasının kararını değiştirmeye çalıştıysa da, pişmanlık için bir yol bulamadı.

— İbraniler 12

Geriye dönüp baktığımda, 2008'de Ruh'tan doğmuş olmama rağmen, Göklerdeki Babamın hayatım boyunca emdiğim sahte öğretileri unutmama yardım etmeye başladığını şimdi anlıyorum. Bu süreç, Christian Fellowship Nordhordland'da O'nun Sözü aracılığıyla gerçekleşti. Onların ev gruplarına ve topluluğuna kabul edildim ama zihnim Tanrı'ya doğrudan karşı olan sözde bilgilerle doluydu ve bunları aktif olarak etrafımdakilerle paylaşıyordum. Şimdi baktığımda, o zamanlar bile bir müjdecî olduğumu görüyorum. Garip gelebilir ama zihnimde bir gerçekliği ve Tanrı'nın bana verdiği yeni ruhla bağdaşmayan kirli olanla bir bağlantıyı tutuyordum (Koloseliler 2:8). Deneyimlerimden görüyorum ki, yeniden doğmuş olanlar için bile benlik ve ruh birbiriyle çatışabilir (Galatyalılar 5:17).

Bölüm 19

Frekhaug (2009)

2009 yılına geldik ve o yıl yöreden tanıdık biri yanımıza geldi. Frekhaug'daki Fosse'de hemen yakınımızda oturuyordu; renkli bir kişilikti, siyasetten anlayan ve girişken biriydi. O dönemde Tarım, Doğa ve Açık Hava Alanı (LNF) olarak planlanmış olan arazimizden bir parça satın almayı teklif etti. Sahip olduğumuz 3,2 dönümlük arazinin bir dönümünü konut alanına dönüştürmek istiyordu; tüm masrafları karşılamayı ve eğer inşaat izni almayı başarırrsa bu kısmı bizden satın almayı teklif etti. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bu konuya tam olarak geri döneceğim için bundan bahsediyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam ilk teklifi yaklaşık 350.000 kron civarındaydı, ancak bu konudan 2013 yılı kısmında daha ayrıntılı bahsedeceğim. Sadece bunu belirtmek istedim çünkü bu hadise, ekonomik açıdan ilerisi için kilit bir öneme sahiptir.

Bölüm 20

Hristiyan Topluluğu (2010)

2010 yılı, yeni hayatımın başlangıcındaki zorlu yılların tam ortasına denk geliyordu. Kilise önderleri için, içimdeki Ruh yeni bir hayata tanıklık ederken (1 Petrus 5:8) benim müjdeye aykırı bir mesajı aktif olarak paylaştığımı görmek zorlayıcıydı. Öyle bir noktaya gelindi ki, benden bir yol seçmem istendi.

Kilise ihtiyarlarından biri olan *Morten Gundersen*'in daha sonra bana, içsel bir savaş verdiğimi anladığı için uzun bir süre benim ve ailem için dua edecek birilerini bulduklarını söylediğini hatırlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, bu dönem sanki geçmişin kapısını tam olarak kapatmadığım için eski hayatımın beni geri çekmeye çalışması gibi tanımlanabilir. Hem yeniden doğduğumda hem de sonrasındaki süreçte Tanrı ile harika deneyimler yaşadım. Kirli ruhlar için bir kapı açabilecek –veya açık tutabilecek– nesnelere, eylemler veya sözler olduğunun acı bir şekilde farkındayım. Bu, ancak son yıllarda hayatımdaki Kutsal Ruh'un tanıklığına dönüp baktığımda kazandığım bir deneyimdir. Daha birkaç gün önce, peygamberlik armağanı olan iman kardeşimiz *Arnt-Viktor Pettersen* ile karşılaştım ve o, Kutsal Ruh'un kendi hayatında tam da bu konu hakkında nasıl konuştuğuna dikkat çekti. Ayrıca, evinden –tabiri caizse– bir «*plageånd*» (musallat ruhu) asla tam olarak kovamayan bir iman kız kardeşimiz için de bir söz aldı. Defalarca evin etrafında dolaşarak ev için dua etmişti. Henüz İsa'yı kabul etmemiş olan oğlu, bir keresinde bir ruhu kovduklarında bunu hissettiğine bizzat tanıklık edebilmişti. Kız kardeşimiz bana, tüm evi dolaşarak dua ettiklerini ve evin üzerinde konuştuklarını, sonunda garaja vardıklarında aniden garajdan bir şeyin «*fırlayıp çıktığını*» hissettiklerini anlattı. Bu da bana, sahip oldukları şeylerden veya geçmişlerinden vazgeçmemiş olan ve bu durumun kirli ruhların varlığına bir açılış ve kabul işlevi gördüğü Hristiyanların etrafındaki tezahürlerle ilgili daha sonra yaşadığım olayları hatırlatıyor (1 Yuhanna 4:1).

2010 yılına geri dönelim. O zamanlar geceleri karanlık bir varlıkla ruhların beni ziyaret ettiğini deneyimledim. O sırada neler olduğunu anlamamıştım, ancak yeni hayatının başlangıcındaki her insanın hem bir kenara bırakmayı öğrenmesi hem de üzerinden atması gereken farklı şeyler vardır. Eskinin ölmesi için genellikle geçmişle ciddi bir hesaplaşma yapılması ve yeni olanın tüm kalbiyle kucaklanması gerekir. Tabiri caizse arkadaki köprüleri yakmak gerekir. Bu durum genellikle Kutsal Ruh'a karşı çalışan lanetleri veya ruhsal bağları kırmayı içerir. Bunu başarabilmek için Tanrı'nın önünde alçakgönüllü olmak, yapılan şeyler için bağışlanma dilemek (1 Yuhanna 1:9), kişiyi inciten veya kıranları bağışlamak (Matta 6:14-15) ve ister yaşam tarzı ister sahip olunan eşyalar olsun, hastalığa ve sorunlara kapı açan şeyleri dışarı atmak gerekir:

İsa ise Zeytin Dağı'na gitti. Ertesi sabah erkenden yine tapınağa döndü. Bütün halk O'nun yanına geliyordu. O da oturup onlara öğretmeye başladı. Din bilginleri ve Ferisiler, zina ederken yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak İsa'ya, «Öğretmen, bu kadın zina ederken suçüstü yakalandı» dediler. «Musa, Yasa'da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin?» Bunları İsa'yı denemek amacıyla söylüyorlardı; O'nu suçlayacak bir neden arıyorlardı. İsa eğilmiş, parmağıyla yere yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve, «İçinizde kim günahsızsa, ilk taşı o atsin!» dedi. Sonra yine eğildi, yere yazmaya devam etti. Bunu işittince, başta yaşlılar olmak üzere birer birer dışarı çıktılar. Sonunda bir tek İsa ile orta yerde duran kadın kaldı. İsa doğrulup ona, «Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni mahkûm etmedi mi?» diye sordu. Kadın, «Hiçbiri, Efendim» dedi. İsa, «Ben de seni mahkûm etmişim» dedi. «Git, artık bundan sonra günah işlemel!»

— *Yuhanna 8:1-11*

İsa'nın özel yanı, bizi reddetmesi değil, bizi sevmesidir. Günahtan kurtulmamıza yardım eder; bu da eski hayatını ölüme terk edip O'nunla birlikte sonsuz yaşama yükselmek demektir (Romalılar 6:4, Yuhanna 8:36). Kirli ruhlarla bağlantısı olan eşyalar hususunda, bu durum taşları, düş kapanlarını ve benzeri şeyleri bilen Hristiyan olmayan arayışçılar arasında iyi bilinir. Tanrı tarafından büyüden uzak durmamız açıkça söylenmiştir ve Norveç'te genellikle batıl inanç dediğimiz şey budur:

Egemen RAB şöyle diyor: Halkımın canını avlamak için her bileğe sihirli «*tilsimlar*» diken, her boydaki insanın başına efsunlu örtüler hazırlayan kadınların vay haline! Halkımın canını avlayıp kendi canınızı sağ mı tutacaksınız?

— *Hezekiel 13:18*

Eşyaların, biz bunu hissetsek de hissetmesek de, evimize aldığımızda kabul ettiğimiz bir geçmişi vardır. Ve bu durum, günahları ve kötü alışkanlıkları üzerimizden atmakta zorlandığımız hayatlarımızda kendini gösterebilir. Bugün bu konu hakkında pek konuşulmuyor, ancak Tanrı ile yürümek için kişinin günahlarından tövbe etmesi ve «*evini temizlemesi*» önemlidir (Yeşaya 1:18). Bu tür bağları koparmak için sadece dışsal değil, aynı zamanda içsel bir temizlik de gereklidir. Birçok inananın Tanrı ile yürümesini engelleyen bariyerin bu olduğuna inanıyorum. Tıpkı bir alkoliğin öncelikle bir bağımlılık sorunu olduğunu kabul etmesi gerektiği gibi.

«Ama kötü kişi işlediği bütün günahlardan döner, bütün kurallarına uyar, adil ve doğru olanı yaparsa, kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir. İşlediği suçların hiçbiri ona karşı anılmayacaktır. Doğruluğu sayesinde yaşayacaktır.»

Ben kötü kişinin ölümünden sevinç duyar mıyım? Egemen RAB böyle diyor. Tersine, kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duymaz mıyım? «Ama doğru kişi doğruluğundan döner, kötü kişinin yaptığı bütün iğrenç şeyleri yaparak suç işlerse, yaşayacak mı? Yaptığı doğru işlerin hiçbiri anılmayacaktır. Sadakatsizliği ve işlediği günah yüzünden ölecektir. «Siz ise, ‘RAB’bin yolu doğru değil’ diyorsunuz. Ey İsrail halkı, dinle: Benim yolum mu doğru değil? Doğru olmayan sizin yollarınız değil mi? Doğru kişi doğruluğundan döner de suç işlerse, işlediği suç yüzünden ölecektir. Evet, işlediği suç yüzünden ölecektir. Ama kötü kişi işlediği kötülükten döner, adil ve doğru olanı yaparsa, canını kurtaracaktır. Çünkü durumu görüp işlediği bütün suçlardan dönmüştür. Kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir. «İsrail halkı hâlâ, ‘RAB’bin yolu doğru değil’ diyor. Ey İsrail halkı, benim yollarım mı doğru değil? Doğru olmayan sizin yollarınız değil mi? «Bu yüzden, ey İsrail halkı, herkesi yoluna göre yargılayacağım. Egemen RAB böyle diyor. Dönün! Bütün suçlarınızdan dönün! Öyle ki, günahınız yıkımınıza neden olmasın. İşlediğiniz bütün suçları bir kenara atın. Kendinize yeni bir yürek, yeni bir ruh edinin. Neden ölesiniz, ey İsrail halkı? Çünkü ben kimse nin ölümünden sevinç duymam. Egemen RAB böyle diyor. Öyleyse dönün de yaşayın!»

— Hezekiel 18:21-32

Bunun özel yanı, Azizlerin en iç «*çevrelerinde*» bile günahı üzerinden atmamış inananların bulunmasıdır. Ve bu günah onları Tanrı ile aktif bir yaşamdan uzak tutar ve büyük bereketlerini *røver* (çalar). Bunu inanan bir arkadaşım ve kardeşimle bizzat yaşadım. Bir noktada, yakın bir kardeşim bana sözde «*ruhsal olarak bana yardım edecek*» bir *formül* içeren bir kağıt teklif etti. Bunu söylediğinde içimde güçlü bir huzursuzluk hissettim ve reddettim. Tanrı’nın çocukları olan bizlerin; güç, zenginlik veya düpedüz büyü gibi şeylere kapılmamız veya bunlarla aldatılmamız önemlidir. Bu durum bir «**stronghold**» (kale) olarak adlandırılır ve kişiyi kuşatmış veya sıkıca yakalamış bir hisar gibi işlev görür (2 Korintliler 10:4). Ve kardeşimin burada yaptığı şey, benim ve ailemin üzerine bir lanet getirilmesine yardımcı olabilirdi. İncil okulunda bu konuda eğitim verilmişti. İsa’nın dediği gibi, telaffuz ettiğimiz kelimelerin bizi kirletebilmesi gibi (Matta 15:18), eşyalar da kalelere (stronghold) kapı açabilir. Bu belki de o kadar tuhaf değildir çünkü eşyalar, kelimeler ve eylemler kişinin kendi iç dünyasını yansıtır ve bunun da ruhsal alanda sonuçları vardır.

Tekrar 2010 yılına dönüyoruz; benim durumumda, birkaç yıldır ruhsal bir arayış içindeydim ve bunu anlamadan kirli ruhlara bağlı kalmıştım (Efesliler 6:12). Hepimiz kendi eylemlerimizden sorumluyuz; ben buna yakalanmıştım ve bu durum hem içten hem dıştan görülüyordu.

Kendimi yeni ile eski arasındaki savaşın ortasında buldum. Bir akşam karımın yanında yatakta yatarken bunu özellikle iyi hatırlıyorum. Vücudum iliklerime kadar buz gibiydi ve korku beni teslim aldı. Bunun ruhsal bir savaş olduğunu biliyordum ve tam bir çaresizlik içinde içimden Tanrı'ya feryat ettim ve bu savaşta bana yardım etmesini istedim (Yakup 4:7). Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, gelip çevremi saran bir ışıktı. Ve ertesi gün uyandığımdaya, diğer hiçbir sabaha benzemeyen bir enerji ve sevinçle doluydum. Babamız Tanrı beni duymuş ve bir önceki akşam bana acı veren şeyden beni özgür kılmıştı. Özgürlük ilk başta kısa süreli olsa da, en azından bir zafer kazanılmıştı (Galatyalılar 5:1) - ve bu, yanımda taşıdığım birçok tanıklıktan biridir.

Size karanlıkta söylediklerimi, siz ışıktta söyleyin. Kulağınıza fısıldananı, dam-lardan duyurun. Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Hem canı hem de bedeni cehennemde mahvedecek güçte olan Tanrı'dan korkun.

— *Matta 10:27-28*

Savaş devam etti ve bu olurken arkadaşlarımla, meslektaşlarımla ve kilisedeki kardeşlerimle eski zihinsel bilgilerimi paylaşıyordum. Tanrı'nın sözüyle çelişen bir bilgi. Ruhum yeniden doğmuştu ve okulda öğrendiklerimin aksine güçlü deneyimler yaşamıştım ama geçmişe saplanıp kalmıştım. Ruhta yeniden doğmuş olmama rağmen, zihnimde hala sahte bir Mesih'in, sahte bir İsa'nın *esiri*dim.

Helt siden 1998'den beri Urantia-boken (Urantia Kitabı) olarak adlandırılan kitabın sadık bir öğrencisiydim. Bugün kendi deneyimlerimden biliyorum ki, Mesih karşıtı değerleri ve ruhsal akımlarıyla bu düşünce yapısı, insanları çok kurnazca bir şekilde Tanrı'dan uzak tutmaktadır. Bu, İsa'nın öğretisinin bazı kısımlarını taklit ederken aynı zamanda O'nun ilahiliğini ve yeryüzündeki yaşamının asıl amacını ortadan kaldırarak gerçekleşir. Daha fazla kişinin özgür kalabilmesi için bu konuda ilgilenenlerle daha fazlasını paylaşacağım bir kitap yazmayı uzun zamandır düşünüyorum. Benim için ise kopuş kapıdaydı; imandaki iyi kardeşlerim -ayrıca iyi kardeşimiz *Kardeş Trond* veya *Kardeş Thomas*- sayesinde bu süreç hızlandı. Hepsi iyi kardeşler, ancak her birinin kendi hikayesi ve deneyimleri var. Benim kendi hikayem var, ancak hepsi ilerlediğim yolda ve Tanrı için yaptığım işte benimle birlikteler.

Bölüm 21

Seçimi ve Kardeşler (2011)

2011 yılına gelmiştik; topluluğun ihtiyarlarından ikisi, *Magnar Askeland ve Morten Gundersen*, evimize ziyarete geldiler. Artık hangi yoldan gideceğime dair bir seçim yapmam gerektiğini söylediler. İçinde bulunduğum ruhsal savaşı görebilecek kardeşlere ihtiyacım vardı. Yeniden doğmuştum ama zihnim, Ruh'un bana gösterdiklerini kabullenmekte zorlanıyordu. Yine de Tanrı ile bazı harika deneyimler yaşamıştım ve içsel olarak Kutsal Ruh'un beni bu buluşmaya hazırladığını anlıyordum. O anda eşime, Tanrı'ya karşı olduğunu düşündüğü tüm kitapları seçebileceğini söyledim. Eşim, bende bu türden çok kitap olduğunu biliyordu. Bunların arasında, o dönemde on yıldır özenle üzerinde çalıştığım, yaklaşık 2000 sayfalık, yaldızlı kenarları olan *Urantia Kitabı* da vardı. Eşim *kocaman* açılmış gözlerle bana baktı ve söylediklerimde ciddi olup olmadığını sordu. Onu onayladım; ardından topluluktan bir grup erkekle bir araya geldik ve içinde kitaplar ile başka eşyaların bulunduğu bir karton kutuyu yaktık. Bunlar, Tanrı'nın sözüne karşı gelen ruhsal sapkınlıklar ve kirli nesnelere (Elçilerin İşleri 19:19). Hatırlıyorum da, bu sanki kendi gözümü oymak gibi bir histi; ancak sonradan bunun gerçekleşen bir özgürleşme olduğunu anladım. O zaman bunu kavrayamamıştım ama bu kitapları yakarak Tanrı beni kirli ruhların pençesinden kurtarabildi ve beni ölümden yaşama döndürdü (2 Korintliler 5:17). 2008 yılında İsa'ya "evet" demiştim; hem iç dünyamda hem de yakın çevremde buna karşı koyan güçler olmasına rağmen, O sadıktı ve beni Kendisiyle birlikte bu yolda tutmak için iş başındaydı. Kelimelerimiz ya yaşam ya da ölüm taşır; bunun orta yolu yoktur (Süleyman'ın Özdeyişleri 18:21), tıpkı nihai yargı verildiği andaki gibi. İman konusunda yarım gönüllü olunamaz.

Bizden çıktılar ama bizden değildiler. Bizden olsalardı bizimle kalırlardı. Ama bizden olmadıkları böylece açığa çıktı. Sizlerse Kutsal Olan tarafından meshedildiniz, hepiniz gerçeği biliyorsunuz. Gerçeği bilmediğiniz için değil, gerçeği bildiğiniz ve hiçbir yalanın gerçekten kaynaklanmadığını bildiğiniz için size yazıyorum. İsa'nın Mesih olduğunu inkâr eden yalancılardan başka kimdir? Babayı ve Oğulu inkâr eden Mesih Karşıtıdır. Oğulu inkâr edende Baba da yoktur; Oğulu açıkça kabul edende Baba da vardır. Başlangıçtan beri işittikleriniz içinizde kalsın. İşittikleriniz içinizde kalırsa, siz de Oğulda ve Babada kalırsınız. O'nun bize vaat ettiği budur: Sonsuz yaşam.

— *Yuhanna'nın Birinci Mektubu 2:19-25*

Tanrı uğruna kendi benliğimi bir kenara bırakmam gerektiğini ve eğer Göklerdeki Babam için çalışacaksam bunun geçmem gereken zorunlu bir sürecin parçası olduğunu içten içe anlıyordum. Bundan önce, farkında olmadan Tanrı'ya ve O'nun işlerine karşı konuşan bir şeytan müjdecisiydim; fakat Tanrı sonsuz lütfuyla beni Kendisi için bir müjdeci olmaya çağırmıştı (Efesliler 2:8-9). Peki ben kimim? Aslında hiç kimseyim. Evet, iyi bir eğitimim var ama zayıflıklarım da var; eğer Tanrı'yı ve O'nun her birey için olan çağrısını dinlemiyorsak, dış görünüşün gerçekten hiçbir değeri yoktur. Tanrı'nın beni neden kullandığını sık sık düşünmüşümdür ama anlıyorum ki her şey lütuftandır:

Sevgili kardeşlerim... kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuçlandırmaya gayret edin.

— Filipililer 2:12

İmandaki sevgili bir kardeşimin, *Kardeş Thomas*'ın, kitapların yanması için közleri karıştırırken bana baktığını hatırlıyorum. Önümdeki süreçte Tanrı ile büyük işler deneyimleyeceğimi söylemişti. O zamanlar onun peygamberlik niteliğinde konuştuğunu bilmiyordum ama geriye dönüp baktığımda, *Kardeş Thomas*'ın birçok kez peygamberlik armağanı sergilediğini görüyorum. Bu, onun bilincinde olması ve kullanmaya devam etmesi gereken bir lütuf armağanıdır.

İki ihtiyardan biri olan Magnar Askeland, Tanrı için yaptıklarımın ve aldığım kararlardan her zaman mutluluk duyardı. O dönemde, kardeşlerden birinin evinde *Kardeş Thomas*, *Kardeş Trond* ve diğer birkaç kişiyle birlikte sürdürdüğümüz erkek grubumuz, iç çatışmalar ve kişisel olgunlaşmamışlık nedeniyle dağıldı. Bereketlerin çok güçlendiğine ve grup olarak kişisel kirli ruh tezahürleri ortaya çıktığında bununla başa çıkamadığımızı dair bir şüphem var. Üstelik bu durum, kendisini grubun liderlerinden biri olarak gören bir kişide yaşanmıştı. Kısaca şöyle özetleyebilirim: Gruptaki "Kutsallardan" birinin içinde bir hastalık ruhu vardı; buna erkek grubunda hepimiz tanık olmuştuk ve bu durum Hristiyan topluluğu pastörlerinden biri tarafından da doğrulanmıştı. Ancak ben de zaman zaman hatalar yaptım; hepimiz zaman zaman kendi içimize dönmeli ve kendi hatalarımızı ya da kendimizi bağışlamalıyız. Kutsallardan biri için dua ettiğimizde olanlara tanıklık eden birçok kişi vardı; bir gün onun için çok güçlü bir şekilde dua ettiğimizde kusacak gibi hissetti ama kendini tuttu. Kesin olarak söyleyemem ama o andan itibaren, grup bunu görece kadar uyanık olmasa da saldırıların tersine dönmeye başladığına inanıyorum. O kişi, biz dua ederken kendisine bıçak saplanıyormuş gibi hissettiğini ve toplantının olduğu Cuma günleri, buluşmadan önce içinde bir huzursuzluk ve direnç hissettiğini söylüyordu. Bunlar benim değil, onun kendi sözleriydi. Yaşadığımız zorlukları herkes anlayamadı ve bir gün grubun ruhsal olarak yanlış bir tavır takınması ve ortaya atılan asılsız suçlamalar nedeniyle her şey pratikte çöktü. Defalarca, Kutsal Ruh'un önderliği olmaksızın birileri kontrolü ele almaya çalışmıştı. Aynı kişi, ben onun

için dua ederken sözlerimi onaylayan ve ağrılarını dindiren bir meleğin ziyaretiyle bile karşılaşmıştı. Bunun grupla paylaşılıp paylaşılmadığını bilmiyorum, fakat gerçek buydu. O akşam beni aradığında, bu olaydan kendisi de şok olmuştu. Yaşanan tüm iyiliklere rağmen, o kişi kötü bir tutum sergiledi ve kendine hakim olamadı. Şimdi deneyimlerimden biliyorum ki, bir insan hem yeniden doğmuş olabilir hem de içinde kirli bir ruh barındırabilir; bu kulağa çelişkili gelse bile. Ayrıca topluluk ihtiyarlarından biri olan ve benim için *her zaman mutluluk duyan* kişi, bana ve hizmetime karşı bir direnç olduğunu ama kendisinin bana karşı hiçbir zaman bir şey beslemediğini doğruladı. Kutsallardan birinin o dönemde çok fazla kötü söz söylediğini ve kötü davrandığını itiraf etmesi neredeyse on yıl sürdü. Birçok lütuf armağanının, olgunlaşmamışlıktan ya da kirlilikten kaynaklanan konuşmalar ve eylemler nedeniyle yok edildiğine dair güçlü bir şüphem var. Ben de bu konuda masum değilim ve kendi sorumluluğumu taşımayı öğrenmeliyim. *Kardeş Øivind* bir gün bana karakter inşa etmenin önemli olduğunu söylemişti; bunlar çok yerinde ve doğru sözlerdi. Bunu okuyan sana sesleniyorum: Dinlemekte aktif, bağışlamakta çabuk ve konuşmakta yavaş ol (Yakup 1:19). Uyanık ol ve uyuma. Saldırıları en yakınlarından bile gelecektir. Topluluğa sığın ve birilerinin ektiği yıkımı durdurmak için birlikte duaya sığın. Her şeyi açığa çıkarın. Tanrı bizi uyarır ve her şeyden önce yüreğimizi korumamız gerektiğini söyler. Toplulukların da sürülerini koruyabilmek için her şeyden önce korumayı öğrenmeleri gereken bir yürekleri olduğu açıktır:

Oğlum, sözlerime kulak ver, söylediklerime eğil! Onları gözünün önünden ayırma, yüreğinin derinliklerinde sakla! Çünkü onlar, kendilerini bulanlar için yaşam, bütün bedenleri için şifadır. *Her şeyden önce yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır.* Yalanı ağızından uzaklaştır, hileli sözleri dudaklarından uzak tut! Gözlerin hep ileriye baksın, bakışların dosdoğru önüne odaklansın! Ayak basacağın yolu düzle, o zaman bütün yolların güvenli olur. Sağa sola sapma, ayağını kötülükten uzak tut!

— *Süleyman'ın Özdeyişleri 4:20-27*

Tüm bunlara paralel olarak, 2008-2012 döneminde Amazon.com üzerinden pastörler, müjdeciler ve diğer Hristiyanlar tarafından yazılmış birçok dijital kitap satın aldım. Ayrıca Youtube.com üzerindeki birçok tanıklığı izledim ve gördüklerim üzerine derin derin düşündüm. İhtiyacıma göre kitapların bölümlerine daldım ve bunları Kutsal Kitap ile karşılaştırmalı olarak kontrol ettim. Kutsalların deneyimlerinin Kutsal Yazılarla uyumlu olup olmadığını görmek istedim. Bunu altın aramak gibi tarif edebilirim. Kazdım ve bulduklarımın iyi olup olmadığını test ettim:

Laodikya'daki topluluğun meleğine yaz: Amin, sadık ve gerçek tanık, Tanrı yaratılışının kaynağı şöyle diyor: Yaptıklarını biliyorum; ne soğuksun ne de sıcak. Keşke ya soğuk ya da sıcak olsaydın! Oysa ılık olduğun, ne sıcak ne de

soğuk olduğun için seni ağzımdan kusacağım. «Zenginim, bolluk içindeyim, hiçbir şeye ihtiyacım yok» diyorsun; ama zavallı, acınacak halde, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Zengin olasın diye benden ateşle arıtılmış altın, çıplaklığının ayıbı görünmesin diye giyinecek beyaz giysiler ve göresin diye gözlerine sürececek merhem satın almanı öğütlerim. Ben sevdiklerimi azarlar ve terbiye ederim. Bu nedenle gayretli ol ve tövbe et! İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle yemek yiyeceğiz. Ben nasıl galip gelip Babamla birlikte O'nun tahtına oturduysam, galip gelene de benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim.

— *Vahiy 3*

İsa'nın şu sözlerine dikkat edin: *Galip geleni*, tahtımda yanıma oturtacağım.

2008-2012 *çocukluk yıllarının* ortasındayız ve Kutsal Yazılar'dan okuduğum ve test ettiğim her şeyde, ne kadar derine inersem ineyim, okuduklarıma sık sık şaşırırsam ve mutlaka anlamasam da hiçbir zayıflık bulamadım. Bazen Kutsal Ruh bana bir şeyleri doğrudan gösterdi, bazen ise cevapları ancak yıllar sonra alabildim. Kutsal Ruh hepimize oradan buradan birer parça verir; kimimiz rüya görür, kimimiz görüm görür ama biz tek bir topluluk olmaya çağırıldık. İçimde gerçekleşen şey, Tanrı'da ne kadar harika bir armağan aldığımızı dair vahiy idi. Bu süre zarfında olan bir başka şey de, cehennemde bulunmuş kişilerin birçok tanıklığını okumam ve izlememdi; bu beni ölesiye korkuttu. Kutsalların tanıklıklarını Kutsal Kitap ile kendi belirti ve mucize deneyimlerimle ne kadar çok bağdaştırdıysam, zamanla *gerçekten bir Cennet ve bir cehennem olduğunu* anladım. İsa'nın kendisi de bu konuda defalarca uyardı: İblis ve melekleri için hazırlanmış sonsuz ateşten (Matta 25:41), ağlayışın ve diş gıcirtısının olacağı kızgın fırından (Matta 13:42), kurdun ölmediği ve ateşin sönmediği cehennemden (Markos 9:48) ve alevler içinde azap çeken zengin adamdan (Luka 16:24). Buna işaret eden pek çok ayet vardır. Cehennemin kendilerine gösterildiğini veya orada bulduklarını deneyimleyen insanlar, bunu **son derece sarsıcı** olarak tanımlayabilirler. Cehennemin var olduğu ve her bakımdan Cennet'ten tamamen farklı, iyiliğin ise taban tabana zıttı olduğu her türlü şüphenin ötesindedir. İnsanlar kendilerini cehenneme gönderdiği için Tanrı'nın kötü olduğunu iddia ettiklerinde, kendilerinin taş gibi sert olduklarını ve kötülüklerinden dönmek istemediklerini anlamıyorlar. Hem canı hem de bedeni cehennemde mahvedebilecek Olan'dan korkun (Matta 10:28). O zaman kendi olmayı seçtikleri yerden başka nereye gidebilirler? Bu serttir ama kendi canlarını ölümüne sevenlerin arkasındaki acımasız gerçektir. Yalnız ve kopuk yaşamıyoruz, aksine elimizdekileri çevremizdeki ihtiyaç sahipleriyle paylaşmaya çağırıldık.

Buna paralel olarak otobüste ve başka yerlerde, insanlara yönelik, onları ruhsal olarak inşa eden ve Tanrı hakkında paylaşımında bulunmaya yardımcı olan, bir durumla ilgi-

li veya o durumun etrafında şekillenen doğrudan sözler almaya başladım. Bir keresinde otobüste otururken yanımdaki adam için özellikle üç ya da dört kelime duyduğumu hatırlıyorum. Ona dönüp söyledim ve adam şok oldu. Umarım bunlar onun için Tanrı'nın bir tanıklığı olarak kalmıştır. Ya da başka insanların fiziksel sorunları olduğunu ruhumda hissediyor ve onlar için dua edip edemeyeceğimi soruyordum. Bu, onlar otobüste sessizce otururken oluyordu ve görünürde gerçekten bir sorunları olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Bu, Pavlus'un bizden tam olarak bunu yapmamızı istemesine rağmen, kardeşlerin peşinden koşmayı sık sık bıraktığı bir ruhsal armağandır:

Sevginin ardınca gidin, ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik etmeyi gayretle dileyin. Bilinmeyen dille konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur. Kimse onu anlamaz; o, Ruh'uyla sırlar söyler.

— 1. Korintliler 14:1-3

Aslında zorlu bir zamandı ama aynı zamanda harika ve özeldi. Ve sonrasında kabul etmeliyim ki, bunun temelinde gerçeği bilmeye olan susuzluğum yatıyordu. Kapıyı çaldım ve açıldı, aradım ve buldum (Matta 7:7). En önemlisi, layık olmasam da İsa'yı Rab ve Efendi olarak kabul etmeyi seçtiğimde yeniden doğmuştum:

Nikodemus adında bir adam vardı. Farisi ve Yahudilerin ileri gelenlerinden biriydi. Geceleyin İsa'ya gelerek, «Rabbi, senin Tanrı'dan gelmiş bir öğretmen olduğumu biliyoruz. Çünkü Tanrı kendisiyle birlikte olmadıkça, hiç kimse senin yaptığın bu belirtileri yapamaz» dedi.

— Yuhanna 3. Bölüm

İsa ona şu cevabı verdi: «Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez.»

Nikodemus, «Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir?» dedi. «Annesinin rahmine ikinci kez girip doğabilir mi?»

İsa şöyle cevap verdi: «Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez. Bedenden doğan bedendir, Ruh'tan doğan ruhtur. Sana, 'Yeniden doğmalısınız' dediğime şaşma. Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan her kişi böyledir.»

«Nasıl olabilir bu?» diye sordu Nikodimos.

«İsa ona şöyle yanıt verdi: "Sen İsrail'in öğretmeni olduğun halde bunları bilmiyor musun? Sana doğrusunu söyleyeyim, bildiğimiz şeyi söylüyor, gördüğümüze tanıklık ediyoruz. Ama siz tanıklığımızı kabul etmiyorsunuz. Size dünyasal şeylerden söz ettiğim za-

man inanmazsanız, göksel şeylerden söz ettiğimde nasıl inanırsınız? Gökten inen İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır. Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun. Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu'nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O'nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi. O'na iman eden yargılanmaz; ama iman etmeyen zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir. Yargı da şudur: Dünyaya ışık geldi, ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler. Çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları açığa çıkmasın diye ışığa gelmez. Ama gerçeği uygulayan, yaptıkları Tanrı aracılığıyla yapıldığı açıkça görülsün diye ışığa gelir.»»

Ruhum sonraki süreçte büyüdü ve bu, Pavlus'un bahsettiği gibi yavaş yavaş süt içmekten et yemeye geçmek gibiydi (1 Korintliler 3:2). 2011-2013 döneminde otobüste ve gittiğim her yerde insanlarla paylaşmaya başladım. 2013'ün ortalarına doğru, belki de müjde konusunda çok aktif olduğum, insanlar için dua ettiğim ve çok sayıda şifa gördüğüm için, benliğine (nefsine) yenik düşen ve bana haksızlık eden tanınmış bir müjdeciyse karşılaştım. Bu müjdeciyi çok sevdiğimi belirtmek isterim. İnsanlar için dua ettiğimizde mucizelere tanıklık ettiğimiz Hamar'daki bir misyon gezisinden yeni dönmüştüm ve sanki bu durum bir tür kıskançlık uyandırmıştı. Her neyse, kendi hizmetim için bir örnek olarak gördüğüm biri tarafından bu şekilde reddedilmek beni yıkmıştı. Tüm bunları, Tanrı ile olan yürüyüşüm hakkında size küçük bir fikir vermek ve aynı zamanda Tanrı ile gerçekten yürüdüğünüzde neler olabileceğini, birçok yönden gelen zorlukları göstermek için anlatıyorum.

O dönemde Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) için Haraldsplass Diakonale Sykehus'ta çalışıyordum ve iş yerinde de Tanrı'nın gücünün ateistler ve inanmayanlar üzerindeki işleyişine tanık oluyordum. Bir yemekhane çalışanına dua ettiğim bir vakayı hatırlıyorum; dua sırasında ayakta durmakta zorlanıyordu. Sanki bir şekilde şiddetli bir elektrik şokuna maruz kalmış gibiydi ve bunu gözlemlemek çok özeldi. Ayrıca NOKLUS ile İzlanda'ya 20. yıl dönümü gezilerine gitmiştim ve Gardermoen'da İzlanda futbol takımının üzerine ellerimi koymuştum. İki meslektaşım oturmuyordum ve kadın milli takımına ayaklarında veya benzeri yerlerinde bir sorun olup olmadığını sorduğumda onlara bir mucize göstermek istedim. Ve tabii ki vardı. Ellerimi üzerlerine koyabildim, bunun üzerine tepki olarak biraz kendilerinden geçmeye başladılar. Eğlenceliydi, ancak Bergen'e döndükten kısa bir süre sonra amirimin ofisine çağırıldım. Hakkımda asılsız suçlamalarda bulunulmuştu—çapkın biri olarak nitelendirildim ve kesinlikle söylemediğim şeyleri söylediğim iddia edildi. Bunu rapor eden kişi, üstüme böyle bir şeyi söyleyecek kadar akıl sağlığını yitirmiş olmalı. Bu da meslektaşlarımdan çoğunun ateist olduğu düşünülürken pek şaşırtıcı değildi. Onlar gayet akıllı başında ve çoğu yüksek eğitilmiş insanlardı, ancak Tanrı inancı söz konusu olduğunda

bazıları şüpheciydi. Bazıları ise inancımı paylaşmama ve açık olmama tahammül eden harika insanlardı.

İmandaki bir kardeş, bir müjdecî, karşılaştığım herkesle paylaşımında bulunduğum ve tanık olduğum tüm mucizeler için beni eleştirdiğinde çok yaralandım. Ertesi gün işe gittiğimde normal bir şekilde çalışmıyordum ve çok üzgündüm; Tanrı'ya, eğer bu benim için değilse, bunu üzerimden kaldırmasını söyledim. Daha sonra hala isteyken tuvalete gidip Tanrı'ya övgüler sunarken, aniden vücudumdan aşağı yağ dökülüyormuş gibi hissettim ve sonrasında tamamen özgürleştim. İçim tam anlamıyla sevinçle dolup taşıyordu. Tarif edilemezdi. Bu kardeşin birkaç gün sonra bana tekrar geldiğini söylemeliyim, ancak olması gerektiği gibi alçakgönüllülük göstermedi, yine de sözlerinden pişman olduğunu anladım. Ancak onlardan tam olarak tövbe etmedi ve o günden beri ondan ne bir haber aldım ne de onu gördüm. Onu bu yüzden affettim mi? Evet, affettim (Koloseliler 3:13). Hepimiz hata yaparız ve zaman zaman benliğe yenik düşeriz. Tanrı hepimize merhametiyle baksın.

Sonuç olarak, Tanrı ruhsal «*çocukluk yıllarımda*» (1 Yuhanna 1:9) beni günahlarımdan arındırdı ve sonunda Tanrı'nın önünde eğilmekten, O'nun sözlerinin iyi ve doğru olduğunu kabul etmekten başka bir şey yapamaz hale geldim. Artık Tanrı'nın gerçek olduğunu, her şeyin ve herkesin üzerinde olduğunu tüm varlığımla anladığım için zihnimle Baba'yı reddedemedim.

Ruhta yeniden doğmuş biri olarak geçirdiğim kritik yıllar benim için 2008 ile 2012 arasıydı ve gerçekleşen bu olağanüstü dönüşümün bir kısmına tanıklık edebilecek kişiler, Haraldsplass Diakonale Sykehus'taki NOKLUS'ta çalışan en yakın çalışma arkadaşlarım ile gittiğim topluluk olan Kristent Fellesskap Nordhordland'daki kardeşlerimdi. NOKLUS'ta açıkça imanını ikrar eden hiçbir Hristiyan yoktu. İşe başladığım ilk zamanlarda, gerçek İsa'yı Tanrı'nın Oğlu olarak hiçbir şekilde kabul etmeyen ruhsal bir düşünce yapısı hakkında birkaç meslektaşım ile açıkça konuşurdum. Ancak onlarla olan çalışma sürem boyunca gerçekleşen şey, ölümden yaşama geçmem ve Tanrı'nın beni daha önce öğrendiklerimi unutturmaya başladığı bir sürece sokmasıydı. Ve 2011-2013 döneminde İsa'nın benimle ne yaptığı hakkında daha fazla paylaşmaya başladım, bu yüzden birlikte çalıştığım bazı kişiler için bu garip bir karışım oldu. Ama geçiş evrelerinde hayat genellikle böyledir. NOKLUS'ta meslektaşlarımdan birinin sırtının tamamen iyileştigiğine de tanık oldum. Hem yatarken hem de ayakta dururken büyük sorunları vardı ve bu hastalık döneminde uğradığı bir gün iş yerinde kapısını çaldım ve onun için dua edip edemeyeceğimi sordum. Takip eden yaz, sırtındaki tüm sorunlar tamamen yok olmuştu, buna kendisi de şaşırmişti. Değişim radikaldi ve yeniden doğduğumuzda gerçekte kim olarak yaratıldığımıza dair uyanışımın bir parçasıydı (Markos 16:17-18). Duanın basit olduğunu hatırlıyorum, ellerimi üzerine koyarak yapılmıştı ve Tanrı'dan onu iyileştirmesini dilemiştim, bu kadar basit. Paylaştıklarımı her zaman dikkatle dinlerdi ve her zaman çok iyi biriydi.

Yemekhanede ellerimi üzerine koyduğumda neredeyse yere yığılacak olan ve sanki kısa bir *blackout* geçiren birini de gördüm. Dua ettiğim diğer insanlarda da aynısını gördüm ve müstakbel eşim için ilk birkaç kez dua ettiğimde de durum böyleydi. İsa'da olduğumuzu ve İsa'nın Tanrı'da olduğunu biliyorum, bu da Tanrı'nın içimizde olduğu anlamına gelir (Yuhanna 14:20). Tanrı'nın gücü bizi günahattan arındırır, iyileştirir ve özgür kılar (1 Yuhanna 1:7, Yakup 5:14-15) ve insanların üzerine ellerimizi koyduğumuzda olan budur. Tanrı'nın bana yaptığını ona da yaptı; onu düzene sokmaya ve O'nun için bir hizmete hazırlamaya başladı.

Hayatımda Tanrı'nın önemini anlamaya başladığım bu dönemde üvey babam da oradaydı. O bir ateisttir ve önceki yıllarda çok az mali yardımda bulunmuştu ya da hiç bulunmamıştı. İster eğitim hayatımda olsun ister sonraki süreçte, ancak çocuklara doğum günlerinde biraz ilgi gösterirdi. Kardeşimle benim aslında onun için bir yük olduğumuzu anlıyorum. Dışarıdan bakıldığında her şey güzel görünüyor olabilirdi ama o benim Tanrı arayışımı reddetti ve İsa'yı kabul ettiğimde bu durum işleri daha da zorlaştırdı. Bana açıkça onunla Tanrı hakkında konuşmamamı söyledi. Ayrıca üvey babamın kardeşinden, eğer inancımı onunla paylaşırsam artık amcam olmayacağına dair net bir uyarı aldım.

Bölüm 22

Tanrı'nın Tahtı (2012)

Mayıs 2012'ye gelmiştik ve artık Tanrı'nın huzurunu o kadar çok görmüş ve deneyimlemiştim ki O'nu daha fazla inkâr edemezdim. Bu noktaya gelene kadar birkaç yıldır porno izliyordum. Tanrı bunu yüreğime ağır bir yük olarak koydu ve o yıl ondan kopmam için bana yardım etti (İbraniler 12:1).

Bodrum katında Baba'nın önünde diz çöktüğümü ve O'nun egemenliği için çalışma konusundaki tüm direncimi bir kenara bıraktığımı hatırlıyorum (Romalılar 12:1). Baba'ya, O'nun bana nerede ihtiyacı varsa oraya gitmeye hazır olduğumu söyledim. Tam o anda Tanrı bana bir görüm verdi; birkaç yüz metre ötede, bir zamanlar *Eldbjørg Fosse*'nin yaşadığı komşu evi gördüm. Üst taraftaki avluda yengesi yaşıyordu. O sırada Tanrı'nın beni 70 yaşın üzerinde iki imanlı kadına gönderdiğini ve onların ilerideki hizmetimde benim için ne kadar önemli olacaklarını çok az biliyordum. Tanrı'nın yönlendirmesini izleyerek, Eldbjørg'un diz ardında ve ayağının altında şifa bulduğuna tanık oldum ve daha sonra sırtı daha fazla dikleşti, bu da onu çok mutlu etti (Yeşaya 61:1). O, imanda yakın bir dost ve Tanrı'ya olan hizmetim için önemli bir teşvik edici oldu. Yengesinin kocası o dönemde Alzheimer hastasıydı. Onu ziyaret edip dua ettikten kısa bir süre sonra, sağlıklı olduğu zamanlarda bile hiç yapmadığı halde, ibadet vaktine katılmak istediğini sordu. Ve onu ziyaret etmeden önce karısına şunları söylemiştim: «Onunla buluşup dua ettiğimde Tanrı'nın Ruhu'nun onun iç dünyasında onunla konuşmasını bekliyorum». Kutsallar, göz yaşları içinde ekseler bile umutla yürümeye çağrılmışlardır; çünkü nihai hasat bir sevinç günüdür (Mezmur 126:5-6).

Eldbjørg'u her ziyarete gidişimde bana dikkatle bakar, Tanrı için neler yaptığımı ve neler deneyimlediğimi sorardı. Ona yaşadıklarımı ve Tanrı'nın neler yaptığını anlattığımda hem sevinir hem de hayret ederdi. Ne yazık ki birkaç yıl önce bir düşme sonucu başından yaralandı ve hafıza kaybı yaşamaya başladı; ancak Tanrı'ya olan yakınlığını hâlâ koruyor ve geçen sefer onun için telefonda dua ettiğimde çok mutlu oldu.

Göklerdekinden farklı olarak acılarla dolu, düşmüş bir dünyada yaşasak da Tanrı gerçekten iyidir. Yine de Tanrı'nın işine ve O'nun yeryüzündeki Müjdesi'ne karşı isteksizliğimizi bir kenara bırakmalıyız, çünkü işçilere ihtiyacımız var; bu yüzden Tanrı'nın daha fazla işçi göndermesi (Matta 9:37-38) ve halkının onları desteklemesi için dua edelim ki geçinebilsinler. Dürüst olmak gerekirse, yardıma ihtiyacı olanlar sadece yoksullar değildir. Yardım etmeye gücü yetenlerin de bu işe vermeyi öğrenmesi ve esirgememesi gerekir (Luka 6:38, Malaki 3:10). Kişisel deneyimime göre, maalesef birçok Norveçli imanlı,

ABD'deki kardeşlerine kıyasla kendi varlıklarından çok daha az vererek bu konuda farklı bir tutum sergiliyor.

Mayıs 2012'de Tanrı'nın işine karşı direncimi bıraktıktan sadece birkaç gün sonra, «Kvinneforum Nordhordland» adlı Hristiyan kadın grubu ve onların ev topluluğu ile tanıştım. Ev topluluğundaki üyelere biri, aynı zamanda Kristent Felleskap Nordhordland'a da giden ve beni oradan tanıyan *Laila Nygård*'dı. Ben içeri girdiğimde oturmuş kahve içiyor, örgü örüyor, birlikte dua ediyor ve Tanrı'yı arıyorlardı. Onlara bir web sitesi yapmaları için yardım etmeye gittiğimi sanıyordum ama kısacası, benim için de dua edip edemeyeceklerini sordular. Sonrasında söyledikleri, Tanrı'dan gelen ve önümüzdeki yıllar için yolumu aydınlatan net bir peygamberlik sözüydü (1. Korintliler 14:3). O an bunu anlamamıştım ama toplantıdan çıktığımda Tanrı'nın Ruhu'nun üzerimde çok ağır bir şekilde olduğunu hissettim. Ruhta bir tür huşu ile dolmuştum ve derin bir ciddiyet üzerime çökmüştü. Tanrı'nın beni Kendi hizmetine göndermek istediğini anlıyordum ama ekonominin nasıl düzeleceğini bir türlü kavrayamıyordum. Artık bir sistem geliştiricisi olarak işimin bittiğini düşünüyordum, ancak geriye dönüp baktığımda bunların ne kadar çocukça düşünceler olduğunu görüyorum. Bu 07.05.2012 tarihindeydi ve yazdıkları nota baktığımda Tanrı'dan gelen sözler şu şekilde özetlenebilir:

- Görevleri yerine getirmek ve bu çağda insanlara ulaşmak için Rab'den bir mesih alıyorsun.
- Tanrı sana bir araç veriyor ve belki de benden önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapacaktım. İçlerinden biri, Afrika'da dalları birbirine dolanmış ağaçlar gördü.
- Tanrı'nın beni atadığı işten sevinç duyacaktım.
- Rab ile vakit geçir; O'nun sözü elimdeki kaslar gibi olacaktı.
- Önceden hazırlanan işlerde yürüyeceksin ve kapılar senin için açılacak. O'nun sözü adımlarım için çıra olacak: Mezmur 119:105.
- İşler zorlaştığında O benimle yürüyecek.
- İtaatkar olduğun için gelecekte büyük bir sevinç yaşayacaksın!

Yaşadığım her şeyi yazmak çok uzun sürerdi, ancak Tanrı'nın son yıllarda beni içinden geçirdiği süreçleri ve özellikle bazı kilit olayları elimden geldiğince paylaşmak istiyorum.

Bölüm 23

Bereket ve İhanet (2012)

2012 yılında çok özel bir şey oldu; Nordhordland Kristne Folkehøgskole'deki yurt odalarından birinde yedi sekiz gençle Müjde'yi paylaşma fırsatı buldum. Ben konuşurken ve dua ederken gerçekleşen mucizeler ve şifalar karşısında hayrete düştüler (Luka 10:19). Ayrıca, akşam olduğunda kalbinde bir huzursuzluk hissettiğini söyleyen genç bir çocuğa yaptığım duaya da tanık oldular. Bunun tamamen fiziksel bir sorun olması doğal gelmediği için ona şöyle dedim: «Bunu hisset!» Ve sonra onu işaret ederek sorunu içinden kovdum; o da sorunun kendisinden *çıkıp gittiğini* hissettiğini söyledi. İçlerinden birinin o küçük odadaki yatakta oturup olanların gerçekliğini kavramaya çalıştığını hatırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla nutku tutulmuştu.

Onlara İsa'ya sahip olduğumu ve yeniden doğduğumu (Yuhanna 3:3) anlattım; eğer bunu istiyorlarsa onları havuzda vaftiz edebileceğimizi söyledim. Ama onlara müjdecinin bana söylediği şeyin aynısını da söyledim: "Eğer İsa'yı kabul etmek istiyorsanız benim arkamdan tekrar edin." Onlar da öyle yaptılar, bunun üzerine odanın elle tutulur, hissedilir bir ağırlıkla dolduğunu hissettiler. İnsanların İsa'yı kurtarıcıları ve Rableri olarak kabul etmelerinde her zaman olduğu gibi, bu da kesinlikle harikaydı (Romalılar 10:9-10). Ancak gece bekçisi gelip okul alanında bulunamayacağımı ve gençlerle Müjde'yi paylaşamayacağımı söylediği için vaftiz hiçbir zaman gerçekleşmedi. Beni aslında alandan dışarı attılar ve bu durum gençlere karşı bir ihanet gibi hissettirdi. Belirtilen sebep, okulun ekonomik destek alabilmek için yaz okuluna gelen gençlere müjdeleme yapmama konusunda bir anlaşma yapmış olmasıydı (Matta 6:24). Okulun o günkü sorumlu nöbetçisi İsa'yı bir kenara itti, ancak Tanrı bunu bile iyiliğe dönüştürmüştü; zira gençler, imanını ikrar eden bir imanlı aracılığıyla gerçekleşen işaretlere ve harikalara ilk elden tanık olmuşlardı. Norveç kıyılarındaki deniz bize gerçekten de petrol şeklinde siyah altın sunuyor, ancak bugün elli yıl önce başlayan petrol serüveninden daha yoksul bir halk görüyorum (Matta 16:26).

Bu yıl gördüğüm mucizelerden biri IKEA'da gerçekleşti. Ortanca kızım henüz tuvaletten çıkmıştı ve o bölgede iki genç hanımla karşılaştık. Dua ettiğim bir kişinin videosunu gösterdim; videoda ayağının uzadığı net bir şekilde görülüyordu. Çok aşırı değil ama gözle görülür şekilde uzuyordu. Bu bir sır değil ve pek çok imanlı burada bahsettiğim şeyi deneyimlemiştir. Her neyse, hanımlardan biri her iki ayak tabanının da aynı uzunluğa gelmesi için dua etmemi istedi. Ayağın tamamı değil, sadece ayak tabanları. Ellerimi ayaklarının üzerine koydum ve İsa'nın adıyla onlara seslendim; birkaç dua turundan sonra her ikisi de aynı uzunluğa geldi. Bunu hem kişisel olarak deneyimlemek hem de dua

ettiğiniz kişilerin tepkilerini görmek çok büyük bir keyif. Kutsal Kitap'ta iman edenleri işaretlerin ve harikaların izleyeceği yazılıdır (Markos 16:17), bu yüzden bunu bekleyebilmeliyiz. Bundan sonra yapmamı istediği şey benim için biraz sıra dışıydı ama muhtemelen hayatındaki ilk mucizesini az önce deneyimlemiş olduğu düşünülürse pek de şaşırtıcı değildi. Benden her iki ayak tabanının da kısılması için dua etmemi istedi. Biraz itiraz ettim, çünkü tabiri caizse genellikle bu tür bir şifa için dua edilmez. Ancak Tanrı ile içsel bir konuşmadan sonra, bunun onun imanıyla ilgili olduğuna karar verdim ve kabul ettim. Ama başlamadan önce, arkadaşından ellerini ayak tabanlarının üzerine koymasını istedim, sonra ben de dua etmeye başlamadan önce ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Ve sonra olan şu ki, her ikimiz de ayak tabanlarının kasılmaya ve kısılmaya başladığını hissettik. Görmek isteyenler için o dönemde videoyu [Youtube.com](https://www.youtube.com) adresine yüklemiştim. İşimiz bittiğinde, her iki ayak tabanı da iki santimetre küçülmüştü; bunu kendisi de doğruladı. Bu mucize 2012'de gerçekleşen ve iyi hatırladığım olaylardan biriydi. Tanrı'nın gücüne bu şekilde tanıklık etmek her zaman özeldir (İbraniler 2:4); aslında bu anı kitabında bu konuda pek fazla paylaşımında bulunmadım.

Bölüm 24

den Kalan Hasar

2012 yılında, her hafta birlikte dua ettiğimiz ve Tanrı'yı aradığımız Hristiyan bir erkek grubundaydım. Toplantıların birinde iki kardeşim, *Kardeş Thomas* ve *Kardeş Trond*, her birinin Tanrı'dan benim için ayrı ayrı birer görüm aldığını söylediler:

Biri beni okul çantamla görüyor, diğeri ise ranzamın olduğunu, yani üst üste çift kişilik bir yatağım olduğunu görüyor. Ve şimdi o dönemden kalma, içimde kapanması gereken bir «*delik*» veya benzeri bir şey olduğunu söylüyorlar. Haklıydılar; bu, ailemin boşanmasından sonraki dönemdi. O yıllarda birçok zihinsel tahribat yaşandı. Babam içki içiyordu ve bir noktada beni arabada bırakıp bir bara girdi. Böyle şeyler bir çocuk üzerinde izler bırakır ve bu durum, iç dünyamda uzun yıllar taşıdığım bir hasar yarattı. Bunun aynı zamanda ranzamızın olduğu ve erkek kardeşimle oda paylaştığımız tek dönem olduğunu teyit edebildim. Biri ranzanın alt katında yattığımı da söyledi ki bu doğrudu. Küçük kardeşim üstte yatıyordu. Sonra içimdeki deliği kapatacaklarını söylediler (Elçilerin İşleri 8:17) ve ellerini üzerime koyduklarında, aniden bir ısı pompasından geliyormuş gibi bir uğultu fark ettim. Kendi kendime şöyle düşündüm: Birisi ısı pompası mı taktırdı?! Bu garip bir şeydi. Ama ellerini çektiklerinde ses kesildi. Ve sanki içime yeni bir huzur dolmuş gibi hissettim (Markos 16:18).

— 2012'de İki Aziz Benim İçin Dua Ediyor

Tanrı acımızı gördüğü için minnettarım (Mezmurlar 56:9). Kutsalların paydaşlığı, Tanrı'nın Sözü'nün okunması ve O'nun huzurundaki yüceltmeler olmadan, süt içmekten katı gıdaya geçemeyiz (İbraniler 5:12-14). Pavlus, zorluklar geldiğinde kolayca sarsılmamız için Mesih'te büyümenin ve Tanrı'da olgunlaşmanın önemini vurgular. Bazılarının Tanrı'nın sözünü hemen sevinçle kabul ettiği, ancak deneme zamanlarında onları taşıyacak köklerden yoksun olduğu ikinci benzetmesini hatırlarız (Matta 13:18-23).

Bölüm 25

Reinhard Bonnke (2012)

2012'nin sonlarında, Kutsal Ruh'un bana -her yer arasından- Florida'daki bir müjdeleme okuluna gitmem gerektiğini söylediğini hissettim. Karım bunun parasını kendi cebimizden ödememizi istemiyordu. İşte o zaman Eldbjørg ve baldızıma, Florida'daki *Christ For All Nations* gezisi için yardım edip edemeyeceklerini ve bunu isteyip istemediklerini sordum.

CFAN o dönemde, Afrika'da İsa'yı kabul eden on milyonlarca insanın (Romalılar 10:9-10) kaydedildiği büyük müjdeleme toplantılarına liderlik eden ünlü Alman müjdecisi Reinhard Bonnke tarafından yönetiliyordu. Tanrı o yılın başlarında bana komşumla ilgili görüşümü gösterdiğinde, onların yardım edeceklerini ve böylece Florida'ya gidebileceğimi, karımın ise buna itiraz edeceğini açıkça biliyordu. Daha önce hiç ABD'de bulunmamıştım ve buna karşı bariz bir ilgim de yoktu diye düşünüyordum, ancak Tanrı'ya hayır demek arkasında durabileceğim bir şey değildi. Gerd, İsa'nın gelip ona bu hediyenin Kendisi için olduğunu söylediğini rüyasında gördü; bu beni çok mutlu etti ve onlara sormuş olduğum için içime huzur verdi. O sırada Tanrı'nın O'nun için yapacağım işe dair bir planı olduğunu (Yeremya 29:11) ve her şeyin o yıl, Baba'ya ve O'nun benim için yaptığı işe karşı son direncimi bir kenara bırakmamdan hemen sonra başladığını çok az biliyordum.

Göklerdeki Babamız, 2008'de İsa'ya evet diyeceğimi ve 2012'de O'na karşı direncimi bırakacağımı biliyor olmalıydı. Tanrı'nın beni yönlendirdiği ve hem geçmiş hem de gelecek hakkında peygamberlik yoluyla konuştuğu şeyleri gördüğümde, tamamen harika ve aynı zamanda sabırlı bir Yaratanımız olduğunu anlıyorum. Tanrı'nın beni ne tür bir işe atayacağına dair bir şüphem vardı ama bugün bir müjdecisi olduğumu biliyorum. Benim hizmetim, Mesih'in bedeninin inşasına yardımcı olmak ve Müjde'yi paylaşmaktır (Luka 4:18).

Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdecisi, kimini topluluk öncüsü ve öğretici atadı. Öyle ki, kutsallar hizmet işini yapmak ve Mesih'in bedenini kurmak üzere donatılsın. Sonunda hepimiz Tanrı Oğlu'na imanda ve O'nu tanımada birliğe, tam olgunluğa, Mesih'teki doluluğun bütünlüğüne erişeceğiz. Böylece artık, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanan, insanların kurnazlığıyla, aldatıcı oyunların düzenleriyle oraya buraya sürüklenen çocuklar olmayacağız. Tersine, sevgiyle gerçeğe uyararak her yönden baş olan Mesih'e doğru büyüyeceğiz. O'nun yönetiminde bütün beden, her eklemenin

yardımla kenetlenip kaynaşır. Her üyenin düzenli çalışmasıyla beden büyür, sevgide kurulur.

— *Pavlus'un Efeslilere Mektubu 4:11-16*

Ne yazık ki karımın Tanrı için yaptığım işe karşı çıkması, zaman zaman hizmet etmeyi çok zorlaştırıyordu. 70 yaşın üzerindeki kız kardeşlerimizden maddi destek aldığımda, kendi paramızı bu işe harcamayı reddetmesine rağmen, onlara sorduğum için beni sert bir şekilde eleştirdi.

Bugün Norveç'te bazı kadınların kendilerini ailenin lideri olarak gördükleri bir yozlaşma var. İsa Mesih'e olan imanını ikrar edip eylemleriyle buna karşı çalışmak, kişinin kendi kuyusunu kazmasıdır. Bir Hristiyan, çocuklarını kocasına rağmen yetiştirmesini haklı çıkarmak için çeşitli ateist kitaplar kullandığında, sadece Tanrı'nın bilgeliğini değil, aynı zamanda sevdiğini de reddetmiş olur. Bu, evlilik antlaşmasına karşı suç işlemektir. Bugün toplumdaki bu gizli akıntıyı *Kvinnebevegelsen* (Kadın Hareketleri) aracılığıyla da görüyoruz. İronik olan şu ki, bu hareketin kendisi aile-evlilik ilişkisinde baskın bir erkek gibi olmuştur. İki uç nokta da yanlıştır. Bizler eşimizi sevmeye ve onurlandırmaya ama önce Tanrı'nın Egemenliği'ni aramaya çağrıldık:

Siz öncelikle O'nun egemenliğini ve doğruluğunu arayın, o zaman size bütün bunlar da verilecektir. Öyleyse yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter.

— *Matta 6:33-34*

Günümüz refah toplumundaki bir başka eğilim de, bazı kadınların çocuk yetiştirme ve benzeri konularda her türlü kitabı okuyup kocasına nasıl olması ve nasıl davranması gerektiği konusunda baskı yapmasıdır. İnsan asla tatmin olmaz ve sorun aslında önce Tanrı'yı aramamaktan kaynaklanırken, kocasını *selvutviklingskurs* (kişisel gelişim kursları) ve benzeri yerlere sürüklemek ister. Bu, bazı Norveçli kadınların ortak bir özelliğidir ve Tanrı'nın bize verdiği şeye uygun değildir. Evlilik, farklı olsanız bile birbirinizi sevmeye çalışacağınıza dair bir antlaşmadır. Diğerini mümkün olduğunca kendinize benzetmeye çalışmak değildir.

Müjdeleme Okulu'ndaki dersler öğleden sonraları bittiğinde, genellikle sokaklara çıkar ve insanlar için dua ederdik; bu tamamen gayri resmiydi ve belirgin bir organizasyon yoktu, ancak tipik olarak iki ila dört kişilik küçük gruplar halindeydik. Özellikle fahişelik yapan biriyle karşılaştığımız bir olayı hatırlıyorum. Hapisten çıkmıştı ve ayağında bir takip cihazı taşıyordu, aynı zamanda ayağında henüz ameliyatla çıkarılmamış bir mermi parçası vardı. Her şey biraz gerçeküstüydü ama onunla paylaşımda bulunduk ve o da bize kocasının Tanrı ile karşılaşması için çok dua ettiğini söyledi. Onun için dua ettiğimizde,

elimi ayağının üzerine koyduğum an (Markos 16:18) mermi parçasının ayağından çıktığını hissettiğini söyledi. Bunun gerçekten olup olmadığını bilmiyorum ama ABD’de çok sevinçli şeyler yaşadım ve oradaki insanların dua edilmesine çok daha açık olduklarını ve batının diğer yerlerine göre Tanrı’yı daha çok aradıklarını görüyorum. Bunun neden böyle olduğunu bilmiyorum. Gençler bunun istisnasıdır. Norveç’te de onlarla paylaşımda bulunmak ve dua etmek genellikle kolaydır ve onlarla gruplar halinde karşılaştığımızda, içlerinden birinde gerçekleşen şifalar ve tanıklıklar hepsinin şahitliğiyle pekişir.

Florida’da Reinhard Bonnke ile müjdeleme okuluna katılma fırsatı bulmak harikaydı. Hatırladığım şey, Kutsal Ruh’un orada bana yıllar sonra bile minnettar olduğum şeyler gösterdiğidir. Harika şifaların gerçekleştiğini gördük ve bizi hem güçlendiren hem de ilham veren tanıklıklar duyduk. Kısacası bu hafta, Tanrı ile olan yolculuğumda benim için belirleyici bir rol oynadı.

Farkında değildim ama Tanrı ertesi yıl, müjdeleme okulundaki kişilerden birkaçını beni doğrulamak ve 2013-2014’te Colorado Springs’e gönderilmem için yardım etmek üzere kullanacaktı. Tanrı’nın bir planı vardı ve sonrasında bunu neden bu şekilde yaptığını anlıyorum.

Bu dönemde çevremdeki bazı Kutsallar arasında bir çatışmanın hatlarını da görüyorum ve arkamdan konuşuluyor. Ben belirgin bir müjdeciyim ve her yerde insanlarla konuşurum. Doğrusunu söylemek gerekirse, oldukça hiperaktif olabilirim ve bazen içimde Tanrı için bir ateş yandığını hissedirim (Yeremya 20:9).

İnsanlarla paylaşımda bulunduğum, dua ettiğim ve Tanrı’nın gücünün birkaç kişiden geçtiğine şahit olduğum bir Oslo Sentralstasjon gezisini özellikle hatırlıyorum. Ancak garip bir şekilde, Knarvik’e döndüğümde bu konuda vicdan azabı çekiyordum, ta ki erkek grubundaki bir kardeş Tanrı’nın kendisine Oslo Sentralstasjon’da etrafımızda meleklerle benim bir görüntümü gösterdiğini söyleyene kadar. Bu görüntü, o dönemde ne yazık ki bazı Kutsallar arasında karşılaştığım zorlukların etkisini gerçekten ortadan kaldırdı.

Eğer Tanrı’nın gücüyle ilerliyor ve Tanrı için çalışırken gördüğüm ve şahit olduğum şeyler için eleştiri alıyorsam, bu bazı kişilerin yüreklerini korumayı başaramadıkları ve Kutsal Ruh’tan farklı armağanlar aldığımızı kabul etmedikleri anlamına gelir (1. Korintliler 12:4-7). Çevremdeki diğer kardeşlerin benim sahip olmadığım armağanlara sahip olmasından kendim de sevinç duyabilmeliyim. Veren biz değiliz, Kutsal Ruh’tur. Ancak bizler aldığımız şeyle Tanrı’yı yüceltmeliyiz; onu güç veya para için kötüye kullanmamalıyız. İman içinde birbirimize duyduğumuz kıskançlık veya öfke, yüreğimizin etrafında bir yağ tabakası gibi birikecek ve hem bizi hem de Tanrı’nın topluluğunu köreltecektir.

Uyumak ve ruhsal olarak uyanık olmamakla ilgili olarak (1. Selanikliler 5:6). Tanrı’nın halkının, Tanrı için çalışmak üzere seçilmiş olan Kutsallara gitmesi amaçlanan bereketleri nasıl tükettiğini görmek zaman zaman bir imtihan olmuştur.

Kötülerin yoluna ayak basma, yürüme kötülerin yolunda. Ondan sakın, yanından geçme, sap ondan, geç git. Çünkü kötülük etmedikçe uyuyamaz onlar, birini sendeletmedikçe uykuları kaçır. Onların yediği ekmek kötülük, içtiği şarap zorbalık ürünüdür. Doğruların yolu şafak ışığı gibidir, öğle vaktine dek giderek parlar. Kötülerin yoluysa zifiri karanlık gibidir, neden sendelediklerini bilmezler. Oğlum, sözlerime kulak ver, söylediklerime iyi eğil. Onları gözünün önünden ayırma, yüreğinin derinliklerinde sakla. Çünkü onlar kendilerini bulanlara yaşam, bütün bedenlerine şifa verir. Her şeyden önce yüreğini koru, çünkü yaşam ondan fışkırır. Ağzını çarpık sözlerden uzak tut, dudaklarından hileli sözleri uzaklaştır.

— Süleyman'ın Özdeyişleri 4:18-24

Ve bu bize Yaratanımız, Tanrı'nın Oğlu ve Baba'nın bize gönderdiği İsa Mesih tarafından verilmiştir. Yuhanna Müjdesi'nde şöyle yazılmıştır:

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı. Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemedi. Tanrı'nın gönderdiği Yahya adlı bir adam ortaya çıktı. Tanıklık amacıyla, ışığa tanıklık etsin ve herkes onun aracılığıyla inansın diye geldi. Kendisi ışık değildi, ama ışığa tanıklık etmeye geldi. Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek ışık vardı. O dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı. Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne et ne de insan isteğinden, tersine, Tanrı'dan doğdular. Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütufla ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük.

— Yuhanna 1:1-14

İsa bizim Yaratanımızdır ve yanan çalının önündeki Musa hakkında okuduğumuzda, ona görünen aslında hem Tanrı'nın bir meleği hem de *Yahweh*'dir. Melek, Tanrı tarafından gönderilmiş demektir; tıpkı İsa'nın gönderilmiş olduğu gibi. İsa bize, O'nu gördüğümüzde Tanrı'yı gördüğümüzü söyledi. İbrani Kutsal Kitabı'nda Musa ile konuşanın *Yahweh* olduğunu görüyoruz. Aden Bahçesi'nde Adem ve Havva ile yürüyen de *Yahweh*'dir.

RAB'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor ama tükenmiyor. "Gidip bu büyük görüye bakayım" dedi, "Çalı neden yanıp tükenmiyor?" RAB Tanrı Musa'nın bakmaya yaklaştığını

görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. Musa, "Buyur!" diye yanıtladı.

— *Yahweh'den Musa'ya - Mısır'dan Çıkış 3:2-4*

Hvem er Yahweh? (Yahweh kimdir?) O İsa'dır. Emmaus'a giden öğrencilerden kendisini gizlediği gibi, Aden Bahçesi'nde ve daha sonraki çeşitli durumlarda yeryüzünde yürüyen İsa'ydı, Baba Tanrı değildi; çünkü biz Baba'yı fiziksel gözlerimizle görüp hayatta kalamayız (Mısır'dan Çıkış 33:20). İsa'nın benzetmelerle konuştuğunu biliyoruz ve bu, sözün kime ait olmadığını anlamaları için değil, Kendisine ait olanların duyması ve anlaması içindi:

O zaman öğrencileri gelip O'na, "Neden onlara benzetmelerle sesleniyorsun?" diye sordular. O şöyle yanıtladı: "Göklerin Egemenliği'nin sırlarını bilme ayrıcalığı size verildi, ama onlara verilmedi. Çünkü kimde varsa, ona daha çok verilecek ve o bolluk içinde olacak. Ama kimde yoksa, kendisinde olan bile elinden alınacak. Onlara benzetmelerle seslenmemin nedeni budur; çünkü gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymazlar ve anlamazlar. Yeşaya'nın şu peygamberlik sözü onlarda gerçekleşmiş oluyor: Duya duya duyacaksınız, ama hiç anlamayacaksınız; baka baka bakacaksınız, ama hiç görmeyeceksiniz! Çünkü bu halkın yüreği nasırlaştı, kulakları ağırlaştı, gözlerini kapadılar. Öyle ki, gözleri görmesin, kulakları duymasın, yürekleri anlamasın ve bana dönmesinler; Ben de onları iyileştirmeyeyim. Ama ne mutlu sizin gözlerinize ki görüyorlar, kulaklarınıza ki duyuyorlar! Siz de doğrusunu söyleyeyim, nice peygamberler ve doğru kişiler sizin gördüklerinizi görmeyi çok istediler, ama göremediler; sizin duyduklarınızı duymayı çok istediler, ama duyamadılar."

— *Matta 13:10-17*

Peki İsa, *Eski Antlaşma'da ve peygamberlik kitaplarında* kendisi hakkında ne söylüyor? Kendi dirilişinden sonra, eğer Kutsal Yazılara açıksak, Eski Antlaşma'da peygamberlerin söylediklerine inanmakta anlayışsız ve ağır kanlı olmadığımızı doğrular:

Aynı gün öğrencilerden ikisi, Yeruslaim'den altmış stad uzaklıktaki Emmaus adlı bir köye gidiyorlardı. Olan bitenlerin hepsini aralarında konuşuyorlardı. Onlar böyle konuşup tartışırken İsa'nın kendisi yanlarına geldi ve onlarla birlikte yürümeye başladı. Ama onların gözleri O'nu tanımaktan alıkonulmuştu. İsa onlara, «Yolda yürürken aranızda ne tartışıp duruyorsunuz?» dedi. Hüzünlü bir yüzle durakladılar. Onlardan adı Kleopas olanı O'na şöyle yanıt verdi:

«Yeruşalim’de bulunup da bu günlerde orada olup bitenleri bilmeyen tek yabancı sen misin?»

«Hangi olayları?» diye sordu.

«Nasıralı İsa ile ilgili olayları» dediler.

«O, Tanrı’nın ve bütün halkın önünde gerek söz, gerek eylemce güçlü bir peygamberdi. Başkâhinlerimiz ve yöneticilerimiz O’nu ölüme mahkûm etmek için teslim ettiler ve çarmıha gerdiler. Oysa biz, İsrail’i kurtaracak olanın O olduğunu umuyorduk. Üstelik bu olaylar olalı bugün üçüncü gündür. Aramızdan bazı kadınlar bizi şaşırttılar. Bugün erkenden mezara gitmişler, ama O’nun cesedini bulamamışlar. Geri dönüp dediler ki, O’nun yaşadığını söyleyen meleklerin görüldüğü bir görüm görmüşler. Bizimle birlikte olanlardan bazıları da mezara gittiler ve tam kadınların anlattığı gibi buldular, ama O’nu görmediler.»

İsa onlara şöyle dedi: «Sizi anlayışsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır kanlı olanlar! Mesih’in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekmez miydi?»

Sonra Musa’dan ve bütün peygamberlerden başlayarak Kutsal Yazıların hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı. Gidecekleri köye yaklaştıkları sırada İsa, daha uzağa gidecekmiş gibi yaptı.

Ama onlar, «Bizimle kal, akşam yaklaştı, gün bitmek üzere» diyerek O’nu zorladılar.

Böylece İsa onlarla kalmak üzere içeri girdi. Onlarla sofraya oturunca ekmeği aldı, şükretti, böldü ve onlara verdi.

O zaman gözleri açıldı ve O’nu tanıdılar. Ama O, gözlerinin önünden yok oluverdi.

Birbirlerine, «Yolda bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açıklarken yüreklerimiz içimizde yanmıyor muydu?» dediler. Hemen kalkıp Yeruşalim’e döndüler.

On birleri ve onlarla birlikte olanları toplanmış buldular. Bunlar, «Rab gerçekten dirildi, Simun’a görünmüş!» diyorlardı.

Kendileri de yolda olup bitenleri ve ekmeği böldüğü zaman O’nu nasıl tanıdıklarını anlattılar.

Bunları konuşurlarken İsa’nın kendisi gelip aralarında durdu ve onlara, «Size esenlik olsun!» dedi.

Ürktüler, korkuya kapıldılar; bir hayalet gördüklerini sanıyorlardı. İsa onlara şöyle dedi: «Neden telaşlanıyorsunuz? Neden yüreğinizde kuşkular doğuyor? Ellerime, ayakla-

rıma bakın; işte Benim! Bana dokunun da görün. Bir hayaletin eti ve kemiği olmaz, ama gördüğünüz gibi Benim var.»

Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi. Sevinçten hâlâ inanamayan, şaşkınlık içindeki öğrencilerine, «Burada yiyecek bir şeyiniz var mı?» diye sordu. O'na bir parça kızarmış balık verdiler. İsa onu aldı ve onların gözü önünde yedi.

Sonra onlara şöyle dedi: «Daha sizlerle birlikteyken, Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerin kitaplarında ve Mezmurlar'da Benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektiğini söylemişim.»

Bundan sonra, Kutsal Yazıları anlayabilmeleri için onların zihinlerini açtı

Bölüm 26

ABD’de İncil Okulu (2013)

2012–2013 yılları arasında Kutsal Ruh, bir İncil okuluna başlamamız gerektiği konusunda bize açıkça konuştu. Baba’dan bir Şabat yılı dilediğimi hatırlıyorum ve bu O’nun bana verdiği cevaptı. Beklediğim cevap bu olmasa da, tamamen sürpriz sayılmazdı. Bu noktada eşim de ABD’de İncil okuluna başlamamız gerektiğinin farkına vardı. Daha spesifik olarak, *Colorado Springs*’teki *Rocky Mountains* dağlarında bulunan *Woodland Park*’taki *Charis Bible College*. Bu, *Denver*’a yaptığım kısa bir müjdeleme gezisi sırasında Baba tarafından doğrudan bana söylendi. *Florida*’daki müjdeleme okuluna gitmiş bir çift bu organizasyonun arkasındaydı. Biletleri ayırtmıştım ve gerçekten doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda gergindim ama eşim bu sefer itiraz etmedi. Kendi kendime, bu kadar kısa sürede ve sadece birkaç günlük bir konaklama için ikinci kez ABD’ye gitmenin biraz çılgınca olduğunu düşündüm ama neyse ki gitmeden önce onay aldım. Bu biraz Petrus’a benziyor (Matta 14:29-31). İnsan tekmeden dışarı adım attığını ve Tanrı elini uzatıp onu tekrar yukarı çekmeden önce batmak üzere olduğunu hissediyor:

İçinizden birinin bilgeliği eksikse, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı’dan istesin; ona verilecektir. Ama hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi, rüzgarın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. Böyle biri Rab’den bir şey alacağını ummasın. Kararsız, her tutumunda değişken biridir.

— *Yakup 1:5-8*

Tabii ki bazen Kutsal Ruh’un bana verdikleri doğrultusunda ilerlerken gerçekten doğru duyup duymadığımdan emin olamıyorum, ancak onay aldığımda genellikle seçimim konusunda bir esenlik duyuyorum. Bu seferki onay, yanında kalacağım kişilerin isminin bir kısmını bana söyleyen Kutsal Ruh’tan geldi. Politikacı ismi *Kaci Kullman Five* zihni-me kazanmıştı ve daha sonra isimlerinin *Kaci Robbins* olduğunu gördüğümde bunun Kutsal Ruh’tan olduğunu anladım. Onları tanımıyordum ama onlar da *Reinhard Bonnke* ile okulda bulunmuşlardı ve *Colorado Springs*’te yaşıyorlardı. Sadece bu da değil, müjdeleme okulundan bir başka kardeş olan *Mike Sanchez*, daha önce kendisini teşvik ettiğim bir keresinde *Daniel* için şifa duası ettiğinde dolaylı olarak benim tarafımdan kutsanmışlardı. Ve Tanrı öyle planlamıştı ki, bu çiftin yaşadığı şehir İncil Okulu’nun bulunduğu yerdi ve bu hepimizi kutsadı.

Daniel Robbins ve eşi, 2012'de *CFAN* ve *Reinhard Bonnke* ile aynı okulda olmamıza rağmen, ben oraya gidene kadar beni tanımayanlardı. Ancak Tanrı, okulu bana göstermek ve gelecek yıl neler olacağına dair anlayışımı açmak için onları kullandı.

Denver'a gideceğimi biliyordum çünkü Kutsal Ruh bunu bana söylemişti ve ABD'den bir imanlı kız kardeş aracılığıyla bunu onayladı. Tanrı'ya sorduğunda, Tanrı ona bu müjdeleme toplantısının organizatörleri olan *Anh Le* ve *Michelle* çiftini gösterdi. Tanrı'nın bana *Denver* ismini zaten vermiş olduğunu bilmiyordu.

Denver'daki müjdeleme toplantısına katıldım. Sahne herkese açıldı ve ben de paylaşımlarda bulunan ve gelenler için dua eden gruptaydım. Pastör *Bryan Schwartz* pratik işleri yöneten kişiydi ve aniden bana dönüp şöyle bir şey dedi: «*Derinsin, ama derin olup olmamak önemli değil*». Beni tanıyordu ama *Marcus Wick* de birkaç yıl sonra, 2014'te bana benzer bir şey söyledi. Bu sadece, Kutsal Yazılar'da derinleştiğim ve gerçek için O'nu aradığımda Tanrı'nın beni gördüğü, ancak bunu yapmayan başkalarını yargılamam gerektiği anlamına geliyordu. Kutsal olanların hepsinin Tanrı'nın evinde kendi yerleri vardır ve imanlarının öncüsü olan İsa'yı takip etmekle sorumludurlar. Yine de, 2008-2012 yılları arasında okuduğum tüm kitaplar ve yaşadığım deneyimler beni Tanrı'ya olan direncimi bir kenara bıraktığım bir noktaya getirdi ve bu Mayıs 2012'de gerçekleşti. Hâlâ *Denver*'dayız ve *Colorado Springs*'teki ev ile etkinlik alanı arasında, bir buçuk saat kadar süren bir yolda gidip geliyoruz.

Biraz boş vaktimiz vardı ve o zaman *Daniel Robbins* bana *Colorado Springs*'i gezdirmeye karar verdi. Tanrı için çok fazla aktivitenin olduğu bir İncil kuşağına (*bible belt*) geldiğimi anladım. Trafik ışıklarından birinde yeşil ışığı beklerken Tanrı anlayışımı açtı ve bize *Charis Bible College*'a gitmemiz gerektiğini gösterdi. Okulu yöneten *Andrew Wommack* için içimde anında bir esenlik hissettim ve eve döndüğümde her şeyi sindirmekte zorlanırsam da içimden Baba'ya hayır diyemedim. Yine de, tabiri caizse biraz *şaşkına dönmüştüm* ve bunu arabayı süren kardeşimize anlattım, o da Tanrı'yı yüceltti. Her şey biraz gerçek dışıydı ve *Frekhaug*'daki evin satışından zaten yüz bin zararda olduğumuz için maddi durumun nasıl çözüleceğini hiçbir şekilde bilmiyordum. *Kendi zorluğumun* burada yattığını düşündüm; İncil okuluna gitmek için gerekli kaynaklar.

O sırada, tıpkı Tanrı'nın tutmadan önce eşime onayladığı gibi, *Galtenesveien*'in en aşağısında kiralık bir dairede yaşıyorduk. Sahibi, *Loddefjord*'daki *Den Norske Kirke*'den (Norveç Kilisesi) bir pastör olan eski bir arkadaşımıydı. Evi bir yıl önce satmamızın nedeninin, Tanrı'nın sonraki yıllar için bizim için bir yol çizmiş olması ve *Kardeş Thomas*'ın evi satmanın yapılacak doğru şey olduğunu bu kadar net söylemesinin nedeninin bu olduğunu o zamanlar pek bilmiyordum.

Frekhaug, Fosse'deki evimizdeki eşyaların çoğunu satmadan önce dağıttık ve bu vesileyle müzik setini alan bir adam bize geldi. Onunla açıkça paylaştım ve o da bana evinde cinlerin olduğunu anlattı. Daha sonra onu ziyarete gittim ama gitmeden önce Tanrı be-

ni gerçekten azarladı. Tanrı benden **itaatkar** (1. Samuel 15:22) olmamı istedi ama ben çocuksu toyumla bunun ciddiyetini kavrayamadım. Sonra evinde kirli ruhlar olan kişiyi ziyaret ettim ve yanlış olduğunu anlamam gerekmesine rağmen bu kişinin yaşadığı sorunları küçümseme hatasına düştüm. Yastıklarının üzerinde kuru kafa resimleri vardı ve duvarda bir sürü silah asılıydı. Geceleri o kadar güçlü bir etki olduğunu, yorganının bile yataktan çekilmeye çalışıldığını söyledi. Tanrı beni terbiye etti ama ben toydum. Demem gereken şeydu: Kirli ruhlar huzur aradığı için evdeki tüm ölümle ilgili şeylerden kurtul (Matta 12:43-45), Tanrı önünde günahın için tövbe et (1. Yuhanna 1:9), İsa'ya evet de ve yeniden doğ. Şunu kabul etmeliyim ki, hizmetimde işlevsel olabilmem için insanlara değil, Baba'ya itaat etmeliyim; son yıllarda bu konuda daha iyi oldum. Birçok kişi günahlarını veya Müjde'ye ve Tanrı'nın işine karşı katılmış yüreklerini bahanelerle açıklamaya çalışıyor ve Baba beni bu konuda keskinleştirdi.

Toplamda beş kişi ABD'deki İncil okuluyla ilgili bana peygamberlik sözü söyledi (1. Korintliler 14:3). Buna ek olarak, Tanrı anlayışımı açtığına bana gösterdikleri de vardı; belki de bir bakıma Elçi Luka ile aynı şekilde:

Bundan sonra Kutsal Yazıları anlayabilmeleri için zihinlerini açtı...

— *Luka 24:45*

Benimle konuşanlardan biri imanlı bir kız kardeş olan *Kardeş Amy* idi. Evli, dört çocuk annesi ve ABD'de yaşıyor. Üzerinde müjdecî bir çağrı var. Diğeri ise tam zamanlı bir müjdecî olan *Ikem Grigsby* idi. Kendi kilisemden, doğrudan bana İncil Okulu duyduğunu söyleyen *Kardeş Trond* ile evimizi ziyaret ettiğinde Kutsal Ruh'un bunu söylediğini düşünen aynı ziyaretçi müjdecî de vardı. *Robbins* ailesi de *Florida*'daki müjdeleme okulunda *Reinhard Bonnke* ile bulunmuştu. *Kardeş Amy* ayrıca daha önce Tanrı'nın ona tüm ailemi ABD'de tam teçhizatlı bir şekilde gösterdiğini deneyimlemişti, o zamanlar bunun pek mümkün olmayacağını düşünmüştüm. Bu, *Colorado* ve *Denver*'daki müjdeleme gezisinden bir süre önceydi.

Kısa müjdeleme gezisinden sonra, artık gitmeye ve ABD'de İncil okuluna devam etmeye hazır olduğum düşünülebilirdi. Tanrı bana okulu göstermişti ama Baba'dan O'nun sözünü çalışmak için bir Şabat yılı istemiş olmama rağmen, son onay gelene kadar tam bir adım atmadım. Benimle doğrudan konuşan kişilerden biri de yine ABD'den *John Natale* idi. Bunun tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama *John Natale*'in Tanrı'dan gelen bilgi sözleriyle hepimizle konuştuğu bir telekonferansa katılmam istendi ve müjdeleme okuldaki başka bir katılımcı tarafından *John*'un gerçekten peygamberlik armağanı olduğu onaylandı, ki ben de bunu o an anladım:

Buradaki işin bitti. Kendini uçağa at.

— *John Natale bana peygamberlik ederek dedi ki*

John benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve kesinlikle Tanrı'nın benden ABD'de İncil Okulu'na gitmemi istediğini de bilmiyordu, bu yüzden tabiri caizse kalbimin küt küt attığını hissettim. Tüm yaşadıklarımın sonra, tüm bunlara karşı sakin kalabileceğimi düşünürdünüz ama kalamadım. İşlerimizden istifa etmek ve Tanrı'ya güvenmek, o sırada üç çocuğumuz olduğu gerçeğiyle birlikte atılması gereken büyük bir adımdı.

Öyle bir noktaya geldik ki, eşimle birlikte Tanrı'dan gerçekten ABD'ye İncil okuluna gitmemiz gerektiğine dair bir onay istemeye karar verdik. Ve olan şu ki, sadece birkaç gün sonra *Ikem Grigsby* benimle ilk kez *Facebook* üzerinden iletişime geçti ve anlamını anlamadığı bir rüya gördüğünü söyledi. Rüyanın tam merkezinde benim olduğumu ve belki de rüyanın benim için olduğunu düşündüğünü söyledi. Kendisi, 2005 yılında *Katrina* kasırgası *Florida*'yı vurmadan hemen önce Tanrı tarafından çağrılmış tam zamanlı bir müjdeciydi ve evlerini her şeyleriyle birlikte kaybetmişlerdi:

Ikem, evle araba arasında gidip geliyor ve arabayı bagajla dolduruyor. Sonra benden telefonuna bir çağrı geliyor ama açmaya çalıştığında aniden arayanla, yani benimle, bağlantı kopuyor. O ve eşi uçağa yetişmek için sürüyorlar ve neredeyse uçağı kaçııyorlar. İndiklerinde, telefonunda benden gelen bir düzine kısa mesaj buluyor ama hepsi boş.

— *Ikem Grigsby'nin 2013 yılındaki rüyası*

Ikem rüyanın ne hakkında olduğunu bilmiyordu ve 2012 *Florida*'daki müjdeleme okulundan beni tanıdığı ve aynı *Facebook* grubunun bir parçası olduğumuz için benimle iletişime geçti. Ayrıca, tek başına seyahat ettiği zamankinden çok daha fazla bagaj olduğunu fark etti. Rüyanın anlamını anında kavradım ve eşim bu konuda ne yaptığımı merak etti?! Tanrı'nın söylediklerini ona zaten anlattığım için biraz şaşırmıştım ama başvurmadan önce ilk olarak anlaşmamız gerekiyordu. Gerçekte, o sırada paramız olmadığı için başvurmamı engelleyen şey temelde benim imansızlığımdı. Neyse, okula başvurmaya karar verdik (İbraniler 11:1). Okulun yanıtı, ABD'de kendi geçimimizi sağlayabileceğimize dair bankadan kanıt gerektiği idi. Buna sahip değildik, bu yüzden onlara Tanrı'nın bizden başvurmamızı istediğini söyledim; bunun üzerine başvuruyu Tanrı'nın sözünün yerine geleceğine iman ederek işleme alacakları cevabını aldım. 2009'da bize gelen yerel girişimcinin, şimdi belediye meclisi aracılığıyla inşaat iznini hallettiğini pek bilmiyordum. Bankadan onayı göndermek için verilen sürenin dolmasına kısa bir süre kala aradı ve dedi ki: «şimdi gelip sözleşmeyi imzalayabilirsin». Belki biraz safım ama davadaki bu kadar uzun işlem süresinden sonra paranın buradan gelmesi neredeyse şaşırtıcıydı. Toplantıya giderken aniden biraz endişelendim ve *Tanrı'ya haykırdım*; arsanın satışından elimizde kalanla 3 çocuk ve 2 yetişkin olarak ABD'ye gitmemizin imkansız olduğunu söyledim. En azından ben öyle sanıyordum. Bunu *Flatøy* ve *Knarvik* arasındaki *Hagelsundbrua* köprüsünü geçmeden hemen önce söylediğimi hatırlıyorum (Süleyman'ın Özdeyişleri 3:5-6).

Ve olan şeydi ki, toplantıda arsanın geri kalanını da kendisine satıp satmayacağımızı sordu; sonuç olarak, konut alanına dönüştürülen kısmın yanı sıra hala *LNf* alanı olan arsanın geri kalanını da satın alabileceği konusunda anlaştık. Ayrıca ödemeyi 3'e bölmesi konusunda anlaştık ve belirli bir tarihte kısmi ödeme yapılmazsa günlük 1000,- gecikme cezasını kabul etti. Ve elimize neredeyse 1 milyon yüz bin kron geçti, bu inanılmaz derecede eğlenceliydi ve Tanrı'nın önceden bildiği bir lütuftu. Hem bedensel hem de ruhsal mucizelerin yanı sıra finansal mucizelerle de Tanrı tarafından gerçekten kutsandık (Filibililer 4:19). Bunu inkar edemem. Bu beni, neden hemen evet deyip başvurmadığım konusunda düşündürüyor ve bunun nedeni kendi imansızlığımıdır.

Kafamda şöyle düşünüyordum: «*Hiç paramız yok ki*». Ama sorun ekonomik durum değil, Tanrı'nın sözüne olan imansızlığımıdır (Markos 9:24). Bunun hallolacağına dair imanla hareket etmediğim için İncil Okulu'na başvurmaya başlamamıştım. Tanrı konuştuğunda ve bu onaylandığında, kişinin imanı ile ilgili bir sorunu vardır ve bunu başka bir şekilde bahane etmeye çalışmamalıdır.

— *Tanrı İncil okulu hakkında konuştuğunda benim imansızlığım*

Okul için tüm hazırlıklar yapıldı ve *Bergen*'deki işlerimizden istifa ettik. Ben *Noklus*'ta sistem geliştiricisi olarak, o ise öğretmen olarak ve Ekim 2013'te *Charis Bible College* ile *Colorado Springs*, ABD'ye gittik. *Ikem Grigsby*'nin uçağı neredeyse kaçırdığı rüyasında olduğu gibi, bunun nedeni en küçük kızımız *Engeline* için vizeyi uçağın kalkmasından sadece 3 gün önce almamızdı, bu yüzden yetişmemiz ucu ucuna oldu. İzlanda'da aktarma yaptık ve ardından ABD'deki *Denver*'a uçtuk. Yanımızda bir yığın bagaj vardı ve çocuklar hava alanında ağzına kadar dolu arabaların yanında duruyorlardı. Sanırım bu başlı başına bir manzaraydı. İncil Okulu'na başlamadan önce *Colorado Springs*'e yerleştik. Daha ilk gün tüm birinci sınıf öğrencilerine madalya verildi. Buraya kadar gelmiş olmanın başlı başına bir başarı olduğu söylendi, ki bu doğrudu. *Colorado Springs*'teki *Charis Bible College*, *Andrew Wommack*'ın uluslararası öğrencileri kabul eden tek okuluymuş, bunu sonradan öğrendim; Tanrı bunu elbette önceden biliyordu (Romalılar 8:28).

2013'ün sonları, okulun *Woodland Park*'taki yeni binasını açmasından hemen öncesi ve Noel yaklaşıyor. Dersler normal devam ediyor ve şu an ara verildi. Hala *Colorado Springs*'teki eski binadayız.

Gelecek yıl burada olmayacaksın.

— *Okulda oturuyorum ve Kutsal Ruh diyor ki*

İçimden bunun kesinlikle Kutsal Ruh olamayacağını düşündüm, bu yüzden söylenlere şiddetle itiraz ettim. Bazen böyle çocukça davranıyorum, maalesef. Ancak, Tan-

rı'nın bunu böyle yapması O'nun iyiliğindendi, bunu ancak 2014'ün sonlarında anlayacaktım. Okulda harika zaman geçirdik. Eşim akşam okuluna gitti, ben ise gündüz okuluna ve sırayla çocuklara baktık.

O dönemde ABD'de otoyolda saatte yüz kilometre hızla giderken meydana gelen travmatik bir olay hakkında açıkça paylaşmamayı tercih ediyorum. Söyleyebileceğim tek şey, ilgili kişinin sorumluluk almayı reddettiğidir. Bu kişi ne herhangi bir şekilde özür diledi ne de bu eylemin neden olabileceği zararı anladı.

Bölüm 27

Charis Bible College (2014)

2014 yılına gelmiştik ve Charis Bible College, Woodland Park'taki yeni binasını açmıştı; birinci sınıf öğrencilerinin dersleri oradaki ana salonda yapılıyordu. Yapı, üzerimizde yükseklerde süzülen görkemli ahşap kemerli taşıyıcı sistemiyle oldukça ferah bir tasarıma sahipti. Amerikalılar iç dekorasyon konusunda genellikle çok yeteneklidir; bu da odanın bir tarafında deniz seviyesinden 4302 metre yükseklikteki Pikes Peak'e bakan devasa panoramik bir penceresi olan harika bir ahşap yapıydı. Woodland Park deniz seviyesinden 2580 metre yükseklikteydi, bu yüzden bu biraz özel bir durumdu. Biz kendimiz 2300 metrede yaşıyorduk ve orada kaldığımız ilk aylarda merdiven çıkarken ve benzeri durumlarda nefes nefese kalıyorduk.

Okulun ana materyali Kutsal Kitap'tır, ancak bize ders materyallerinin tematik olarak ayrıldığı kitapçıklar verilir ve bir tema bittikten sonra materyali kavrayıp kavramadığımızı görmek için her zaman basit bir testten geçeriz. Düzenli olarak konferanslar düzenlenir ve *Charis Bible College*'da sıkça işlenen bir tema şifa ve Tanrı'nın lütfudur. Günah işlemek için verilen bir lütuf değil, çarmıha gelen ve kendi benliğini ve Tanrı'ya olan direncini bırakan günahkâr için Tanrı'nın lütfu. Bundan pek bahsetmedim ama insanlar için dua ettiğimde pek çok mucize gördüm ve Andrew Wommack'ın da paylaştığı konu tam olarak buydu; Tanrı'nın biz insanlara verdiği lütuf armağanları ve Kutsallar için şifanın nasıl doğal bir beklenti olduğu (Yakup 5:14-15). Tanrı bunu biliyordu ve ben bu bakımdan kendimi İncil Okulu'nda *çok yuvamda* hissettim. Eşim muhtemelen seyahat, planlama ve genel olarak yeni arkadaşlar ve aktivitelerle dolu yeni bir yerle ilgili tüm pratik işlerden memnundu. Bu dönemdeki bir uyarı sinyali, benimle birlikte Kutsal Kitap okumaktan hoşlanmaması ve ben Kutsal Yazıların ne dediği hakkında konuştuğumda veya Tanrı'nın bana verdiği şeyleri ya da gördüğüm şifaları anlattığımda hemen sabırsızlanıp sinirlenmesiydi.

Okul yılı boyunca ilerliyoruz ve ailemiz aynı zamanda pazar günleri Woodland Park'ta çocuk etkinliklerinin de olduğu bir kiliseye gitmeye başlıyor. Okul sırasında, İncil öğretmenlerinden biri olan *Greg Mohr*, dersin ortasında doğrudan eski eşime hitap ediyor. Çok şanslıydım çünkü tüm derslerin ses kaydı alınıyordu. Benim ve o zamanki eşimin yaşadığı zorlukları çok az kişi biliyordu ya da hiç kimse bilmiyordu, ancak o defalarca beni eleştirmiş ya da Tanrı için yaptığım işlerde bana muhalefet etmişti. Aslında tüm bunlar bir paradokstur, çünkü kendisi ve ailesi imanlı olduklarını beyan ederler. Yine de Greg Mohr, benim bizzat ifade etmek istemediğim şeyleri söylüyor. Greg Mohr onunla konuşurken eski eşimi hiçbir şekilde tanımiyordu, yani bu tabiri caizse durup dururken oldu:

Tanrı senin içindeki **imansızlığı sökü� atacak** ve seni öyle bir lütfâ, öyle bir berekete ve finansal konular için öyle bir imana getirecek ki. Ve Tanrı bunu senin içinden tamamen sökü� atacak ve seni sadece finans alanında değil, şifa alanında da güçlü bir şekilde kullanacak. **Ve eğer izin verirsen, Tanrı seni kudretle kullanacak. Eğer O'na bunu yapması için izin verirsen.** Ve düşmanın senin üzerindeki görevini ve seni yoldan çıkarmaya çalışan her türlü olumsuz deneyimi iptal ediyorum. Baban seni seviyor ve hayatına bereketini dökmek istiyor. Bunu deneyimleyeceksin ve başkalarının da bunu deneyimlemesine yardım edeceksin. Amin? Amin!

— Greg Mohr eşime hitap etti

Birkaç ay sonra *Marcus Wick* Tanrı'nın bizi ayırdığını söylediğinde, onun zaten ayrılmaya karar vermiş olduğu netleşti. Biz tek bir beden olarak (Efesliler 5:31) birlikte işlev görmeliydik, ancak Tanrı işlerin nasıl gittiğini görmüştü. Tanrı, bu dünyanın ayartmalarına kapılanlara merhametiyle baksın:

Size doğrusunu söyleyeyim, tövbe edip küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz. Kim bu çocuk gibi alçakgönüllü olursa, Göklerin Egemenliği'nde en büyük odur. Böyle bir çocuğu benim adımla kabul eden, beni kabul etmiş olur. Ama kim bana inanan bu küçüklerden birini günaha düşürürse, boynuna büyük bir değirmen taşı asılıp denizin derinliklerine batırılması kendisi için daha iyi olur. İnsanları günaha düşüren etkenler yüzünden vay bu dünyanın haline! Böyle etkenlerin olması kaçınılmazdır. Ama bu etkenlere aracılık eden kişinin vay haline! Eğer elin ya da ayağın seni günaha düşürürse, onu kesip at. Yaşama çolak ya da topal girmek, iki elle ya da iki ayakla sönmez ateşe atılmaktan iyidir. Eğer gözün seni günaha düşürürse, onu çıkarıp at. Yaşama tek gözle girmek, iki gözle cehennem ateşine atılmaktan iyidir.

— Matta 18:3-9

Bir kişi, birinin kendi muhakemesinden, algısından veya hafızasından şüphe etmesini sağlamak için psikolojik manipülasyon uyguladığında, bu durum "gaslighting" olarak bilinir ve aslında kendi başına çok ciddidir.

Kış döneminde başladığımız ve sonbaharda başlamadığımız için okul yılının sonunda yaz okuluna gitmem gerekiyordu. Eşim ve çocuklarım 2014 yazında Norveç'e tatile gittiler ve bir sonraki okul başlangıcında geri döneceklerini düşündüler, ancak içimde bununla ilgili yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum. O zaman Kutsal Ruh'un okul yılının başlarında benimle konuştuğunu ve gelecek yıl orada olmayacağımı söylediğini hatırlamıyordum. Bunu açıkça kabul de etmemiştim.

İkinci okul yılına devam etmeme konusunda anlaştık. Ardından onun isteği üzerine Levanger'e taşındık. Bir yıl sonra bıraktığımız için üzgündüm. Olan şu ki, ABD'den geri dönmeden sadece iki ila üç hafta önce, Kutsallar'dan dördü benimle konuştu. Biri, o yıl gittiğimiz kilisedeydi. Oradaki son kilise toplantımdı ve benim için yeni dua etmişlerdi. Salonun arkasına doğru gitmek üzereydim ki Kutsallar'dan biri, bir peygamber, ayağa kalktı ve durup dururken Tanrı için yapacağım çeşitli şeyler hakkında konuştu. Söylenenlerin bir kısmı, Avrupa'da birkaç ülkeye seyahat edeceğimle ilgiliydi ve işimin kendi beklediğimden çok daha büyük olacağını söyledi. Kendisi de Charis'e gitmişti, Fransa'dan olan eşi de öyle. Bunlar güçlü sözlerdi ve ben bu durum karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Onun sözleri daha sonra Tanrı'daki başkaları tarafından da doğrulandı (2. Korintliler 13:1).

Benimle konuşan sonraki iki kişi Marcus ve Sharon Wick çiftiydi. Onlar da benimle birlikte Charis'e gitmişlerdi ve ben *tesadüfen* o sırada İncil okulundan bazılarıyla birlikte onların evindeki bir ev toplantısında idim; onlarla ilk ve tek kez bir ev topluluğunda buluşumdu. Birbirimizi simaen tanımamız dışında yabancıydık. Hem o hem de eşi Tanrı'dan gelen sözlerle benimle konuştular.

Tanrı Marcus'a, Tanrı'nın sözünü derinlemesine kazdığımı ancak yakın ailemin Tanrı için yaptığım seçimler nedeniyle beni eleştirdiğini gösterdi. Tanrı bundan hoşnut değildi. Peygamberin gördüğü şey, en önünde benim olduğum bir trendi. Ve Tanrı, arkamdaki vagonları ayıracağını, bunun ağırlığını kaldıracağını ve O'nun için çalışmaya başlayabilmemi sağlayacağını söylüyor. Bu işin mevsiminin yakında başlayacağı söylendi bana. Sharon da önümüzdeki zamanın çok zor olacağına ve her şey tamamen durma noktasına gelmiş gibi hissedileceğine dair bana bir onay verdi, ancak büyük şeylerin ivme kazanmasının zaman aldığını söyledi. Marcus ayrıca üzerime Tanrı'dan bereketler akan bir nehir gördüğünü söylüyor (Mezmur 46:4), ki bu daha sonra da doğrulandı.

— Marcus ve Sharon Wick 2014'te

Son kişi Jeffrey Hardwick'ti ve o da daha önce Charis'e gitmişti. Pizza yemeye davet edilmişim ve o da davetlilerden biriydi. Geçmişimi bilmeden, Tanrı'dan gelen bir mesajı benimle paylaşıp paylaşamayacağını sordu. Diğer şeylerin yanı sıra, Tanrı'nın bana «yaratıcı mucizeler» armağanını verdiğini söyledi (Yuhanna 14:12). Daha önce bundan bahsetmemiştim ama kemiklerin ve benzeri şeylerin saniyeler içinde büyümesine veya uzamasına tanıklık ettim ve onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. Ayrıca yaratıcı biri olduğumu ve önemli seçimler yapmadan önce onay aramamdan Tanrı'nın çok memnun olduğunu söyledi.

Tanrı'yı hayal kırıklığına uğrattığımı sanıyordum ama artık işimin bitmediğini anladığımda üzüntüm sevince dönüştü. Tanrı'nın beni geri tutan sorunları ortadan kaldıracığını anladım (Romalılar 8:28), ancak Tanrı'nın aslında üç yıl sonra beni ayracağını anlamamıştım. Bu, o zamana kadar Tanrı'nın dört imanlı aracılığıyla bu kadar kısa bir sürede benimle ilk konuşmasıydı. Ayrıca o yıl Asyalı bir ülkeden Jangili ile tanışmaya başladım ve hizmetimiz ve kardeşçe dostluğumuz bu yıl başladı.

Bölüm 28

Norveç'e Dönüş (2015)

2015 yılına gelmiştik ve ben işsizdim. Eğer bir yıl daha fazladan kalmaya çalışsaydık, işsizlik maaşı haklarımı kaybedecektim. Aslında NAV başvurumu reddetti ve bu ancak karara itiraz ettiğimde kabul edildi. Bu noktada sağlam bir eğitimim ve iyi bir deneyimim vardı ama iş bulmakta zorlanıyordum. İşverenler de İncil okuluna gitmiş olmamdan pek etkilenmiş görünmüyorlardı; tercihen sıradan, inanmayan biri olmamı istiyorlardı. Özgeçmişimin onların gözünde sadece teknik bir boşluk değil, bir "karadelik" olduğunu anlıyorum. Bu bana hem dolaylı hem de doğrudan bu şekilde söylendi.

İşsiz olmanın verdiği hayal kırıklığıyla, bu yıl Baba'nın kim olduğunu ve Bizim için neler yaptığını paylaştığım bir metin yazmaya başladım. Bu, hayal ettiğimden çok daha fazlasına dönüşecekti. Tüm bunların ortasında iki oğlumuz daha oldu ve dairede tabiri caizse ekstra bir hareketlilik başladı. Erkek ve kız çocukları bu konuda biraz farklıdır. Sadece odalarda değil, duvarların içinde de bir hareketlilik vardı çünkü ev sahibinin fare sorunu vardı. Hijyen açısından biraz sinir bozucu olsa da çocuklar için heyecan vericiydi; fare kapanının bulunduğu lavabonun altındaki dolap kapağını korkuyla karışık bir sevinçle açarlarmış. Çocuklarla çok güzel anlarımız oldu ama iş sahibi olmamak yeni ve zorlayıcı bir durumdu. O dönemde, 2012 yılında *Kvinneforum Nordhordland* tarafından söylenenlerin muhtemelen burada başlattığım şeyden bahsettiğini seziyordum ama emin değildim. Tıpkı şu an olduğu gibi yazmakta teselli buluyordum. Bu yıl aynı zamanda ilk kez bir Asya ülkesine misyonerlik gezisine gittiğim ve insanların şifa bulduğuna, acılardan kurtulduğuna ve İsa'yı kabul ettiğine tanık olduğum yıldım (Elçilerin İşleri 1:8). Harika bir geziydi ama her zaman pasif kalamadığım için zorlayıcıydı. Hem uygun vakitte hem de vakitsiz paylaşmayı severim; otel müdürlerinden biri mucizelere tanık olup karısı şifa bulunca, yetkililerle biraz sorun çıkabileceği ihtimalini göz ardı edemezsiniz. Dini vize ile gitmemiştim, bu yüzden durum biraz heyecanlıydı diyebilirim. İkisi de Hristiyan olan iki çalışanla birlikte, otelin yanındaki garajda yaşayan bir kadın ve kızının yanına gittik. Kızı daha önce dillerle konuşmuş (tungetale) ama sonra bu yetisini kaybetmişti. Anormal derecede güçlü bir büyüme içindeydi ve annesi onun için dua etmemizi istedi. Biz dua ederken kız aniden, tüylerimi diken diken eden güçlü bir dillerle konuşma eylemine başladı. Kısacası çok şey oldu ama her ne kadar sinir bozucu olsa da harikaydı!

Sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, sadece ben aranızdayken değil, ama şimdi ben yokken de kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuçlandırmaya gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut eden şeyi hem istemeniz

hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın. Öyle ki, kusursuz ve saf, eğri ve sapık kuşağın ortasında Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız. **Yaşam sözüne sınıksız sarılarak dünyada gökteki yıldızlar gibi parlayasınız.** Öyle ki, boşuna koşmadığımı, boşuna emek vermediğimi görerek Mesih'in gününde övünmeye nedenim olsun. Kanım, sunduğunuz iman kurbanının üzerine bir sunu gibi dökülecek olsa da seviniyorum, hepimizin sevincine katılıyorum. Siz de aynı şekilde sevinin ve benim sevincime katılın.

— *Filipililer 2:12*

Yeniden doğmamın üzerinden yedi yıl geçmişti. Bu süre zarfında yaşadığım tüm deneyimlere rağmen, ruhta doğuşumdan tam olarak emin değildim. Tanrı bunu en başından beri biliyor olmalıydı, çünkü bir yumurtanın içinde durduğum bir görüm (vizyon) görmem, Tanrı'daki kendi ruhumun bir resmiydi. Ancak o deneyimden beri gördüklerimden şüphe etmiştim. 2015 yılındayız ve Tanrı, yaşadıklarım konusunda bana cevap vermek üzereydi. Trondheim'da sokakta Müjde'yi paylaşan bir grup Kutsal ile birlikteydik. İki kardeşle beraber yürürken Trondheim Torg'daki bir grup insana doğru çekildiğimi hissettim. Kardeşlerden biri, orada üç az giyinmiş genç kadın ve bir genç adam olduğu için bizimle gelmeyi reddetti ve hızla yanımızdan uzaklaştı. Etraflarından dolandık ve onlara doğru döndüğümüzde sağ kolumda ve omzumda bir acı veya garip bir his duydum. Onlardan birinin sağ kolunda veya omzunda bir sorun olup olmadığını sordum ve genç adam bunu hemen onayladı. Genç kadınlar tabiri caizse biraz korktular ama biz onları sakinleştirdik. İsa ile geldiğimizi ve Müjde'yi paylaştığımızı, Kutsal Ruh'tan bir şeyler hissetmenin ve duymanın Tanrı'dan gelen bir lütuf armağanı olduğunu anlattık. Sonra genç adam için dua ettik; adının *Azariah* olduğunu ve buradaki uluslararası Betel kilisesinde gençlik pastoru olduğunu söyledi. Ayrıca hayatında ilk kez Kutsal Ruh'un sesini *işitilebilir (audible)* bir şekilde kendisine hitap ederken duyduğunu anlattı:

Yanına üç yumurta al ve (Trondheim) merkeze in!

— *Kutsal Ruh 2015'te Azariah'a şöyle dedi*

İşitilebilir (audible), ruhla değil kulakla duymak anlamına gelir. Ve bu sadece Azariah'ı değil, hepimizi şaşırttı. Ne olacağını ve neden merkeze gitmesi gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden Kutsal Ruh, o gerçekten üç yumurtayı yanına alıp merkeze inene kadar mesajı iki kez tekrarlamak zorunda kalmıştı. Orada hiçbir şey bulamamıştı ve dönerken her zaman gittiği yoldan biraz farklı bir yoldan gittiğini belirtti. İşte o anda biz gelip onunla konuştuk. Ben «**yumurtalar yeni yaşam demektir**» dedim ve onun adına sevindim. Levanger'e dönen trene bindiğimde gerçekte neyin gerçekleştiği aklıma dank etti. Gökyerlerdeki Baba'nın, yedi yıl sonra nihayet 2008'deki o yumurtanın içindeki kendimi gördüğüm görümün ne anlama geldiği sorusuna cevap verdiğini anladım.

Seni kanatlarının altına alacak, onların gölgesine sığınacaksın. O'nun sadakati senin kalkanın ve siperin olacak.

— *Mezmur 91:4*

Ve İsa bunu Matta müjdesinde de doğrular:

Yeruşalim! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yeruşalim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi, kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz.

— *Matta 23:37*

Unutmayın ki biz Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz ediliz (Matta 28:19). Onlar üçlü birlik içinde birlikte çalışırlar ve eğer Baba'nın biz insanlar için iradesini tarif edebilecek tek bir cümle varsa o da şudur: **YAŞAM, ÖLÜM DEĞİL!**

Belirttiğim gibi, yumurtalar Tanrı'dan gelen yaşamı simgeler ve kendi görümüm, ben bunu Kutsal Kitap'ta okumadan veya çevremdekilerden duymadan önce bunu doğrulamıştı. Artık Tanrı'nın ruhundan yeniden doğduğumu biliyorum (Yuhanna 3:3) ve eylemlerim de belirtiler ve harikalarla doludur; eğer Kutsal Ruh ile yürürsem bu böyle devam edecektir. Dünya, para ve maddi refaha saplanıp kalmıştır ve Tanrı'dan gelen sözlerle ortaya çıktığınızda birçok kişinin sizinle alay etmesini beklemek doğaldır. Bu sadece yabancılardan değil, kendi ailenizden ve Tanrı'nın sözü için tutuşması gerekirken ılık kalan diğer «*inananlardan*» da gelebilir. Baba ile geçen bu kadar yıldan sonra bildiğim bir şey varsa o da; Tanrı'nın yaşamının kapısını, yaşam suyunu, ölümün kurtarıcısını, yaratıcımızı, Rab ve Efendi olarak, İsa Mesih'i kabul ettiğim için inanılmaz derecede şanslı olduğumdur. *Haleluya! EVET!!*

2015 yılında nihayet Tanrı'nın 2008'de kurtulduğum gün bana gerçekten merhametle baktığını anladım ve Tanrı'nın halkını Mısır'dan kurtarıırken Musa'ya verdiği sözlere hayran kalıyorum:

Rab Musa'ya şöyle dedi: «Bütün ilk doğanları bana ayır. İsraililer arasında insan olsun hayvan olsun, her ilk doğan bana aittir.» Musa halka, «Mısır'dan, köle olduğunuz yerden çıktığınız bu günü anımsayın» dedi, «Çünkü Rab güçlü eliyle sizi oradan çıkardı. Mayalı hiçbir şey yenmeyecek. Bugün, Abib ayında çıkıyorsunuz. Rab seni atalarına ant içerek söz verdiği süte ve bala doyan o ülkeye götürdüğü zaman...»

— *Mısır'dan Çıkış 13:1-5*

Norveç Kilisesi'nin Tanrı korkusu olan cemaatleri olmadığını mı düşünüyorum? Büyük ölçüde evet, maalesef. Ama bu konuda yalnız değiller. Ve benim kendi gençliğimde bizzat yaşadıklarım, 40 yılı aşkın bir süre önce Møre piskoposluğundaki bölge pastoru Morten Gravdal tarafından da doğrulandı. Morten, Oslo'daki İlahiyat Fakültesi'nde öğrenciyken dillerle konuşma mesajından sonra Tanrı'dan bir görüntü aldı:

Bu bir tren resmiydi. Tren, manzaranın içinden büyük bir hızla geçiyordu. Rayların üzerinden tren geçmeyeli uzun zaman olmuştu; hem ağaçlar hem de büyük kayalar rayların üzerine düşmüştü. Ama lokomotifin önünde büyük bir pulluk (plog) vardı. Bu pulluk, rayların üzerindeki her şeyi bir kenara süpürüyordu. Heyelan olan yerlerde bile -ki tehlikeli görünüyordu- pulluk rayları temizliyor ve tren hızından hiçbir şey kaybetmiyordu. Sonra pulluğun açık bir kitap olduğunu gördüm. Buharlı lokomotif duman çıkarmıyordu, bu yüzden treni ileriye götürenin makinenin gücü olmadığını anladım. Treni ileriye götüren şey, trendeki insanların kitabı okuması ve orada yazanlara inanmasıydı! İnsanlar pencerelerden dışarı sarkıyorlardı, rüzgardan saçları savruluyor ve gözleri doluyordu. Çok hızlı gittiği için sevinç çığlıkları atıyorlardı! Sonra ikinci resim geldi: Tren durmuştu. Bir istasyonda idi. Pulluk – kitap – sökülmüş ve vagonlardan birinin üzerine konulmuştu. Orada makinistler, kondüktörler ve başlarında yıldızlı, şeritli demiryolu şapkaları ve üniformaları olan insanlar dolaşıyordu. Kitaptan biraz okuyorlar, sonra kesip yapıyorlardı; uyduramadıkları kısımları çıkarıyorlardı. Kitabın bütün sayfalarını yırtıp atıyorlardı ve pulluğu yerine takmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Bazıları trenin neden gitmediğini merak ediyordu. Çoğunluk ise durmasından memnundu; keyiflerine göre inip biniyorlardı. Bu tren doğal olarak kilise ve Hristiyan topluluğudur. Kitap, Kutsal Kitap'tır. Kutsal Kitap'ın gücü, Hristiyanların onu okumasında ve orada yazanlara inanmasındadır! Hristiyanlar bunu yaptığında kilise ilerleyecektir. Kilise müthiş bir hızla ilerleme potansiyeline sahiptir; bu, Hristiyanlar Kutsal Kitap'ı okuduğunda ve Kutsal Kitap'ta yazanlar Hristiyanların yaşamını şekillendirdiğinde gerçekleşecektir. Bu, neredeyse 40 yıl önce aldığım bir görüntüydü ve eğer o zaman doğruysa, şimdi kesinlikle doğrudur! Önde gelen ilahiyatçılar ve piskoposlar Tanrı'nın Sözü'nü öyle bir kesip yapıyorlar ki geriye hiçbir şey kalmıyor. Liberal teoloji, Kutsal Kitap'ın artık Kutsal bir kitap olarak görülmemesine neden oluyor. İnanıyorum ki Tanrı kederleniyor! Belki daha da kötüsü: Öfkeleniyor! Ve bizi pulluğu tekrar trenin önüne takmaya davet ediyor! Tanrı'nın Sözü'nün tamamı kilise halkının ve Hristiyan topluluğunun gözleri önüne serilmeli; hayatımızı şekillendirmeli, bizi temizlemeli ve kutsallaştırmalıdır! Ancak o zaman Norveç'teki kilise yeniden hareket etmeye başlayabilir! Belki de bu görüntü zamanımız için bir

peygamberlikti? Norveç'te rayların üzerinden bir tren geçmeyeli uzun zaman oldu. Uyanış yaşayalı uzun zaman oldu! Rayların üzerine çok sayıda taş ve ağaç düştü, birçok heyelan oldu. Bu kadar kötü durumdaki bir rayda bir trenin hareket etmesi imkansız görünebilir. Ama – Kutsal Kitap bize, hiçbir şeyin imkansız olmadığı bir Tanrı'ya inandığımızı söyler, değil mi?! Haydi, pulluğu tekrar yerine takalım!

— *Morten Gravdal'a Gelen Dillerle Konuşmanın Yorumu*

Bunu paylaştığı Youtube videosunun başlığı şudur: «Norveç Kilisesi'nin sonunun ne olacağına dair bir görüş aldım».

Eski Antlaşma, Tanrı'nın vaatlerinin bir gölgesi gibidir ve kurtarıcımız İsa, Söz'ü açmış ve gerçek vaat edilmiş topraklara, yani Gökler'e giden yol gösterici olmuştur. İsraililer Mısır'dan kurtulduklarında, Tanrı onları bilinçli olarak bir tuzağa çekmişti; böylece ölümden kaçmak için Kızıldeniz'in tam ortasından geçmek zorunda kaldılar. Bu, İsa Mesih'teki kurtuluşun bir gölgesiydi. Hepimiz, yeni yaşama (Romalılar 6:4) vaftiz ve eskiden arınma olan Kızıldeniz'den geçmeliyiz! Tanrı ayrıca geri dönme olasılığını da kapattı. Mısır, ölümün, dünyanın kaderinin bir resmidir. Tanrı'yı seçenler O'nun ailesine evlat edinilir ve zeytin ağacına aşılanır (Romalılar 11:17). Bunlar, **Orduların Rabbi**'ne (Herren Sebaot) cesaretle **Abba, Baba** adıyla seslenebilen Kutsal Kutsanmışlardır:

Öyleyse kardeşler, benliğe borçlu değiliz. Benliğe göre yaşamak zorunda değiliz. Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama Ruh aracılığıyla bedenin kötü işlerini öldürürseniz yaşayacaksınız. Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır. Çünkü sizi tekrar korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız; oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, «Abba, Baba!» diye sesleniriz. Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. Eğer çocuklarsak, aynı zamanda mirasçımız. Tanrı'nın mirasçılarımız, Mesih'le ortak mirasçılarız. Mesih'le birlikte yüceltilmek için O'nunla birlikte acı çekiyorsak böyledir.

— *Romalılar 8:12-17*

Bu yıldan paylaşmak istediğim bir tanıklık da kız kardeşimiz *Anne-Gro Fjellingsdal*'ın Laberget'te şifa bulmasıdır. Levanger Vineyard ile bir toplantıdaydık ve toplantı sırasında enseme bir karıncalanma hissettim. Nedenini anlamadım ve etrafıma bakıp her zamanki gibi ya bu benim hissim ya da *bir şeyler oluyor* diye düşündüm. Daha sonra akşam yemeği yedik ve *tesadüfen* Anne-Gro'nun yanına oturdum. Bir süre sohbet ettikten sonra, toplantı sırasında orada garip bir şey hissettiğimi ama nedenini anlamadığımı belirttim. O an Anne-Gro, kendisinin aynı yerde yıllardır sorun yaşadığını ve sürekli ağrı kesici kullandığını söyledi. Kısacası, dua ettik ve o anda ağrının olduğu yerde karıncalanma his-

setti, şifa buldu ve ağrı kesici kullanmayı bıraktı. O günden beri tüm bu yıllar boyunca bu böyle kaldı. Anne-Gro'nun ruhları ayırt etme yeteneği var ve bu, kilisenin kullanmaya ihtiyaç duyduğu bir armağandır (1. Korintliler 12:9-10).

Aynı zamanda bu yıl Kutsal Ruh bana sadece gelecek olan yayınlardan değil, aynı zamanda *kendi kitabımı* da yayınlayacağımdan bahsetti. Dairenin en arkasında, çamaşır makinesinin ve üzerindeki kurutma makinesinin yanında durduğumu hatırlıyorum. Her şeyin arasından, ısı pompalı bir Miele kurutma makinesi. Yine de şunu duymak beni şaşırttı:

Kendi kitabını yayınlamadan önce Kutsal Kitap'ı yayınlayacaksın!

— *Kutsal Ruh'un 2015'te bana söyledikleri*

Yine itiraz ettiğimi hatırlıyorum. Yayın motorunu inşa etmek bir şeydi ama onu Kutsal Kitap (İncil) yayınlamak için kullanmak konusunda çok kararsızdım. Onu, kitaba bir ek (appendix) olarak, kitap içindeki ayetlere atıf yapıldığında bu ayetlerin yerleştirilmesi ve ekteki Kutsal Kitap'a bağlanması için inşa etmişim; bağımsız Kutsal Kitaplar için değil. Bu fikre alışmak zaman aldı ancak yayın motorundaki teknik detaylar ve kendi rutinlerim olgunlaştıkça, tam da Kutsal Ruh'un dediği gibi oldu. Sadece bu da değil; Rusça, Japonca, Vietnamca ve Çince gibi ayrı Kutsal Kitapların yanı sıra çalışma İncilleri, paralel İnciller, King James Strongs ve bağımsız İncil sözlükleri de yayınladım. Tabiri caizse *biraz çığırından çıktı* ama iyi anlamda. Ve Kutsal Ruh'un bahsettiği kitap, şu an okumakta olduğunuz kitaptır. Bu hatırat bir mektup olarak başladı, bir kitaba dönüştü ve şimdi bir müjdeleme aracı olarak hizmet ediyor.

Şunu da anlatabilirim ki, 2015 yılında Levanger'de ilkokulda vekil öğretmenlik yaparken, öğrencilere Tanrı ile yaşadığım harika deneyimlerden biraz bahsettiğim için işten çıkarıldım. Öğrenciler bana kim olduğumu ve hayatımı sormuşlardı ama yönetim bundan hiç hoşlanmadı. Norveç'te inancımın dolayısıyla işten reddedilmek dışarıda pek konuşulan bir konu değildir ama bu bir gerçektir. İnananlar, Tanrı hakkında paylaşımda bulunmamaları için baskı görüyorlar ve bir vekil öğretmen olarak beni kovmak görünüşe göre çok kolaydı. Kutsallar, ön saflarda duranları desteklemekten geri durduklarında, bunun İsa'nın bizzat kendisinin daha sonra hesap soracağı bir durum olduğuna inanıyorum. Frekhaug'dan sevgili kardeşim *Kardeş Øivind*'in 2011-2012 yıllarında bana söylediği, kişisel karakter inşa etmenin önemli olduğu sözlerini hatırlıyorum. Bu sadece işin ön safalarında olanlar için değil, tüm Kutsallar için geçerlidir.

Buna ek olarak, bu civarlarda Levanger ortaokulunda bir grup gençle karşılaştım. Kızlarımdan biri de oradaydı ve onlara İsa'dan biraz bahsettim, sonra dua edebileceğimiz bir ağrıları veya vücutlarında başka sorunları olup olmadığını sordum. Bir tanesi bana baktı ve uzun zamandır sırt problemleri olduğunu söyledi. Elimi üzerine koyup dua edip ede-

meyeceğimi sordum. Onun için dua ettikten sonra artık orada hiçbir rahatsızlık hissetmiyordu ve biraz şaşkın görünüyordu. Gidip trambolinde zıplamasını söyledim ve geri geldiğinde daha da şaşırılmıştı çünkü şikayetleri geçmişti. Ona, kimsenin bu mucizeyi küçümsemesine izin vermemesini, yaşadığı şeye güvenmesini ve Tanrı'nın onları sevdiğini söyledim. Genellikle yeniden doğmaları gerektiğini, İsa'nın yol, gerçek ve yaşam olduğunu (Yuhanna 14:6) ama dünyanın genellikle Tanrı'yı istemediğini de paylaşıyorum. Eve geldiğimde, yıllardır Tanrı için yaptığım işleri eleştiren karımın sert bakışlarıyla karşılaştım. Bana, insanların İsa'ya gelmesi gerektiğini, tersinin olmadığını söyledi. Aslında İsa'nın bizzat İsrail'i dolaşıp hem insanlarla paylaştığı hem de onları vaftiz ettiği gerçeği varken bu biraz garip. Ve O, müjdeyi halkla paylaşmaları için öğrencilerini de göndermiş, onlar da insanlar için dua etmiş, belirtiler ve harikalar onları takip etmişti. Bunların hepsi, İsa çarmıha gerilmeden ve tekrar Tanrı'nın yanına alınmadan önce, O'nun buyruğu ve yetkisiyle olmuştu. Daha Kutsal Ruh halka gelmeden ve öğrenciler aslında ruhla vaftiz edilmeden önce bile. İsa'nın onlara verdiği yetkiyle hareket ediyorlardı.

Yahya'nın ele verilmesinden sonra İsa, Tanrı'nın Müjdesi'ni duyurarak Celile'ye gitti. "Zaman doldu" diyordu, "Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı. Töve edin, Müjde'ye inanın!" İsa, Celile Gölü'nün kıyısından geçerken, göle ağ atmakta olan Simun ile kardeşi Andrey'a'yı gördü. Bu adamlar balıkçıydı. İsa onlara, "Ardımdan gelin" dedi, "Sizi insan avcısı yapacağım." Onlar da hemen ağlarını bırakıp O'nun ardınca gittiler. Biraz ileri gidince Zebedi'nin oğulları Yakup'la Yuhanna'yı gördü. Teknede ağlarını onarıyorlardı. İsa onları çağırır çağırılmaz, babaları Zebedi'yi işçilerle birlikte teknede bırakıp O'nun ardınca gittiler. Kefarnahum'a vardılar. Şabat günü İsa hemen havraya girip öğretmeye başladı. Halk O'nun öğretişine şaşırıp kaldı. Çünkü onlara din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu. O sırada havralarında bulunan, kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın Sen!" İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı. Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çığlık atarak içinden çıktı. Herkes şaşkınlık içindeydi. Birbirlerine, "Bu ne? Yeni ve yetkili bir öğreti!" diyorlardı. "Kötü ruhlara bile buyruk veriyor, onlar da sözünü dinliyor." Ve İsa'yla ilgili haberler Celile bölgesinin her yanına hızla yayıldı.

— Markos 1:15-28

Kendi ailenizde bile Müjde'ye karşı böyle bir dirençle karşılaşmak beklenmedik bir şey mi? Şüpheleniyorum ki bu olduğunda, kişinin kendi aile üyeleri, bir kişinin Tanrı için yaptıklarını kınamak için her türlü bahaneyi bulabilirler. Bu genellikle insanların kendileri hakkında ne düşündüğüne dair kendi güvensizliklerinden kaynaklanır. İsa'nın

müjdecileri hakkında insanlar kötü konuştuğunda veya onları aşağıladığında itibar kaybetmenin beklendiği bir şey olduğunu biliyorum. Bu, Tanrı için çalışmanın bir parçasıdır. Harika sevinçler vardır ama bazen de bir hüznün. Ve Müjde'yi sokakta paylaşmanın önünde birçok engel vardır; bunların bazıları aile içindeki kişisel çatışmalardan gelir.

Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben oğulla babasının, kızla annesinin, gelinle kaynanasının arasına ayrılık sokmaya geldim. İnsanın düşmanları, kendi ev halkı olacaktır.

— *Matta 10:34-36*

Müjde'yi paylaştığı için kınanmayı ve eleştirilmeyi yaşamamış birinin, söz konusu durumu iyice anlamadan bir müjdecinin özel meseleleri hakkında yorum yapmaya aslında hakkı yoktur. Birçok kişi bana iyi niyetli ve zaman zaman düzeltici sözlerle gelmeye çalıştı. Yardım etmeye çalıştıkları için minnettarım. Yanlış şeyler yaptığım kesinlikle doğrudur, kesinlikle. Ama ben aynı zamanda sessiz kaldım ve sessizlik içinde acı çektim, orada neler olup bittiğini sadece Tanrı bilir. Zaman zaman arkandan kötü konuşan kilise üyeleri de olacaktır. Ama sana şunu söylüyorum: Seni eleştirenleri bağışla (Koloseliler 3:13). Müjde'yi paylaşmaya devam edebilmek ve her gün aldığın bereketlerin sevincini yaşayabilmek istiyorsan yüreğini koru.

Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, sadece ben aranızdayken değil, ama şimdi ben yokken de kurtuluşunuzu korku ve titremeye sonuçlandırmaya gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut eden şeyi hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır.

— *Filipililer 2:12-13*

Bölüm 29

Asya (2016)

Şimdi yıl 2016 ve Doğu'ya doğru ikinci yolculuğumdaydım. Jangili ile birlikte pastörlerden oluşan grupla tanıştığım için çok mutluyum. Farklı kiliselerde vaaz veriyoruz. Eşim oğullarımızdan birine hamile olduğu için Norveç'ten ayrılmak o kadar kolay değildi ve eğer bunun doğru olduğuna dair bir onay almasaydım gitmekte tereddüt ederdim. Yine de hem yolculuk hem de sonrasındaki doğum için her şey yolunda gitti. Bu sefer özel olan durum, birilerinin yerel makamlardan bazılarında Jangili'nin evi yasadışı bir şekilde inşa ettiğine dair rüşvet vermesi veya ihbarda bulunmasıydı. Belki de bizim çalışmamıza bir tepki olarak, bilmiyorum. Ben ayrıldıktan hemen sonra, bir grup insan gelip onları dışarı attı ve aile sokakta tüm bunlara tanık olurken evlerini yıktı. Bu işlem gaddarca ve etkili bir şekilde yapıldı, pastör ise şok içinde hastaneye kaldırıldı. Zamanla kendine geldi ve daha sonra yaşananlar ise yerel yetkililerin *hatayı* kabul edip geri adım atmalarıydı.

Jangili ve ailesine yetkililer tarafından yeni inşaat malzemeleri verildi ve biz de evlerini, beraberindeki kilise salonuyla birlikte inşa etmelerine yardım ettik. Sadece bu da değil, belgelerini de düzene soktular, böylece orada bir İncil okulu da açabilecekler; yani yaşadıkları zorluklara rağmen bu onlar için sonuçta bir lütuf oldu. Asya'daki bir ülkede onları ziyaret etmenin harika olduğunu ve tüm Kutsalların imanını güçlendiren mucizelere ve harikalara tanık olduğumuzu da eklemeliyim. Bunlardan biri yiyeceklerin çoğaltılmasıydı (Yuhanna 6:11-13). Daha pastör konuşmadan, yemeğin başında ruhumda Kutsal Kitap'taki yiyecek mucizesini duyduğumu hatırlıyorum. Sonra pastör bana açıkça şunu söyledi: «Jorn, daha önce hiç bu kadar çok tavuk almamıştım; gördüğün şey, aldığım miktar değil.» Kutsal Kitap öğrencileri için de yiyeceğe ihtiyacı vardı ve olması gerekenden çok daha fazlasına yetecek kadar yiyecek vardı. Aynı zamanda, Levanger'deki sevdiğim kişi de yiyeceklerin çoğaldığı benzer bir deneyim yaşadı. Tek kelimeyle inanılmazdı.

Norveç'e döndüğümde Asyalı bir Hristiyanın benimle iletişime geçtiğini de eklemek gerekir. Bana eşim ve onun ailesi hakkında konuştu. Ve pratikte bana söylediği şey, eşimin kendisini benden daha zeki sandığı ve anne babasının Tanrı için müjdecilik yaptıkları ancak üzerlerinde bir şeylerin asılı kaldığı ve bunun da Tanrı için düzgünce çalışmalarını zorlaştırdığıydı. İlk başta böyle bir şey söyleyebildiği için kaba olduğunu düşündüm ama üzerinde düşündüğümde bunun doğru olduğunu anladım ve son yıllarda çevrelerinde yaşadıklarımı inkar edemedim. İnsan eşini sevmelidir (Efesliler 5:25), ancak o sizin en büyük düşmanınız haline gelip buna göre davrandığında imansız biri gibi olur. Bunun son beş yılda değiştiğini de görmüyorum, bu da çocuklarla ilgili çeşitli zorluklara yol açıyor. Bu ona karşı kötü davranmam gerektiği anlamına gelmiyor, ancak boşanmadan son-

ra bile aile açısından hayatın biraz zorlayıcı olduğunu kabul etmeliyim. Ve Tanrı bana, evlenmeden müstakbel eşimle cinsel ilişkiye giremeyeceğim konusunda netti. İmanlı olduğunu ve Tanrı'yı sevdiğini söyleyip aynı zamanda evli olmamak çelişkilidir ve sevginin gerçekte ne olduğuna dair Tanrı'nın yüreğine uygun değildir (Yakup 2:17). Bu, eski eşime de söylediğim bir şeydir. Eylem ve iman el ele gitmelidir, en azından bunun için mücadele edilmelidir. 2016'ya geri dönüyoruz, ben hala iş arıyorum ve ABD'deki İncil Okulu gezisinden sonra Norveç'teyiz.

2016 yılında Levanger'deki Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Araştırma Merkezi'nde Sistem Geliştirici pozisyonu için başvuruda bulundum. Başvuru listesinden okuyabildiğim kadarıyla kendi zihnimde en uygun aday ben olmama rağmen bu işi alamadım. Buna oldukça şaşırılmışım ama belli ki her şeyin bir anlamı vardı. İçimden bir ses, zihnimle tam olarak kavrayamasam da «*bu benim işim*» diyordu. Bir buçuk yıl sonra beni bir proje pozisyonuna alacaklarını o zaman biliyordum. Yine de, bu yıl Kutsal Ruh bana kitabımı yayımlamadan önce Kutsal Kitap'ı yayımlayacağımı söyledi. Bu konuda kendime hiç güvenmediğim için itiraz ettim, ama yine de öyle oldu ve bu fikre zamanla alıştım.

Eşim de doğum izninde olduğu için harcayacak çok paramız olmamasına rağmen işsizlik maaşını bıraktım. Eski Kutsal Kitapları, İbranice ve Yunanca sözlükler de dahil olmak üzere kutsal metin sözlüklerini dijitalleştirecek yayın motorunu geliştirmek için gece gündüz çalıştım. Bu, Mayıs 2012'de Kvinneforum Nordhordland ile bir ev topluluğundayken gelen peygamberlik sözünde olduğu gibi tam olarak *birbirine örüldü*. Yayın motoru standart dijital metin kitapları da oluşturabiliyor, ancak eğitim amaçlı olanlar dışında bunu henüz bu amaçla kullanmadım. Kutsal Kitaplar ve sözlükler için materyalleri, telif hakları sona erdiği için internetten ücretsiz olarak temin ediyorum. Benim tarafımdan Norveççe ve İngilizce olarak yazılan *önsözün* çevrilme sürecinde toplamda yaklaşık 40 çevirmen istihdam edildi. Haziran 2016'da, kendi şaşkınlığıma rağmen Amazon'da 30'un üzerinde yayın çıkarmayı başarmıştım. Çok az sattılar ama başlangıç yapılmıştı. Bir sabah uyandım ve ruhumda şunları duydum:

Benden uzak durma, çünkü sıkıntı yakın, yardım edecek kimse yok.

— *Mezmur 22:11*

O sırada yayın motoru üzerinde çalışırken vücudumu çok fazla zorlamıştım. Ayrıca dünyanın durumu hakkında çok fazla internet videosu izlemiştim ve bunun ne anlama geldiği konusunda fazlasıyla gergindim. Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, "Şimdi dünyanın sonu geldi" diye düşündüm; ancak o sırada vücudum net düşünebilmek için çok bitkindi. Tanrı ile vakit geçirmemiş, O'ndan başka her şeye odaklanmıştım (Matta 6:33). Mezmur 22:11, her halükarda sonraki iki yıl içinde gelecek olanlarla başa çıkmamda benim için kilit bir ayet olacaktı ve Tanrı beni uyardığı için derin bir şükran duyuyorum.

Tamamen yeni bir zamanın başlangıcı kapıdaydı ve Tanrı, işler değişmeden önce zorlu bir zaman olacağını tamamen farkındaydı.

Bu yılın ilerleyen zamanlarında olan bir başka şey de, Tanrı'nın gece saat üçte benimle konuşmasıdır (Mezmun 63:6). Aralıksız çalışıyordum ve sabah 5-6 sularında yatıp, kalkıp çocuklarla ilgilenmeden önce birkaç saat uyumam sıra dışı bir durum değildi. O sırada eşimin de bir işi yoktu, son iki oğlumuzla doğum izindeydi; bu yüzden aynı zamanda hem güzel hem de hareketli bir zamandı. Biraz *çocuksu* olmayı seviyorum ve beş çocuk sahibi olmak bu bakımdan bir lütuf.

O gece saat üç sularında yattım, tüm çalışma ve zihinsel stres yüzünden vücudum tamamen bitkin düşmüştü. Yatağa yeni girmiştik ki Tanrı doğrudan benimle konuştu; bu sefer konuşan Kutsal Ruh değil, Baba'ydı. Kelimeler verildiğinde içim resmen titredi ve Tanrı Baba bana İngilizce konuştu:

As if I do not love to hear your voice.

— *Tanrı 2016'da gece saat 03:00'te konuşuyor*

Baba bu sözleri söylediğinde içimden bir doluluk ve gücün geçtiğini hissettim ve *yığılıp kaldım*, ardından gözyaşlarım akmaya başladı. **El Shaddai**'nin doğrudan beni sevdiğini söylemesi bir şoktu ve O'nun, çocuklarının O'nunla vakit geçirmemesini ve O'nu aramamalarını özlediğini anlıyorum. Bu O'nun benim için planının bir parçası değildi ve zaman konusunda endişelenmeyi bırakmalıydım. Çalışma inanılmaz heyecan vericiydi ancak huzursuzluğu bir kenara bırakmalıydım; vücudumu yıpratığı için çok az uykuyla gece çalışmamalıydım.

Tanrı için ilk kez El Shaddai ismini kullandığımı fark etmiş olabilirsiniz? Bunu yazarken ruhumda arayıştaydım ve o zaman El Shaddai'yi kullanmam gerektiği fikri doğdu. Daha sonra araştırdım ve bunun, *RAB Tanrı*'nin Kendisini Abram'a *ilk kez* tanıttığı isim ve Kutsal Kitap'ta Shaddai'nin geçtiği ilk yer olduğunu buldum. Bu, Tanrı Kendisini Abram'a tanıttığında gerçekleşir:

Abram doksan dokuz yaşındayken RAB ona görünerek, «Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım (**El Shaddai**)» dedi, «Benim yolumda yürü, kusursuz ol. Seninle yaptığım antlaşmayı sürdüreceğim, soyunu alabildiğine çoğaltacağım.» Abram yüzüstü yere kapandı. Tanrı, «Seninle yaptığım antlaşma şudur» dedi, «Birçok ulusun babası olacaksın. Artık adın Abram değil, İbrahim olacak. Çünkü seni birçok ulusun babası yapacağım.»

— *Yaratılış 17:1-5*

El Shaddai'deki İbraniceye bakarsak, «El» kelimesi «Tanrı» için kullanılır ve «Shaddai» üç İbranice harften oluşur: *Şin, Dalet ve Yod*. **Şin** tüketen, yutan demektir. **Dalet** kapıdır, genellikle fiziksel ve ruhsal olan arasındaki bir ayırım veya geçiş olarak kullanılır. Son olarak, İbranice harflerin en küçüğü olan ve Yahudi düşüncesine göre atomik olanı, en küçüğü, Tanrı'daki patlama gücünü ve yaratıcı gücü simgeleyen **Yod** vardır. Tüm İbranice harfler içlerinde *yod* barındırır. Shaddai, harflere dayanarak Tanrı'nın şu şekilde bir tanımı gibi görünmektedir: «Ruh'tan dünyaya uzanan yaratıcı güç, hem yaratılış hem de yıkım; eğer tek bir kelimeyle birleştirirsek *her şeye gücü yeten*». İbranice alfabe-sindeki piktogramlar kendi başlarına bir anlam dünyası taşırlar. İsa "Başlangıç ve son, Alfa ve Omega Benim" (Vahiy 22:13) dediğinde, bunlar Grek alfabesinin ilk ve son harfleridir. Ancak İbranice alfabesine bakarsak, bunlar Alef ve Tav'dır. Alef birlik, güçlü, lider, ilk resmidir. **Tav, yan yatmış bir haç gibidir** ve anlamı bir işaret, mühür veya alamettir. İsa haç üzerinde can verirken şöyle dedi: «Tamamlandı». Bu nedenle O hem başlangıç hem de sondur ve bu, Kutsal Kitap'taki İbranice dilde gizli olanların sadece buzdağının görünen kısmıdır.

O gece Tanrı'nın sesini duymak ve O'nun bana olan sevgisini bu şekilde hissetmek tarif edilmesi zor bir şey ama bugün bile beni etkilemeye devam ediyor. Her neyse, bu sadece benim için değil ve bunu seninle paylaşmamın nedeni de bu. Tanrı'nın bize olan sevgisinin sayısız şahidinden biriyim (1. Yuhanna 4:19). Her ne kadar sonuçta görünmez bir nokta gibi ve bir hiç sayılsak da, Tanrı bizi gözetir ve Kendisini bize açıklar (Mezmun 8:4-5). Sadece bu da değil, bize Kendi Ruhunu verir. Geçtiğimiz denemelere ve reddedilmelere rağmen, biz Kutsalların yaşadığı iyi şeyler aslında tamamen akıl almazdır.

Ayrıca bu sıralarda, Levanger'de evimizin yakınında oturan genç bir kadının gözlerini görmüştüm. Küçük oğlu gece boyunca sıkıntı çekiyor gibiydi ve bir noktada bana baktığında, sanki gözlerinin içinden bana bir ruh ya da iblis bakıyor gibiydi. Bu beni derinden etkiledi ve o anda, iblislerin bazen eziyet ettikleri kişilerin gözleri aracılığıyla kendilerini açığa çıkarabildiklerini anladım (Markos 5:9). Daha sonraları sokakta karşılaştığımızda, beni hiçbir zaman fark etmedi ya da selam vermedi. Gördüğüm şeyi ona asla söylememiş olsam da, bunun sebebinin bir parçası olduğundan şüpheleniyorum. Bu, ruhani savaşın gerçek olduğuna ve sandığımızdan çok daha yakın olduğuna dair düşündürücü bir hatırlatmadır (Efesliler 6:12).

Bölüm 30

Levanger'deki Bønnesenteret (2017)

Yıl 2017 ve Asya'da uzun yıllar çalışmış olan ABD'li bir misyoner çiftle tanışıyorum. Onlar şu an *Håkon Fagervik* tarafından kurulan Levanger'deki Bønnesenteret'te konuk konuşmacı olarak bulunuyorlar. Beni tanımıyorlar ama benim için dua ediyorlar; söyledikleri şey ise hem Tanrı için çok şey yazacağım (Efesliler 2:10) hem de saate bakmayı bırakmam gerektiği (Matta 6:34). Ayrıca Tanrı'dan ihtiyacım olmayan maddi şeyler istememeliydim, en azından ben öyle anladım. Ve bana, hayatımda gerçekleşecek olan, pek de mutlu olmayacağım ve kişiliğime tamamen aykırı, beklenmedik bir şeyin olacağı, ancak yine de buna "evet" demem gerektiği söylendi (Yakup 1:2-4). Ve bu, Ağustos 2017'de eşimin benden ayrılmasından sadece kısa bir süre önceydi.

Bölüm 31

Ayrılık (2017)

Eşim çocukları bir geziye götürmüştü, benimle iletişime geçtiğinde benden uzakta olmayı planlamıştı. Beni aradı ve telefonda bir daha asla birlikte olmayacağımızı ve benden ayrılacağını söyledi. Bu noktada, *Marcus Wick*'in Tanrı'dan getirdiği sözler neredeyse unutulmuştu; ihanete uğramış hissediyordum ve vücudum şoka girmişti. Takip eden gece, hayatımda yaşadığım en kötü gecelerden biriydi; bütün gece boyunca aşırı derecede terledim (Mezmur 34:19). Vücudum geceyi tek parça halinde atlatmak için mücadele ediyordu; sanki çökmek üzereymişim gibi hissediyordum. Sabahleyin, Tanrı bu durumu aşmama yardımcı olması için bana bir rüya verdi:

Arka planda L'Oréal kelimesinin olduğu iki profesyonel kadın görüyorum. Makyaj ve benzeri ürünler satıyor gibi görünüyorlar ve profesyonelce tarz sahibi olmuşlar. Sonra, sanki bir sahne seti dönüyormuş gibi tüm görüntü dönüyor. Önümde Batı kökenli, açık tenli ve sarışın, çarpıcı derecede yakışıklı bir adam beliriyor. Her ayrıntı kesinlikle kusursuz; benzersiz, dikkat çekici bir giyim tarzı ve daha önce hiç görmediğim bir saç stili var. Saçının bir tarafı kısa kesilmiş, diğer tarafı ise orta uzunlukta. Genişçe gülümsüyor ve **"Ülkedeki en zengin dördüncü adam benim!"** diyor.

— *Ayrılığın ertesi sabahı görülen rüya*

Ne kadar şık giyindiğine tamamen kapılıyorum, ancak rüya bitmeden hemen önce, dış görünüşünün iç dünyasını yansıtmadığını anlıyorum—tam tersi. Tanrı'nın bana açıkça yaşananlara aldanmamam gerektiğini gösterdiğini fark ediyorum. Ancak yaşananların gerekliliğini gerçekten anlamam birkaç ayımı aldı.

Ayrılık dayanması zordu ama önceden takdir edilmişti (Romalılar 8:28). Tanrı'nın Sözü'nün evlilik, boşanma ve yeniden evlenme hakkında ne söylediğine dair —orijinal Grekçe ve İbranice üzerinden incelenen— tam bir çalışma için yardımcı kitabımız *The Case for Marriage*'a bakınız (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Olaydan uzaklaştıkça, Kutsal Ruh'un bana daha önce verdiği uyarıları daha net hatırladım. Kutsal Ruh peygamberlik sözleri aracılığıyla konuşmuş, olacak olanın doğama aykırı olduğunu ancak bunu kabul etmem gerektiğini söylemişti. Potansiyel olarak yıkıcı olaylardan önce gerçeği söyleyen peygamberlik tanıklarına sahip olmak, aktif ve yaşayan bir kiliseye ihtiyaç duymamızın önemli bir nedenidir (2. Korintliler 13:1). Bir kilise olarak, Tanrı'nın

bize verdiği ruhsal armağanları kullanmaya çalışmalı (1. Korintliler 12:7) ve geri durmamalıyız. Bunu Kutsal Kişilere bir uyarı olarak söylüyorum: kilisenin bir parçası olun, onu reddetmeyin. Ayrıca Kutsal Ruh'un bizi belirli kiliselere yönlendirmesine veya onlardan uzaklaştırmasına da açık olmalıyız. Bir değişimin ne zaman geleceğini ayırt etmek her zaman kolay değildir, ancak Ruh tarafından yönlendirilmek budur. Hepsinden önemlisi, bizi kontrol etmeye çalışan bireylere değil, hayatlarımızla Tanrı'ya karşı sorumlu olmalıyız. Ayırt etme yeteneği bu bakımdan hayati önem taşır (İbraniler 5:14). İçimizde bir kıpırtı hissettiğimizde dua ederek Tanrı'yı ararsak, yönlendiriliriz. Analitik düşünce ve mantığıyla kafamın bana bir şey söylediğini, Ruh'un ise tamamen zıt bir yöne yönlendirdiğini sık sık tecrübe etmişimdir (Özdeyişler 3:5-6). Bir Tanrı çocuğu, kontrolü bırakmaya cesaret etmeli ve Kutsal Ruh'un önderliğini izlemek için imanla yürümelidir (Romalılar 8:14). Bazen onaylama sonradan gelecektir, ancak bu bile zaman alabilir.

Rüyaya geri dönersek, dikkat çekici bir şekilde, uyandığında vücudumdaki şok dağılmıştı (Mezmun 30:5). Çevremde olup bitenlerin dış görünüşü tarafından neredeyse aldatıldığımı fark ettim. Birkaç yıldır eşim, Tanrı için yaptığım işi reddediyor, bir koca olarak beni çocuklarımızın önünde çeşitli şekillerde aşağılıyordu. Sakin kalmakta zorlanmışım ve öfkeli ve tartışmacı birine dönüşmem durumu iyileştirmemişti. Çocuklara, eve, arabaya, yemeğe ve çeşitli aktivitelere düşküdü. Şüphesiz ki yeniden doğmuştu, ama yine de öyleydi. Benim de zayıf yönlerim olduğu doğru, ancak onun yıllarca süren kusurlarımı ve eksikliklerimi teşhis etme çabaları bana sevgiyle yönlendirilmiş gibi gelmedi. Tanımaya başladığım bir kalıp var: kendi eksiklikleriyle dolaylı yoldan yüzleşen bir eş, sorumluluk almaktan kaçınmak için 180 derece dönüp suçlamayı dışarıya — şimdi *gaslighting* denilen şeye — çevirebilir. Yıllarca bu iklimde yaşadım. Tüm bunların onun tarafında bilinçli olup olmadığını bildiğimi iddia etmeyeceğim. Benim sorumluluğum onun için dua etmek ve onunla konuşmaktı. Dua konusunda başarısız oldum ve iletişim esasen tek yönlüydü—ki bunu kendisi de defalarca itiraf etmişti. Yakın bir amcam, bir ziyaret sırasında çocukların önünde bana onların doğum günlerini hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştu. Bu benim zayıflıklarımın biridir: en nazik tabiriyle seçici hafıza. Başkaları buna ADHD diyor, gerçi bu durum ciddi stresle de tetiklenebilir. Hepimizin zayıflıkları var, ama inanıyorum ki çoğumuz için en büyüğü sevgi eksikliğidir. Teknik deha ve yetkinlik genellikle dışsal başarı ölçütleridir, ancak benim yeteneklerim daha ziyade *yaratıcılık, kararlılık ve azimdir*. Ayrıca doğam gereği oldukça çocuksu biriyimdir, bu da kişilik tipimin bir özelliğidir.

2017 yılı özel bir yıldır, çünkü ancak ayrılıktan sonra 2012 yılında Women's Forum Nordhordland tarafından bana verilen peygamberliğin, Kutsal Kitapları ve Kutsal Kitap sözlüklerini *birbirine dokuma* isimle ilgili olduğunu anladım. O yıl yayıncılık muazzam bir hız kazandı ve Amazon, Google Play ve Apple iTunes'da *TruthBeTold Ministry* adı altında 2.000 başlığın ortaya çıkmasıyla sonuçlandı. Amazon.com'da arama yapıp kendiniz görebilirsiniz. Google Play, materyallerimin benzersiz olmadığını kanıtlayamasalar bile,

2019’da bu yayınların neredeyse tamamını yönergelerine uygun olmadıkları iddiasıyla kaldırdı. Devlerle işler böyledir; küçük şirketler birden fazla ayağı yoksa savunmasızdırlar.

Belirtmeliyim ki, Kutsal Kişilerden biri olan *Mesih’te bir kardeş*, ayrılıktan birkaç ay önce benimle iletişime geçmiş ve Tanrı’nın her gün telefonda birlikte dua edebilmemiz için onu aramasını istediğini söylemişti. Tanrı belli ki ikimizin de zor yaşam durumlarına düşeceğimizi biliyordu. O gün onu aradım ve az önce gördüğüm rüyayı anlattım. Tamamen sessizleşti; bir süre sonra ev sahibinin babasının Bergen’deki en zengin dördüncü adam olduğunu söyledi. Ev sahibi, bu kardeşin kiralamayı yeni bitirdiği evin depozitosuna el koyduğunda hiçbir belge sunmadığı için, bunu o *geniş* gülümsemenin bir teyidi olarak anladım. Dışarıdan her şey mükemmel görünse bile, bunun bir kişinin Tanrı katında doğru durduğu anlamına gelmediğini fark ettim. Rüyadaki adam, kusursuz ve lekesiz bir dış görünüş sergilerken Kutsal Kişilere karşı çalışan Deccal’i temsil etmektedir (2. Korintliler 11:14).

En küçük kızım Engeline o zamanlar dört buçuk yaşındaydı. Ayrılıktan aylar önce, geceleyin İsa’nın ona geldiğini deneyimlemişti. İsa ona ailemizi sevdiğini söylemiş, o da ertesi gün bunu benimle paylaşmıştı. Tanrı beni olacaklar hakkında peygamberlik sözleriyle uarmıştı ama belli ki ayrılık gerçekleşmeden önce en küçük kızıma kendi huzurunu vermek istemişti. Ayrılıktan sonra **ona sordum**, babayı evden kim kovdu diye, o da «Tanrı» dedi ve ardından kendi cevabına şaşırılmış gibi başını salladı. Sonra kendini düzeltti ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle «Hayır, anneydi!» dedi. Tanrı’nın onun aracılığıyla konuştuğunu anladım—bu o zamandan beri beni sayısız kez mutlu eden bir şeydir.

Ağustos ve Aralık arasındaki beş ay zorluydu. İyi arkadaş olduklarını düşündüklerimin mesafe koyduklarını da bu sırada tecrübe ettim. Ayrıca bir rüyamda, eski eşimin tarafındaki yakın bir aile dostunun dilinin bir yılanınki gibi ikiye ayrıldığını gördüm. Rüya gerçekleştiğinde anlamamıştım ama geriye dönüp baktığımda bunun peygamberlik olduğunu anlıyorum. Sanırım o noktada çevremdeki hiç kimse bir peygamberin 2014 yılında ayrılık hakkında konuştuğunu bilmiyordu. Tanrı’nın aslında ne hakkında konuştuğu ancak sonraki aylarda kafama dank etti. Dikkat çekici bir şekilde, *neyse ki* 2014 yılında üç Kutsal Kişi tarafından söylenenlerin kayıtlarına sahibim.

O yıl birkaç şey oldu ve sonunda Verdal’daki Forbregdsmyra 90A’da, Mart 2018’e kadar bir oda kiraladığım paylaşımlı bir eve yerleştim. Çocuk nafakası yüzünden arabayı satmak zorunda kaldım ve sonunda yaşamak için çok az şeyim kaldı. Sosyal yardıma gitmeyecek kadar inatçıydım ama ayrılıktan yaklaşık bir ay sonra ABD’ye bir geziye çıktım. Orada, Kutsal Kitap okulundan bir arkadaşımınla vakit geçirdim. Özel bir zamandı ama o, bu gezi sırasında insanların üzerindeki Tanrı’nın lütuflarına tanık olduğum her seferinde uzak durmayı başardı. Aslında eski eşimin teşvikiyle Myrtle Beach, Güney Karolina’daki Vineyard’ı ziyaret etmek için ABD’ye gitmiştim. Orada *Shiloh Place Ministries*,

«Bir Babanın Sevgisinin Gücü» adını verdikleri bir konferans düzenlemişti. İlk gün içeri girdiğimde *Knobby Nobles*'tan yanağıma bir öpücük aldım ve hoş bir şaşkınlık yaşadım. Annem geceleri yatmadan önce her zaman yanağımdan öperdi ama daha önce hiç böyle bir öpücükle karşılaşmamıştım; eve gelmiş gibi hissettim. Yatarken üvey babama da aynıısını yaptığım tüm zamanları hatırlıyorum. Bunun onun ailesinde bir gelenek olmadığı belliydi ama ben yine de yapmaya devam ettim.

Sonunda, kardeşlerim, sevinin! Tam bir restorasyon için çabalayın, birbirinizi teşvik edin, aynı fikirde olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik Tanrı'sı sizinle olacaktır. **Birbirinizi kutsal öpücükle selamlayın!** Burada ki tüm Tanrı halkı size selam gönderiyor. Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepinizle olsun.

— 2. Korintliler 13:11-13

Ayrıca Myrtle Beach'te konferans sırasında iki aileyle tanıştığımı da belirtmeliyim. Bir karşılaşma, ben sahilde durmuş, dalgaların gelişini ve su kıyıya vurdukça kuşların ileri geri koşuşunu izlerken gerçekleşti. Aniden yanımda uzun boylu bir Afrikalı Amerikalı adam belirdi; ilk başta onu görmemiştim ama eşi arkasında duruyordu. Her ikisi de Rab'bin sevinciyle doluydu ve konuşmamız sırasında, vücutlarının neresinde acı çektiklerini içimde hissettiğimde, vücutlarının çeşitli bölgelerinde şifa buldular. Şimdiye kadar bu konu hakkında pek konuşmadım ama Kutsal Ruh'un bize verdiği armağanlardan biri de şifa verme yetkisidir. Bu, her şeyin kolay olduğu veya her zaman şifanın gerçekleştiğini gördüğümüz anlamına gelmez, ancak Kutsal Kişilerin Ruh'ta böyle bir armağan taşıdığı bir gerçektir. Ancak bu, herkesin bu armağanı kullandığı veya bu konuda imanla yürüdüğü anlamına gelmez. Rab'de büyük sevinç bulan Kutsal Kişilerden biri Frekhaug'daki *Kardeş Elise*'dir. Sokakta Tanrı ile yürüyüşlerinde birçok kişiye ilham verir ve Rab'de kutsanmış bir kız kardeşidir. Tanıştığım diğer ailenin İsa ile harika deneyimleri olmuştu. Bir gün gelip beni aldılar, böylece evlerini ziyaret edebildim. Ayrıca benim için dua etmemi isteyen yaşlı bir çifti de davet etmişlerdi. Biraz *yüksek sesle* dua etmemin bir sakıncası olup olmadığını sordum. Ben dua ederken, adam çenesinde bir şeyin çıtırdadığını hissetti. Genellikle dua ederken, sadece belirli bir ihtiyaç alanından ziyade kişinin tüm vücudu üzerine bereketler söylerim. Bir ayağı ölü gibiydi (hissizdi) ve duadan sonra onu tekrar hareket ettirebildi. Birkaç ay sonra, kiliseye gelen Kutsal Kişileri ayakta karşıladığı söylendi; olanlar hepimiz için bir bereketti. ABD'deki Kutsal Kişiler de cömerttir ve bir müjdecisinin Tanrı için çalışırken sadece *hava ve sevgiyle* yaşamadığını anlarlar. Bu konuda hiçbir şey söylemedim ama onlar karşılığında beni bereketlemeyi seçtiler. Bereketlerin her iki yöne de gittiğini deneyimlemek her zaman harikadır.

Ayrıca konferansta bir adam gördüm ve anında üzerimde ölüm ruhunu hissettim. Sanki ölmek üzereydi ve bundan çekindim ama hiçbir şey söylemedim. Kısa bir süre sonra onun öldüğü söylendi. Son yıllarda Ruh'ta yaşadığım şeyler böyledir.

ABD'ye yaptığım bu yolculuk sırasında birkaç şey oldu ama hepsi kolay değildi. Arkadaşım o sıralarda Tanrı ile olan yürüyüşünde zorlanıyordu. Tanrı'nın ona gerçek durumunu göstermesi için dua ettim ve onun sonrasında gördüğü rüya şuydu:

Rüyasında, gelişmekte olan bir ülkede içinde insanların olduğu bir binadaydı. Bu binanın içinde kötü bir şey vardı. Normal vücutlu ama kafasından büyük boynuzlar çıkan kötü bir adam oradaydı (Vahiy 13:1). Etrafta dolaşip insanları öldürüyordu. Bazıları kaçabiliyordu ama herkes onu ciddiye almıyor veya umursamıyordu. Rüyadan hatırladığı bu kadardı. Bunun bir kaydı ben de var, bu yüzden bu kadar ayrıntılı yazabildim.

— Onun 2017'deki rüyası

O, sonunda okul binasında silah taşıdığı için Kutsal Kitap okulundan atıldı ki bu yaksaktı. Ona yardım etmeye çalışarak vakit geçirdim ama o bunu kabul etmedi; bunun yerine karanlığa çekildi ve sunduğum şeyi reddetti.

Yıl 2017'ydi ve Verdal'da Forbregdsmyra'da diğer iki genç adamla paylaşımlı bir evde bir oda bulmuştum. Bir iş bulamadığım için aptal olduğum düşünülebilirdi ama durumunun gerçeği buydu. Eğitimim vardı ama birçok kişi Kutsal Kitap okulunu özgeçmişimde bir boşluk olarak gördüğünden iş bulmak bir mücadele olmuştu. Ancak Tanrı ile vakit geçirerek (Yeşaya 41:10) ve o yarım yılı yayın motorunu inşa etmeye adanarak sadık kaldım, çünkü yapılması gereken çok iş vardı. Bu aynı zamanda *bu kardeşin* beni hayal kırıklığına uğrattığı ve arkadaşlığımızı kötüye kullandığı noktaydı, Kutsal Ruh'un beni uyardığı bir şeydi:

Seni hayal kırıklığına uğrattıyor; seni seviyorum.

— Kutsal Ruh 2017

Bu kardeşi Baba ile vakit geçirmeyi ihmal ederse neler olabileceği konusunda zaten uyarılmıştım. Bunda ısrar etti ve ardından başka bir kadınla ilişkiye başladı. O, iyi bir arkadaş olarak gördüğüm yakın bir kardeşimdi ve ona kritik bir noktada yardım etmişim—Tanrı'nın onun hayatta kalması için gerçekleşmesi gerektiğini bildiği bir şeydi. Korkunç bir durumdan çıkmasına yardım etmiş olmama rağmen, bu onura karşılık vermedi.

Eğer bana yardım etmeseydin, bugün hayatta olmayabilirdim.

— 2017 yılımdayız ve bir kardeş diyor

O yıl Tanrı bana sağlam ama kısa gövdeli bir ağaç gösterdi. Tepesinde taze yeşil yapraklardan oluşan yuvarlak, gür bir taç vardı. Yaprakların arasında ahududu ve çilek karışımı gibi taze kırmızı meyveler vardı. Sayıları çok değildi ve ağacın tepesine eşit olarak

dağılmışlardı ama meyvenin iyi olduğunu biliyordum. Ağacın üzerinde çalıştığım kavramı temsil ettiğine inanıyorum. Kalın gövde derin köklere işaret ediyordu, bu da büyüme potansiyelinin büyük olduğunu göstererek beni cesaretlendirdi. Ancak şimdi gövdenin bir ağacın yaşını nasıl simgelediğini düşünüyorum; bu, temel fikrin olgunluk seviyesine işaret etmiş olabilir. Görüntünün Kutsal Ruh'tan bir teşvik ve işimin bir onayı olarak verildiğine inanıyorum. Ayrıca o yıl ABD'deki yaşlı bir çift aracılığıyla Tanrı'dan bir söz aldım. Oradaki, ABD'de geçirdiğim süre boyunca birlikte çalıştığım kutsallar benim için mutluydular. Tanrı onlara beni uyarmaları ve O'nun işine devam etmemi istemeleri gerektiğini vahyetmişti.

Şimdi Aralık 2017, çocukların ziyarete gelmesi zor. Evlilikten geriye öncelikle bir çift kişilik yatak, bir çalışma masası, bir bilgisayar, bazı aletler ve tabii ki kıyafetler kaldı. Ailenin eşyalarından daha fazlasını almak istemedim, bunun yerine eski eşimin ve çocukların onları tutmasına izin vermeyi seçtim. Arabalardan birini almıştım ama hiçbir gelirim olmamasına rağmen çocuk nafakası taleplerini karşılamak için onu satmaya zorlandım. Eski eşim potansiyelim altında kazandığımı iddia etmişti—ki bu hem doğru hem de aynı zamanda tamamen yanlıştı—bu da Norveç devletinin fiktif bir gelir belirlemesine yol açtı. Neyse ki sonunda itirazımı kabul ettiler ama o zamana kadar araba çoktan satılmıştı. Eski eşim yaptıklarını saflık olarak mazur gördü ama sonraki yıllarda bu tür davranışların tekrarlandığı görüldüğünde, bunun kasıtlı olduğu açıkça ortaya çıktı.

Hakkında pek konuşmadığım şey, o ayların aynı zamanda lütufla dolu olduğudur. Verdal'da, çocuklarımdan on kilometre uzakta, paylaşımlı bir evde, neredeyse hiçbir şeyim olmadan yaşıyordum. Ama sabahları bir fincan çay eşliğinde ateşin yanında oturur ve Baba ile vakit geçirirdim (Mezmur 46:10). Bu süre zarfında küçük rızık mucizeleri gördüm.

Hala 2017 yılındayız ve her gün sadakatle Tanrı'yı arıyorum. İki haftada bir yapılan kilise hizmetinin yanı sıra haftada bir kez Vineyard ev toplantısına katılıyorum. Bu noktada yayın motoru olgunlaştı ve 2018 yılına gelindiğinde Amazon, Google Play ve Apple'da iki binden fazla başlık yayınlamıştım. Alçakgönüllülükle kabul etmeliyim ki Tanrı'nın lütfunu defalarca tecrübe ettim ve O'nun iyiliği için O'nu tekrar tekrar övmekten başka bir şey yapamam.

2017 aynı zamanda Levanger'dan *Kari Jartveit* ile tanıştığım yıldır. Yetmişli yaşlarındaydı ve harika bir dua kadınıydı. Levanger'daki Staup Sağlık Merkezi'ne yatırılmıştı, kızı *Kardeş Hilde* ile birlikte onu ziyaret ettik. Kari harika bir şekilde nazik ama konuşmasında direkt biriydi ve şüphesiz Tanrı tarafından seviliyordu. Hasta olmak, yeniden doğmadığımız veya Tanrı tarafından sevilmediğimiz anlamına gelmez; elbette hayır. Bu, Tanrı'nın bir insanın üzerine sevinç yağını döktüğünü ikinci kez görüşümdü. Kari, tamamen uyarı yapmadan ve istem dışı bir şekilde, neşeli kahkahalar atarak kollarını kaldırmaya başladığında oldu bu. Keder ve acının ortasında Tanrı ona sevinç yağını verdi (Mezmur

45:7)—kesinlikle inanılmaz! Kendisi bütün bunlardan dolayı biraz utandı ama ben şahittim ve bu sadece Tanrı'nın sevgisinin gerçekleşmesiydi. Bu olmadan önce birlikte dua bile etmemiştik ama Rab o kadar iyiydi ki. Birkaç yıl önce kendim deneyimlediğim gibi, üzerine dökülenin sevinç yağı olduğunu hemen anladım. O zamanlar NOKLUS için çalışıyordum ve bu olduğunda banyoda duruyordum. Bu olay Kari'nin başına geldiğinde, boynundaki atkıyla kendini örtmeye çalıştı ama fayda etmedi. Bu gerçekleştiğinde Tanrı'nın sevgisi somut bir şekilde hissediliyordu. Kızı *Kardeş Hilde* de Tanrı'dan gelen ve kullanmaktan korkmadığı peygamberlik armağanına sahiptir. Anne ve kız birlikte çok fazla dua vakti geçirmişlerdi, bu da hep birlikte olduğumuzda açıkça görülüyordu. Ruhça birbirine yakın, birinin diğerini tamamladığı, ayrılmaz ikili gibiydiler. Kari, yakında bizden ayrılacağını bildiği için aksi takdirde kederliydi.

Kari daha sonra bana, eşine pornografi izleyerek ihanet eden bir kişinin sonuçlarına tanık olduğu etkileyici bir olay anlattı. 2012 yılına kadar ben de bunu yapmıştım, o zaman eski eşime itiraf ettim ve bıraktım (1. Yuhanna 1:9). Kari bana kurbanın—evlilikteki eşin—inanılmaz bir şekilde bir ruh tarafından nasıl ele geçirildiğini anlattı. Olan şuydu: Kari koca el ele tutuşmuşlardı ve koca *pornografi* izlemediğine yemin etmişti. Sonra kadın Kari'ye gitti ve önünde yere yığıldı. Kari ne olduğunu anladı ve ruhu hemen kovdu. Kurban sonrasında bu konuda hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne olursa olsun, Kari tüm olaya şahitti ve bunu bana itiraf etti. Kari kısa bir süre sonra vefat etti ama onun ışığını hatırlıyorum; Tanrı için çalıştığımı anlayan az sayıdaki kişiden biriydi. O zamanlar geçinmek için fazla bir şeyim yoktu. Durumum hakkında pek bir şey söylememiş olmama rağmen bana yemek verirdi. Ayrıca Kari'nin bana bir gün mesleği kuaförlük olan kocasının aniden oturma odasının ortasında yanaklarından yaşlar süzülerek durduğunu anlattığını hatırlıyorum.

Kari: Neyin var?! Kocası: İsa'nın oturma odasının ortasında bizimle durduğunu görüyorum.

— *Kari Jartveit ve kocası*

Kari'nin kocası maalesef ondan yıllar önce ölmüştü. Eğer kiliseleri o zamanlar canlı ve uyanık olsaydı ölümünün engellenebileceğinden şüpheleniyorum. Eşine ihanet eden adamın daha önce peygamberlik yoluyla uyarıldığını ancak bu uyarının aynı kilisede *küçümseyici ama mizahi* bir şekilde reddedildiğini belirttiğinde Kari de bunu dolaylı olarak doğruladı.

O sonbaharda bir gün dışarıda durduğumu hatırlıyorum. Vücudumun etrafında garip bir sıcaklık vardı ve havanın yanımdan süzülüp gitmesini hissetmeyi seviyordum. Basit bir gömlek veya kazaktan fazlasına ihtiyacım yoktu, ki bu alışılmış halimin aksine bir durumdu. Orada dururken aşağı baktım ve beş tane dört yapraklı yonca gördüm. Beş rakamı o günün geri kalanında zihnime kazınmıştı. Nedenini anlamamıştım.

Şimdi Aralık 2017 ve Verdal'daki odamda, Levanger'dan yaklaşık on kilometre uzakta, bir akşam yatağımda uzanıyorum. Bir hüznün ve işlerin yoluna girmesine dair bir özlem hissediyorum. Tam o anda Göklerdeki Baba'ya kapıları açmaya ve kapatmaya çalıştığımı ama hiçbir şeyin işe yaramadığını söyledim. Tanrı o zaman bana her şeyin tersine döneceğini ve önümde iki yıllık bir olgunlaşma süresi olacağını gösterdi (Yeremya 29:11). Ayrılıktan bu yana tam beş ay geçmişti—yoncalarla aynı sayı. Bundan dolayı çok cesaretlendim; somut olarak ne olacağını bilmesem bile, uykuya dalmadan önce içimde bir sevincin kabardığını hissettim. Tanrı'nın aklındaki şey, yakında yeni bir işe gireceğim ve yaklaşık üç ay içinde gelecekteki eşimle tanışacağımdı. Tanrı iki yıllık bir olgunlaşma süresinden bahsettiğinde, özellikle Publifye şirketinin başlangıcına atıfta bulunuyordu ki bu konuda daha sonra daha fazlasını paylaşacağım.

Bölüm 32

Yeni Proje Pozisyonu (2018)

Ocak 2018 ve Levanger'deki HUNT Forskningscenter'den *Oddgeir Holmen* tarafından arıyorum. Oddgeir BT biriminde orta düzey yönetici ve şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi şeftir. 2016'da benim yerime işe alınan sistem geliştiricisi *Anders Smedegaard Pedersen* şimdi işten ayrılmak üzere. Bu nedenle Oddgeir, onun yerine geçebilecek yeni bir çalışma arkadaşı arıyor. Projenin Mayıs 2019'da bitmesi beklendiği için Anders'ten görevi devralacak birine ihtiyaç var. Oddgeir, Anders ve *Per Bjarne Løvsletten* ile bir toplantı düzenleniyor ve bu yılın 15 Ocak tarihinde işe başlamam için teklif alıyorum. Belki de yayın motoru üzerindeki çalışmalarım ikna edici oldu? En azından, tek bir dijital yayında milyonlarca dahili referansa sahip olan ve binlerce sayfa uzunluğunda yayınlar oluşturabilen bir yayın motorunu henüz bitirdiğimi söyleyebilmemin bir izlenim bıraktığına inanıyorum. En büyük yayınlardan biri 10 milyon referans ve yaklaşık 150.000 dijital sayfadan oluşuyor ve ben bu noktada 20'den fazla dilde Kutsal Kitaplar yayınlamış durumdayım. Bu rakamları verirken biraz abartılı gelebilir ama söylenmesi kesinlikle yanlış değil ve işlerin bu kadar iyi gitmesi aslında harika bir keyif. Gerçekten de, Mayıs 2012'de Kvinneforum Nordhordland'dan küçük bir kadın grubuyla tanıştığımda Tanrı'nın zaten peygamberlik aracılığıyla sözünü ettiği büyük bir lütuftu.

Bunu övünmek için söylemiyorum ama Tanrı bana kullanmaktan büyük keyif aldığım bir araç verdi (1. Petrus 4:10). Yeni bir dönem başladı ve Levanger'deki HUNT Forskningscenter'da çok mutluyum. Buna paralel olarak, her kitapta iki veya üç dilde paralel ayetlerle Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'nın Müjdesi'nden 2000 Kutsal Kitap yayınlatabilmek için 2000 kapak resmi hazırlatmak üzere birini tutuyorum. Çince, Japonca ve Rusça bu dillerden bazılarıydı. Yayın motoru işin çoğunu yaptığı için benim tarafımdaki iş yok denecek kadar azdı. İnsanlara 2000'den fazla yayın yaptığımı söylemek tuhaf ama durum böyle. Eğlenceli ama biraz çılgınca.

Yayınlara bana bir işverenden bağımsız olacağım ve Müjde'yi daha aktif bir şekilde paylaşabileceğim ekonomik bir temel sağlamasını ummuştum ama görünüşe göre bunun için zaman henüz gelmemiştir.

2018, aynı zamanda gelecekteki eşim olacak kişiyle tanıştığım yıldır. Ona gelecekteki eşim diyorum ama bunun basit sebebi bu metni 2022'de yazmaya başlamam ve geriye dönüp bakmamdır. Onu 3-4 yıl öncesinden kiliseden biraz tanıyordum ama Norveççesi çok zayıf olduğu için neredeyse hiç konuşmamıştık. Şimdi beni Levanger'deki sığınmacı merkezinde akşam yemeğine davet ediyor ve Norveççesi de gözle görülür şekilde geliş-

miş. O sırada benim ayrı yaşadığımı bilmiyordu ama daha önce onun için dua ettiğimde şifa bulduğuna tanık olduğum için beni davet etmekten mutluluk duymuştu. Asya'daki bir ülkeden geliyor, Tanrı'yı seviyor ve İsa'nın onu tehlikeli bölgelerden, hatta teknelerle geçirdiği güçlü kurtuluş deneyimleri yaşamış. Şimdi yaşadığımız her şey, Tanrı ile olan yolumuz ve Kutsal Kitap'ın neler yazdığı ve bizimle neler paylaştığı hakkında tartışmaya başlıyoruz. Ona Norveççe konusunda yardım etmeye ve Kutsal Kitap'tan dersler vermeye başlıyorum. Kısa sürede iyi arkadaş oluyoruz ve Tanrı onun gelecekteki eşim olduğunu bana gösterdiğinde şoke oluyorum. Birkaç kez Kutsal Ruh'un bana onun hakkında konuştuğunu deneyimliyorum. Tanrı bana rüyamda onun geçmişinden bir kesit ve belki 20 yıl sonrasında bizi nelerin beklediğini de gösteriyor (Elçilerin İşleri 2:17). Önceki evliliğim hüzünlü bir sayfa olduğu için yeni bir eş alma planım yoktu, sadece Tanrı için çalışmak istiyordum. Görünüşe göre Tanrı benim yalnız yaşamamı planlamamıştı (Yeremya 29:11). Tanrı'nın gece bana gösterdiği görüntüleri genellikle o an anlamam, gelecekteki eşimin hayatındaki kritik bir noktadan kısa bir kesit gösterdiğinde de durum böyleydi.

Gece bir arabanın sürerek gelip yol kenarına park ettiğini rüyamda görüyorum veya izliyorum. Orada orman kenarından birkaç kişi çıkıp arabaya doğru yürüyor. Onların hırsız olmadığını, arabadan bir şeyler almak için geldiklerini biliyorum. Rüya buydu ve her zamanki gibi ne gördüğümü anlamıyorum ama yine de bir tanığım.

— *Giysilerle dolu araba görümü*

Bu rüya hakkında kimseye bir şey söylemiyorum ve bunun bir tesadüf ya da gün içinde gördüğüm bir şeyin kesiti olduğunu ve sonra rüyamda gördüğümü düşünüyorum. Kısa bir süre sonra *Leira Asylmottak*'ın ortak mutfağında otururken ve gelecekteki eşim yemek yaparken, birdenbire 12 yaşındayken kendisi için nasıl dua edildiğini ve bunun hayatını nasıl değiştirdiğini anlatmaya başlıyor. Anlattığına göre 9 ile 12 yaşları arasında oldukça «*hırçın*» biriymiş. Bunu tetikleyen şey aslında Humeyni iktidara geldiğinde yaşanan tüm kargaşaydı. Babası sonunda ona o kadar sinirlenmiş ki, arabayı giysi ve ayakkabılarla doldurmuş. Sonra onu kendisi için dua eden fakir Hristiyanlara götürmüştü. Bunun karşılığında onlara ayakkabı ve giysiler vermişler. Ve işte o an anlıyorum ki Tanrı bunu bana gece bir görümde zaten göstermişti. Bu, Tanrı'nın bana bir kişinin hayatı için belirleyici olan geçmişteki bir olayı gösterdiğini söyleyebileceğim ilk seferdir. Bir gün gelecekteki eşimin sığınmacı merkezindeki ortak mutfağında dururken.

Nasıl oluyor da Tanrı'yı bu kadar çok seviyor?

— *İçimde bir soru yankılanıyor*

Gelecekteki eşim çok şey yaşadı ve onun karım olacağını anlıyorum ama aynı zamanda Tanrı aslında uyarıyor. Kutsal Ruh bana onun beni birkaç kez terk edeceğini gösteri-

yor, ki bu tamı tamına gerçekleşti diyebilirim. Fiziksel olarak değil ama psikolojik olarak. Ve beni önceden hazırladığı için bu uyarıdan dolayı mutluyum. Bu, geldiği yerdeki yakın ailesinden gelen ciddi tehditler nedeniyle büyüyen korkudan kaynaklanıyordu. Hristiyanları inançları nedeniyle ölümlerle cezalandıran Asya'daki bir ülkede inanan biri olarak onun için çok zor bir zamandı. Ölüm tehditleri almak gelecekteki eşim için yabancı bir durum değil. Zaman tüm yaraları iyileştirir denir ama bağışlama üzerinde aktif olarak çalışılmazsa bunun otomatik olarak gerçekleşip gerçekleşmeyeceği şüphelidir. Yaranın yayılmasını önlemek için ne kadar uğraşsak da, vücudun beklemediğimiz bölgelerinde ek sonuçlar doğurabilir. İnanıyorum ki Tanrı bağışlanmak için bağışlamamız gerektiğini söylediğinde, bu genellikle vücut için şifa anlamına da gelir. Bağışlama, fiziksel bir yaranın temizlenmesi gibidir ve bu da vücuda kendi kendini iyileştirme fırsatı verir.

Çünkü siz insanların suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizi bağışlar. Ama siz insanların suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.

— *Matta 6:14*

Gelecekteki eşim 15 yaşında zorla evlendirilmişti ve evlilik gerçekleşmeden hemen önce bıkmıştı. Bu yüzden annesi onu ve kız kardeşini peygamberlik armağanı olan Hristiyan bir kadına, bir kuaföre götürmüştü.

İki oğlun olacak... ve uzun yıllar sonra uzak bir ülkeye gitmeden önce zorlu bir dönemden geçeceksin. Orada, batan bir geminin geri tutulması gibi seni hayata döndürecek bir adamla tanışaksın. Hayatın ilk 50 yıl boyunca zor olacak, sonra işler tersine dönecek.

— *Gelecekteki eşime peygamberlik sözü*

Bir süre sonra, birkaç yıl önce 2015'te Levanger'deki Vineyard kilisesindeki toplantılardan birinde Kutsal Ruh'un benimle konuştuğunu duyduğumu fark ediyorum.

Onu alan şanslıdır.

— *Kutsal Ruh gelecekteki eşim hakkında şunu dedi*

Buna tepki vermiştim, çünkü bunu neden bilmem gerekiyordu ki?! Bunu, Kutsal Ruh'un o şanslı kişi olarak benden bahsettiğini anlamaya başladığım 2018'in ortalarına kadar anlamamıştım. Bu, gelecekteki eşim için hissettiğim sevincin sadece benim değil, Tanrı katında da doğru olduğunu kabul etmeme ve anlamama yardımcı oluyor. Bir evliliğe sadece insanlar arasında değil, Tanrı önünde de onur vermek önemlidir, hatta daha fazlası.

Her şeyde Babayı onurlandırmaya ve kimseye haksızlık etmemeye çalışmalıyız. Bu yıl yaşanacak çok şey var ve hem kilisenin hem de inançtaki yakın arkadaşların şüpheli olduğunu, benim bir çapkın olduğumu düşündüklerini görüyorum. Ne olursa olsun, ben kararlıyım ve o da öyle. Aynı zamanda Tanrı bize evli olmadığımız için evliliğin nimetlerinden yararlanamayacağımızı söylüyor. Çünkü evliliğe karşı gelir ve O'nun bedenine karşı günah işlersek, O'nun için nasıl çalışabiliriz?

"Her şey serbesttir" diyorsunuz, ama her şey yararlı değildir. "Her şey serbesttir," ama hiçbir şeyin kölesi olmayacağım. Yemek mide için, mide de yemek içindir; ama Tanrı her ikisini de yok edecektir. Beden fuhuş için değil, Rab içindir; Rab de beden içindir. Tanrı Rab'bi dirilttiği gibi, kendi gücüyle bizi de diriltecektir. Bedenlerinizin Mesih'in üyeleri olduğunu bilmiyor musunuz? Mesih'in üyelerini alıp bir fahişenin üyeleri mi yapayım? Asla! Bir fahişeye birleşenin onunla tek bir beden olduğunu bilmiyor musunuz? Çünkü "İkisi tek beden olacak" deniyor. Ama Rab'le birleşen kişi, O'nunla tek bir ruh olur. Fuhuştan kaçın! **İnsanın işlediği bütün diğer günahlar bedeninin dışındadır; ama fuhuş yapan, kendi bedenine karşı günah işler.** Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içinde olan Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız. Bu nedenle bedeninizle Tanrı'yı yüceltin!

— 1. Korintliler 6:12-20

Sonuç olarak, Tanrı'yı dinlemeyi ve bedenlerimizle O'nu onurlandırmayı seçiyoruz ve bugün de bunu yapıyoruz. Olanlar hakkında söyleyebileceğim ve paylaşabileceğim çok şey var. Her neyse, ben ve gelecekteki eşimin birkaç yıl içinde büyük bir hediye alacağımızı biliyorum. Kutsal Ruh bunun ne olduğunu hem söyledi hem de bana gösterdi. Bunu söyleyebiliyorum çünkü gelecekteki eşimle peygamberlik yoluyla konuşan kadın, kız kardeşi hakkında da konuşmuştu ve söylediği her şey gerçekleşti ve doğrudur. Kutsal Ruh bu konuda ilk kez konuştuğunda, dürüst olmak gerekirse aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. Ve Tanrı'nın neredeyse 40 yıllık bir süre boyunca anlattıklarına dair dört tanık var. Bir süre önce yaşadığım hayal kırıklığıyla Tanrı'dan bunu onaylamasını istediğimde, inançlı bir kız kardeşimiz bunun Tanrı'dan olduğuna dair çok net bir rüya gördü. Aslında ne dediğim tam olarak net olmasa bile neden paylaşıyorum? Çünkü inanmayanların Göklerdeki Tanrı'nın ne kadar harika olduğunu ve herkes için umut olduğunu görmeye başlamasını istiyorum. Bazılarımız karanlık vadilerde yürüyoruz ve ben gördüklerimi ve duyduklarımı sadece içimde tutmak yerine onlara tanıklık etmek istiyorum. Bu her zaman her şeyi söyleyebileceğim anlamına gelmez, çünkü özel olan ve paylaşılması gereken şeyler vardır. Tabii ki bu bir denge meselesidir. Her durumda Tanrı muazzam bir dünya yarattı ve sevgisini bize Sözü ve Kutsal Ruh aracılığıyla gösteriyor. Eğer izin verir-

sek bizi iniş çıkışlarda korur (Mezurlar 23:4). Fırtınalarda yüreklerimize sahip çıkar ve teslimiyetle övgümüzü hak eder.

Gelecekteki eşimle konuşan peygamber üçüncü tanıktır ve o 35 yıl önce aynı şeyi söylemişti. İkinci tanık ise gelecekteki eşimdir; alacağımız hediye kendisi de görmüş ve buna şaşırmıştır, ancak Tanrı gerçekten bize merhamet etmiştir. Bunu yazarken biraz gizemli davranıyorum ama her şeyi herkese açık bir şekilde paylaşmak doğru değildir.

Beş çocuğum var ve gelecekte beni nelerin beklediğini zaten hissediyorum ve Tanrı bu konuda da bana gösterdi. Herkes bu tanıklığı gerçekleştirmeden önce kabul etmeyecektir, ancak bir kısmını paylaşıyorum ki sonradan kimse bana itiraz edemesin. Bu konuda Kutsal Ruh'a karşı mücadele ettim aslında çünkü bu benim için çok güçlüydü ve Kutsal Ruh'un gösterdikleri yüzünden kendi kurtuluşumdan emin olamadım. Bazen Tanrı gelecekteki olayları gösterdiğinde, özellikle de bu kadar kişisel ve yakın olduğunda bu bir şok olur. Ve o sırada kendi kurtuluşumu sorguladım. Her neyse, Tanrı iyidir. Günlük hayatta kendi çocuklarımla yakınlığını kaybetmek bir üzüntüydü, bu yüzden Tanrı'ya çok minnettarım ve olacak olanlardan dolayı sevinçliyim. Bu, gelecekteki eşimin içinde bulunduğu durum nedeniyle pek konuşmak istemediği bir konu, durum böyle. Umarım ve dua ederim ki Tanrı'nın bizden istediklerini yapmaya devam edebiliriz.

Norveç'te 11 yıl sığınma talebi beklediğinizde birçok sınavdan geçersiniz. Tanrı ona karşı çok iyiydi ve birkaç yıl önce Levanger'deki Bønnesenteret'te el koyarak dua edilmesiyle ayağındaki rahatsızlıktan şifa buldu. Yaklaşık 10 yaşından beri her adet döneminde çektiği karın ağrıları da yaklaşık 3 yıl önceki şifa duasından sonra kayboldu (Yakup 5:16). Ve zihinsel olarak da her geçen gün daha iyiye gidiyor. Çevresine çok katkıda bulunan aktif ve sosyal bir kadın ve oğlu 13 Haziran 2022'de 6 yıllık eğitimin ardından doktor olarak mezun oldu.

Başlangıçta gelecekteki eşimin oğullarından biri benden hoşlanmıyordu. Tam da bunun üzerine. Hatırlıyorum da gelecekteki eşim bir gün bana, 10 yıldan fazla bir süre önce Tanrı'dan nasıl bir cesaret aldığını anlatmıştı. Bunda, oğullarından birinin bir koridorda sakallı ve beyaz önlüklü bir doktor olarak durduğunu görmüştü. Bu ona, oğullarından birinin okula gitme ve eğitim alma imkanının olmadığı Türkiye'de buldukları sırada gösterilmişti. Şimdi bunu biraz basitçe anlatıyorum ama hayatlarının o döneminde onlar için kesinlikle kolay değildi, bu yüzden Tanrı'nın onu cesaretlendirmek için iyi bir sebebi vardı. Bu tür şeylerin gerçekleştiğini görmek biraz özel, ama geriye dönüp baktığımda Kutsal Ruh'un onu alacağım için neden şanslı olduğumu söylediğini anlıyorum. Kutsal Ruh'un sözlerini genellikle gerçekleştiklerini gördüğümde anlıyorum ve bu aylar hatta yıllar sonra olabiliyor. Biraz ironik ama eski eşim benim hatalarımı bulmaya odaklanmıştı, yaptığım şeylerin Tanrı'yı memnun edip etmediğine değil. Davranışlarım yüzünden insanlar tarafından Kutsal Ruh tarafından terbiye edildiğimden çok daha fazla eleştiril-

dim. Ama net olması için söyleyeyim, Kutsal Ruh tarafından terbiye de edildim. Ve bu birkaç kez oldu.

Gelecekteki eşimle geçirdiğim zamandan sonra, onun bir müjdecisi olduğunu ve Müjde'yi paylaşma konusunda Tanrı'dan gelen bir ateşe ve sevgiye sahip olduğunu görüyorum. Çok sosyal biridir ve bir değer katar; Tanrı onunla en son Øygarden'den ayrılmadan bir hafta kadar önce Sotra'daki Sartor Senter'da bulunan *Tremorkirken*'deyken konuştu. Orada Tanrı ona 5 ay sonra birlikte çalışmaya başlayacağımızı gösterdi ve bu 19 Haziran 2022 tarihindeydi. Bu, Baba'nın onunla ilk kez konuşması ve tam da bu gerçekleşmeden birkaç gün önce birlikte dua ettiğimiz gibi ona bir tarih vermesiydi. Baba bizi duydu, tamamen harika! Bu, işlerin her zaman kolay olacağı anlamına gelmez ama gelecek olanlar için büyük bir huzur ve sevinç duyuyorum. Her neyse, şimdi olayların biraz önüne geçiyorum. Ama gelecekteki eşim hakkında biraz bilgi sahibi olunması için bunları paylaşmak istedim.

Gelecekteki eşimle arkadaşlığımızın başında, 2018 civarında, Kutsal Ruh bana onun *yere inmesi gerektiğini* (må på gulvet) gösteriyor. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum ama kısa bir süre sonra onun için dua ederken kollarımda bayılıp yere uzanıyor. Ben duam bitene kadar dua etmeye devam ettim ve sonunda uyandığında, sanki bir bebeğin gözlerinin içine bakıyor gibiydim. Bu deneyimi unutamam ama orada ne olduğunu tam olarak bilmiyorum; sadece onun bir tür arınma yaşadığına inanıyorum. Bunun önceden bildirildiğini ve gerekli olduğunu biliyorum ve o uyurken dillerle dua ettim çünkü o zaman dua edenin zihnimiz değil ruh olduğunu biliyorum (Romalılar 8:26).

Şunu da eklemek isterim ki, gelecekteki eşimin oğlu ve *Kardeş Ole Martin*, Kutsallardan ikisi, bu yıl yanıma gelip beni bir *çapkınla* kıyasladılar. İnsanlar arkamdan benim ve gelecekteki eşim hakkında asılsız şeyler de konuşmuşlardı ve olan bitenin doğru olup olmadığı konusunda endişeliydiler. O da tanışmamızdan önce yaptığı her şeyle Tanrı katında doğru olanı yapmamıştı ve bu görüşme de bunun bir sonucuydu. Oğlu onun için endişeleniyordu. Hepimiz geçmişimizin bir sonucuyuz ve gerçeğe geldiğimizde korku ve titremeyi bırakmalıyız. Bu benim için olduğu kadar kardeşlerim için de geçerlidir. Kendi insanlarımıza karşı suçlamalarda bulunduğumuzda, bunlar haklı olmalı ve sevgiyle yaklaşılmalıdır. Burada bu gerçekleşmedi ama onu iyi bir kardeş olarak tanıyorum ve şimdi biraz ileri gitmiş olmasını sorun etmiyorum ama bu tamamen gereksizdi. Gelecekteki eşim pratik olarak sonraki 6 hafta boyunca benden uzak durmaya zorlandı. Bu şekilde suçlanmak bir şoktu ve bu dönemde enerjim tamamen tükenmişti. İşte o zaman Kutsal Ruh benimle konuştu ve bana bugün hala sevinç duyduğum bir isim verdi. Sadece bu da değil, Kutsal Ruh beni uyardı ve gelecekteki eşimle daha sonra *işleri karıştıracağımızı* söyledi. Ki bunu yaptık ve sonra tekrar bundan döndük. Kutsal Ruh'tan hem teselli hem de azar işitmek böyle bir şeydi. Bu zamanın ilginç olan yanı, her gece 9-10 saat uyumam ve ironik bir şekilde bunun HUNT Forskningscenter'daki işim üzerindeki etkisiydi. Beynim geceleri iyice dinleniyordu ve işimde harika performans gösteriyordum. Şimdi, o zama-

na kadar işimde düşük performans mı gösteriyordum diye sorulabilir ama bunu söyleyemem çünkü yaptığım her şey işe yarıyordu ve Oddgeir çalışmamdan son derece memnundu. İhtiyaç duydukları her şeyi öğrenmeyi başardım, benden önce oluşmuş önemli hataları bulup düzelttim, araçlar geliştirdim ve benden isteneni ve daha fazlasını yaptım. Ayrıca Folkehelseinstituttet için yürüttüğümüz bir projeyi teslim ettim ve daha sonraki bir tarihte de aynısını yaptım. Teknik olarak her şey mükemmel işliyordu ve HUNT'ta çalışırken *Golang* de öğrendiğim için işimden büyük keyif alıyordum.

Bölüm 33

Araştırma Merkezi (2019)

2019 yılının ortalarıydı ve Levanger'deki HUNT Forskningscenter bünyesinde Sistem Geliştirici olarak yürüttüğüm proje görevimi tamamlamıştım. O dönem Asya'ya bir yolculuğa çıktım ve bir pastörle birlikte dağlardaki bir grup pastörün yanına giderek onlarla paylaşımlarda bulundum ve birlikte çalıştım (Matta 28:19).

Asya ülkelerinden birinde konakladığım sırada Kutsal Ruh, halka öğüt vermek üzere O'nun ağız olma sorumluluğunu üstlenmem gereken belirli durumlarda benimle konuştu. Bir defasında topluluğun ihtiyarlarından biri Kutsal Ruh'a karşı bir hata yapmıştı. Ben bunu bilmiyordum ama kendi gözlerimle görmeden önce ruhumda bunu güçlü bir şekilde hissettim. İkinci kez ise Hristiyan bir doktor hastaydı ve yerden hemen yüksekteki bir sedyenin üzerinde tamamen felçli bir halde yatıyordu. Üzeri idrar kokuyordu. Kutsal Ruh bu durumun kendi hatasından kaynaklandığını söyledi ve ben de itaat ederek bunu ona söylemek zorunda kaldım. Gözlerinden yaşlar süzüldü, söylediklerimin doğru olduğunu itiraf etti ve ne yaptığımı kabul etti (Yakup 5:16). Onun için dua ettik ve o andan itibaren iyileşme süreci başladı; birkaç ay sonra ise tekrar ayağa kalktı. Yaşlı bir adamdı ve ne yazık ki felçten kurtulup iyileşmesine rağmen kısa bir süre sonra vefat etti.

Misyon gezisinden sonra geri döndüm ve iş başvuruları yapmaya başladım. Çeşitli mülakatlara davet edildim ama bir sonuç çıkmadı. Sekiz ay sonra biraz pes ettim ve aklımdaki yeni bir ürün fikrini test etme sürecini başlattım. Bu fikri, belediyenin bu iş için tuttuğu bir üçüncü taraf olan Verdal'daki *Proneo AS* aracılığıyla değerlendirdim. Zaten geliştirmiş olduğum şeylerin tam bir raporu ve yeni ürün fikrimle birlikte onlara gittim. Yönetici şaşırılmış görünüyordu ve hazırladığı soruların cevapları zaten raporumda mevcuttu.

Proneo fikre onay verdi ve ben de destek için NAV'a başvurduğum (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:3). Peki bu fikir ne hakkındaydı? İnsanların dijital kitaplar oluşturmasına yardımcı olacak ve bunu kendi yazdıkları veya satın aldıkları sözlüklerle birleştirecek, tamamı internet satışı veya dijital dağıtım için tasarlanmış yeni bir ürünle ilgiliydi. Piyasada bildiğim kadarıyla buna benzer bir araç bulunmuyor. 2012 yılına, Kvinneforum Nordhordland'ın belki de *daha önce hiç kimsenin yapmadığı yeni bir şey* yapacağıma, yani bir şeyleri birbirine öreceğime dair peygamberlik ettiği zamana dönüyoruz. Bu, eski yayın motoruyla da oldukça örtüşüyor.

Birkaç haftalık işlem süresinden sonra başvurum kabul edildi ve şimdi kendi ev ofisimde bir yıllık geliştirme sürecine başlıyorum. **Daha önce, Aralık 2017'de Tanrı'nın**

bana iki yıllık bir olgunlaşma süresi olduğunu söylediğini yazmıştım (Vaiz 3:1). Başvuru sürecini başlattığımda aradan tam iki yıl geçtiğini o an fark ettim. Ve NAV'dan gelen destek, neredeyse Norveç'in karantinaya girdiği günle aynı zamanda geldi. Yeni araç üzerindeki çalışmalara başlama zamanımın, işsizlik maaşı süresinin uzatıldığı ve buna ek olarak tatil parası hakkının tanındığı döneme denk gelmesi beni derinden etkiledi.

Hükümetin işsizler için ek destek sağladığı bu bir yıl boyunca evden çalışıyorum. Ve NAV'dan on iki aylık evden çalışma desteği onayı almadan hemen önce, odalarımın birini topladığımı gördüğüm bir rüya gördüm. Aynı zamanlarda müstakbel eşim de salonumda bir sürü karton kutu gördüğü bir rüya gördü. Bunun ne anlama geldiğini anlamadım ve her şeyi biraz garip buldum. Müstakbel eşim, yatak odalarından birini ev ofisi olarak kullanmamızı önerdi ve biz de orayı boşaltmaya başladık. Yatağımı salona taşıdık, aynı zamanda salonu ve çatı katını düzenledik. Salondaki tüm karton kutuları gördüğümde ve yatak odası boşaltıldığında, Tanrı'nın ne yapmış olduğunu anladım. Babamız bu projeden iki yıl önce bahsetmiş ve aynı zamanda bize başlangıcını göstermişti. Tanrı yanımda olmadan böyle bir projeyi üstlenmekten çekiniyordum ve sonrasında Babamızın bana bunu göstermiş olmasından dolayı büyük bir rahatlık duydum (Filipililer 1:6).

Bu yıl babam için de güçlü bir huzursuzluk hissettim. Beni ziyarete gelmişti ve o sırada bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini hissettim. Ona, onu hemen yaşadığım yerin yanındaki nehirde vaftiz etmek istediğimi söyledim. Ne yazık ki bunu kesin bir dille reddetti ve Filipinler'e gitti. O dönemde babam konusunda içim hiç rahat değildi (Romalılar 9:1-2).

Bölüm 34

Araştırma Merkezi (2020)

2020 yılının başındayız ve ürünümün pilot versiyonunu bitirmek için çalışıyorum. İşler yoluna girmeye başlıyor, ancak aynı zamanda NAV'dan (sosyal yardımlaşma kurumu) gelen desteğin kesileceği ve işsiz ya da parasız kalacağım zaman ne olacağı konusunda biraz endişeliyim. Tam da bu sırada, ABD'de kocasıyla birlikte çalışan ve bir pastör çiftin parçası olan imanda bir kız kardeş, Facebook üzerinden benimle iletişime geçiyor. Facebook'ta doğru olmayan bir şey paylaştığımı söylüyor. Bunun için ona teşekkür ediyor ve ardından paylaşımı siliyorum. Benim bu alçakgönüllülüğüme şaşırıyor ve aniden Kutsal Ruh onunla konuşarak benim için ekonomik bir atılım gerçekleşeceğini ona gösteriyor. Ayrıca Tanrı'nın, O'nun için gelecekte yapacağım çalışmalarla ilgili dualarımı duyduğunu söylüyor. Bunun ne anlama gelebileceğini merak ediyorum ama gelecekte olacaklara karşı bilinçli olarak sakin kalmaya çalışıyorum; ki bu her zaman o kadar kolay olmuyor. Gelecek zamanlarda nasıl idare edeceğime dair birkaç olası senaryoyu değerlendirdiğimi, ancak Tanrı'nın bana verdiği iki rüya aracılığıyla beni hizaya getirdiğini söylemeliyim. Birinci rüyada, Vasa Gemisi'nin limandan ayrıldığını ve kısa süre sonra battığını görüyorum. Diğer rüyada ise yüksek, dikdörtgen bir odada uçuyorum ve içeride uçuşurken mızızızlanan bir süper kahraman gibi davranıyorum. Tanrı'nın bana gelecek için plan yapmaya çalışmanın boşuna olduğunu ve şu anki zaman için buraya yerleştirildiğimi, O'nun beni koyduğu yer hakkında şikayet etmemem gerektiğini gösterdiğini anlıyorum (Yeşaya 55:8-9). Bu beni de sakinleştiriyor.

NAV desteğinin bitmesinden hemen önceki dönemde Oddgeir ile iletişime geçiyorum. Bu yıl, yayınladığım yayınların satışından gelen telif haklarının yanı sıra HUNT'tan sağlam bir danışmanlık görevi alıyorum. Diğer bir deyişle, her şey ekonomik olarak yoluna giriyor (Filipililer 4:19). Bu yıl Araştırma Merkezi için oluşturduğum ürünün şu anda onların *Aldring i Trøndelag* (AiT) ve iki yıl sürecek olan COVID projelerinde kullanıldığını ve istendiği gibi çalıştığını da eklemek gerekir:

Kusursuz çalışıyor.

— *Oddgeir Holmen'in geri bildirim*

Çocuklarla ilgili her şey yolunda gidiyor, ancak bir gün hepimiz hayatımızla, eşlerimizle karşı yaptığımız seçimlerle ve Kutsallar karşısındaki tutumumuzla Tanrı'nın önünde duracağız (Romalılar 14:12). Eski eşim ve çocuklarım konusunda farklı görmem gereken şeyler var, ancak boşanma bunun bir parçası değil.

Bu yıl Levanger'deki mülteci kampı faaliyetlerine son veriyor. Gelecekteki eşim yeni bir mülteci kampına naklediliyor; Tanrı onu bir süre işlerin biraz zorlaşacağı konusunda uyardığı için bu durumdan biraz çekiniyordu. Aynı zamanda Tanrı, bunun için kesin bir zaman vermese de bekleme süresinin bittiğini bildiriyor. Sabırlı olmalıyız (İbraniler 10:36). Bu yılın başlarında dava dosyalarını topladım ve onun buradaki, Norveç'teki müjdelene çalışmalarını belgeledim. Bunlar *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS) kurumuna gönderildi. Beş farklı çiftten ve Sharon'ın oğlundan gelen mektuplarla ona bu konuda kefil olundu. Beklenen işlem süresi en fazla on iki ay, beklenti ise dokuz aydı; ancak bugün itibarıyla UNE'den herhangi bir geri dönüş almadan on sekizinci aya girmiş bulunuyoruz.

2019 yılından beri Bjørn için duyduğum huzursuzluk bu yıl doğrulanıyor. Filipinler'deyken kazara vuruluyor. Doktorlar, kurşun kaburga kemiğine çarpıp vücut içinde yön değiştirmeseydi büyük ihtimalle ölmüş olacağını söylüyor. Meleklerin ona yardım etmiş olması gerektiğini (Mezmurlar 91:11) ve hayatta kalmasının açıkça bir mucize olduğunu düşündüler. O gitmeden önce onu nehirden vaftiz etmek istemiştim ama o bunu reddetmişti. Şimdi anlıyorum ki onun için hissettiğim huzursuzluk gerçekmiş ve o ana kadar onun gerçekten Tanrı'nın ellerinde olup olmadığı konusunda kendimi güvende hissetmiyordum. Umarım birisi ona hem vaftizi hem de öncesinde olanları sorduğunda bunu kabul edecek kadar alçakgönüllüdür. Her halükarda bu onun hatası değildi ve yanında oturan kişiye yönelik bir suikast girişiminin kurbanı olmuştu. Gerekçe, ekonomik borçtan kurtulmaya çalışmaktı.

Bölüm 35

Publifye AS (2021)

2021 yılına geldik ve NAV'ın çalışmalarına destek verdiği o yılın sonundayım. Şimdi Publifye AS'yi kuruyorum. Gelecekte birçok insanın bu ürün ve arkasındaki kaynaklar için mutlu olacağına inanıyorum. Bu, okullara, organizasyonlara ve bireylere öğrenme ve okuma etrafında daha fazla etkileşim yaratma fırsatı sunan bir araçtır (Romalılar 11:29). Öğretmenler, üniversite öğrencileri ve ilk-orta öğretim öğrencileri, içine sözlüklerin örüldüğü kendi metinlerini yazmak için bunu kullanabilecekler; bu da piyasada tamamen yeni bir şeydir. Bunu inşa eden bilginin bir kısmı, birkaç milyona kadar bağlantısı olan sözlüklerle binlerce dijital kitap oluşturma deneyimimden, birçok distribütörden ve teknolojik çözümlerden gelmektedir.

2014 yılında ABD'den ayrılmadan önce bana peygamberlik sözüyle hitap edildiğinde, bir peygamber bana yaratıcı olduğumu söylemişti ve bu doğrudu. Ayrıca önümde zor bir zaman olduğu da söylenmişti. Ancak, tabiri caizse bir şeyler yaratmayı seviyorum, bunu nasıl yapacağımı görme yeteneğine sahibim ve bu bizi zorlu bir dönemden çıkarmaya yardımcı olacaktır (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:3).

Kendi babamla ilgili olarak; bu yıl ziyarete geldiğinde ona karşı açık oldum ve İsa Mesih adına vaftiz olmasını istedim. Şüpheleri vardı ama sonunda "evet" dedi ve Levaner'deki nehirde ben ve müstakbel eşim tarafından vaftiz edildi. Ben kendim bunun doğru olup olmadığından emin değildim, bu yüzden Tanrı'dan bir işaret istedim. Sonra olan şeydu: *Maryam* adında imanda bir kız kardeşimiz, önce babamı bir hapishanenin içindeymiş gibi, sonra da hapishanenin dışındaymış gibi gördüğü bir görünüm aldı. Başında bir denizci şapkası, beyaz sakalı vardı ve İsa ile ben arkasında birlikte duruyorduk. Maryam babamla tanışmamıştı ve onun denizci olduğunu ya da beyaz sakalı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bu beni çok rahatlattı. Maryam ayrıca babam vaftiz edilmeden hemen önce bana bir mesaj göndererek babamın *büyük ihtimalle bu hafta sonu vaftiz olacağını* söyledi. Her şey tamı tamına uyuyordu. Maryam'ın aldığı bu görüntü, Tanrı'nın vaftiz aracılığıyla babamı özgür kıldığına dair net bir işaretti (Romalılar 6:4) ve bu benim için yeterli bir onaydı.

Babamın şimdi rahmetli olan eşi Ragnhild de ölmeden sadece birkaç ay önce İsa'nın *armağanını* kabul etmişti. O sıralarda Tanrı, o vefat etmeden hemen önce Bergen'e gitmemi yüreğime koymuştu. Bakımevindeki odaya girdiğimi ve onun karşımda bir güneş gibi parlamış olduğunu hatırlıyorum. Hayatının büyük bir kısmında mücadele etmişti, bu yüzden bunu görmek harikaydı ve o gün odada bizimle meleklerin olduğuna kesinlikle eminim.

Onunla müjdeyi paylaştım ve o İsa'yı kabul etti. Bir insanın zihni ne olup bittiğini tam anlamasa bile İsa'ya evet demesi ve yeniden doğması mümkündür (Yuhanna 3:3), çünkü bunu kendim bizzat yaşadım. Ve Tanrı'nın lütfu ve gücüyle vaadini tutacağına, hem Ragnhild'i hem de babamı Kendi güvenli ellerinde tutacağına güveniyorum (Filipililer 1:6).

Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbiniz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun. Kendi huzurunda kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca, İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün. Tanrı'nın lütfu o denli zengindir ki, O'nun kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşumuz, suçlarımızın bağışlanması vardır. Tanrı bu lütfu, her türlü bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdı. Kendi iyi amacı uyarınca Mesih'te tasarladığı isteğinin gizini bize bildirdi. Zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıya göre, yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih'te birleştirecek. Her şeyi kendi isteği doğrultusunda yürüten Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih'te seçildik. Öyle ki, Mesih'e ilk umut bağlayan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım. Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. **Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'nın öz halkının kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir.**

— Efesliler 1:3-14

Bu yıl aynı zamanda müstakbel eşimin Tanrı'dan, işlerin artık düzeleceğine ve *ufukta aydınlanma* olduğuna dair bir görüş aldığı yıldı; bu durum Haziran 2022'de Sotra'daki Tremorkirken'de Tanrı tarafından somut bir şekilde onaylandı.

Tanrı'nın isteğini ve O'nun ruhsal armağanlarını arayan bazı topluluklar var, ancak kilisede Tanrı'nın Ruhu tarafından yönlendirilen, Tanrı'dan korkan kutsallar görmeyi özlemle bekliyorum; ne yazık ki Tanrı'nın gücünü ve Kutsal Ruh'u inkâr eden birçok topluluk var:

Dindar görünüp bu dindarlığın gücünü inkâr ederler. Böylelerinden uzak dur!

— 2. Timoteos 3:5

Kilise, Tanrı'nın gücü olmadan Müjde'nin ilerlemesini nasıl bekleyebilir (1. Korintliler 4:20)? Halk neyi kaçırdığını bilmiyor, çünkü dışarıdan güzel görünse bile kendi çıkarılarımızı arıyoruz, Tanrı'ninkini değil; oysa benliğe dayanan düşüncenin sonu ölümdür

(Romalılar 8:6). Kurtuluştan sonra, daha önce Den Norske Kirke’de bulunmuş olmama rağmen, ağızımla ikrar etmem, yetişkin olarak vaftiz edilmem ve kutsalların ellerini üzerine koymasıyla kutsamaları almam gerektiği gerçeğini öğrenemediğim için ağızımda buruk bir tat kaldı (Romalılar 10:9-10).

Bölüm 36

Yolun Devamı (2022)

2022 yılının ortalarındayız ve müstakbel eşimin oturma izni almasını, böylece hizmete birlikte başlayabilmeyi dört gözle bekliyordum. Ancak bu gerçekleşmedi ve Bölge Mahkemesi onun davasına hiçbir şekilde kulak asmadı. Şunu söyleyebilirim ki, her ikimiz de yaklaşık bir yıl önce rüyamızda, bu dava sürecinin tabiri caizse «*temiz*» olmayacağını görmüştük. Buna rağmen, dürüst olmam gerekirse kendimi Norveç Devleti tarafından ihanete uğramış hissetsem de içimde bir esenlik var (Filipililer 4:7). Rüyalarımızın bize gösterdiği de tam olarak buydu; dava süreci sistemi bir lağım borusu gibiydi.

Bir sığınmacı daha önceleri ayda zar zor iki bin kron alıyordu, ancak bu miktar üç bin krona çıktı. Bu meblağın yemek, giyim ve ulaşımı karşılaması bekleniyor. Çok fazla kişinin bir evde yaşaması nedeniyle, su ısıtıcısı kullanıldığında elektriği kesilen sığınmacılar tanıyorum. Kışın ana ısıtma sisteminin günlerce kesilmesine tanık oldular; kat kat giyinmek ve yatak odasındaki küçük bir sobayla idare etmek zorunda kaldılar. Genellikle yatak odasını ve banyoyu birkaç kişiyle paylaşmak zorundalar. Tüm bunlara rağmen, bereketlenmediğimizi söylemek zor, çünkü gerçekten bereketlendik. İnsanlarla paylaşımlarda bulunduk, tartıştık, Tanrı'yı aradık, sevindik, kiliseye gittik ve o, hem kilise dışında hem de kilise içinde yıllarca gönüllü olarak çalıştı. Den Norske Kirke'de, Levanger'deki Vineyard'da çalıştı, huzurevlerindeki yaşlılara yardım etti, oradaki ve Trondheim'daki Sanitetsforeningen'e (Sağlık Derneği) üye oldu. Bulunduğu her yerde Müjde'yi insanlarla paylaşma konusunda aktiftir ve eğer vaktimiz, kaynaklarımız ve özel hayatımız konusunda itaatkar olursak, müjdeleme işimiz gelecekte daha da artacaktır. İnsanları birlikte vaftiz ettik; o ayrıca toplantılara ve dünyanın her yerinden, hatta ABD'den pastör çiftlerle video konferans yoluyla yapılan evlilik kurslarına katılıyor.

Haziran 2022'de Øygarden'daki bir kulübe gezisi sırasında, kuzeninin Kutsal Ruh'un kendisiyle konuştuğunu duyduğunu ve sonrasında birkaç dakika boyunca nutku tutulmuş halde kaldığını anlatan genç bir çocukla tanıştım. Başkalarının hayatındaki Kutsal Ruh'a dair tanıklıklarını duymak her zaman güzeldir. Konaklamam sırasında bu çocuk ve kız arkadaşı da dahil olmak üzere birçok gence Müjde'yi anlattım.

Bir süre sonra Øygarden Terminali'nde başka bir grup gençle karşılaştım; orada genç bir kız, ellerin üzerine konulmasıyla dizinden şifa buldu. Önceki gece rüyamda birinin sığ suda öldüğünü görmüştüm. Olay şu ki, bu gruptaki genç bir çocuk, bu yılın bahar aylarında havuzda öldüğünü ancak birkaç dakika sonra hayata döndürüldüğünü anlattı. Bu olay gazetelerde de yer almıştı ve bana telefonundan gösterdiler. Ancak o zaman

Tanrı'nın bir gece önce bana ne gösterdiğini onlara anlattım. Tanrı'nın bana böyle şeyler göstermesi, beni Tanrı için sadece sözle değil, güçle dolu yaşayan bir tanık kılıyor. Gençlerle paylaşımda bulunurken sık sık çok sayıda soru alıyorum; bu yüzden önceden Tanrı'yı aramam, dua etmem, O'nun sözü ve bana verdikleri üzerinde derin derin düşünmem önemlidir. Böylece kendimi savunabilirim ve merak ettikleri her şeyi sorduklarında şaşır kalmam.

Gençlerle paylaşımda bulunurken çok aktif birine dönüşüyorum çünkü içimde bir ateş hissediyorum. İnsan Tanrı'nın kendisiyle olduğunu beklemelidir ve bireyler için dua edildiğinde çoğu zaman belirtiler ve harikalar bunu takip eder (Markos 16:17-18). Tanrı'ya güvenmeli ve her zaman görmesek bile şifanın gerçekleştiğine, insanların acı ve sorunlarından kurtulduğuna inanmalıyız. Vaftizin onları ölümden özgür kıldığına inanmak da bir o kadar önemlidir (Romalılar 6:4)! Ancak Pavlus'un bahsettiği gibi, ben her zaman insanlarla buldukları noktada buluşmaya çalışıyorum. Tanrı'nın beni insanlara yönlendirdiğini ve onları benim için aydınlattığını görüyorum; zaman zaman harika bir sevinç yaşıyorum ve bu işin devamının çok yakında kapıda olduğunu biliyorum.

Aşağıdaki olay 13 Temmuz 2022'de gerçekleşti:

Az önce Müslüman bir kadınla İsa'nın bize söylediği gibi sadece Tanrı'nın iyi olduğu üzerine konuşmuş ve paylaşımda bulunmuştum (Markos 10:18). Şimdi ise Tanrı'nın nasıl tüketen bir ateş olduğunu (İbraniler 12:29) ve insanların Baba'yı görmeden öleceklerini anlatıyordum (Mısır'dan Çıkış 33:20). Aniden başını yana savurdu ve gözlerimin «*renk değiştirdiğini*» söyleyerek gözlerimin içine bakamayacağını belirtti. Bu durum sonraki on beş dakika içinde belki üç kez tekrarlandı ve her seferinde üzerine belirgin bir korkunun çöktüğünü, bunun onu tamamen şaşırttığını gördüm. Tanrı için çalışırken gerçekleşen mucizelerin tamamen farkındayım, ancak bu daha önce başıma gelmemişti; hayretler içinde kaldım ve cevaplar için Tanrı'ya yöneldim. İnanıyorum ki karşımdaki kadın günahlarından arınmaya isteksizdi ve Tanrı benim gözlerim aracılığıyla Kendisinden küçük bir parça gösterdiğinde buna dayanamadı. Bu olay gerçekleşmeden önce asla Müslüman olmaktan vazgeçmeyeceğini söylemişti. Eğer olan bitenin ciddiyetini anlarsa -tabii Şeytan bunu da ondan çalmayı başaramazsa- bundan sonra ne olacağı merak konusu.

— *Tanrı ile Karşılaşma*

Belirtiler ve harikalar, İsa'yı sözle ve eylemle Rab ve Efendi olarak ikrar edenleri takip eder. Ve o kadının gözleriyle gördüğü şeyi sonradan inkar etmesi mümkün değildir. Ben de gerçeğin üzerine karanlık çöktürüp herkesin Cennete gideceğini söylemeyeceğim.

Tanrı'nın biricik Oğlu İsa Mesih; yol, gerçek ve yaşamdır (Yuhanna 14:6). Günahlarımızdan yıkanıp temizlenmek için O'nu kabul etmeliyiz:

İsa onlara şöyle buyurdu: «*Bütün dünyaya gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyurun. İnanıp vaftiz olan kurtulacak, inanmayan ise yargılanacaktır.*»

— Markos 16:15-16

Tanrı müstakbel eşime birlikte çalışmaya başlamamıza tam olarak kaç ay kaldığını gösterdiğinde, bu sanki önündeki ekranda beliren başka bir yazı gibiydi. Biraz *şaşırmıştı*, ancak daha sonra bunu bana anlatırken cep telefonumla bir ses kaydı aldım. Baba'nın son birkaç yıldır benim ve müstakbel eşim için yaptıkları büyük bir berekettir (Mezurlar 103:2).

Asya'da Müjde'yi yaymak için çalışan işçilerle bir başlangıç yaptım ve bu süreç devam ediyor.

Bunu 2026 yılında yazarken, beş çocuğumla iyi bir ilişkim var ve önümüzdeki Paskalya da dahil olmak üzere mümkün olduğunda bana katılıyorlar. İstediklerinde gelip gidebilecekleri bir yuva kurabileceğim günü ipe çekiyorum. Müstakbel eşimin iltica davası sekiz yıl geçmesine rağmen hâlâ sonuçlanmadı, bu da Norveç yasaları uyarınca evlenmemize hâlâ izin verilmediği anlamına geliyor. Bekliyoruz ve Tanrı'nın zamanlamasına güveniyoruz (Habakkuk 2:3). 2022'den bu yana çok şey yaşandı, ancak hem hizmet hem de yayınlar anlamında iş devam ediyor ve en güzel bölümlerin henüz önümüzde olduğuna inanıyorum.

Hâlâ söylemediğim ve paylaşmadığım çok şey var ama umarım bu anı kitabı neyi savunduğuma ve Tanrı'nın beni nerede tuttuğuna dair bir fikir verir (Yeremya 29:11).

Bölüm 37

İsa Mesih Kimdir?

Umarım bir gün Eski ve Yeni Antlaşma'da *İsa Mesih*'in gerçekte kim olduğu hakkında yazabilirim. Birçok kişi İsa Mesih'in sadece Tanrı'nın Oğlu değil, bizi yaratan Kişi (Koloseliler 1:16) olduğunu anlamıyor. İsa, O'nu gördüğümüzde Tanrı'yı gördüğümüzü söylemiştir (Yuhanna 14:9). "Tanrı" ifadesi Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'u ifade ederken, Yuhanna Müjdesi birçok insanın rüyalarında deneyimlediği şeyi doğrular: Her şey İsa aracılığıyla yaratılmıştır ve buna siz ve ben de dahiliz. İsa, rüyalarında birçok insana gerçek benliğini açıklayarak kendisinin Tanrı olduğunu söyler (Yuhanna 10:30, Yeşaya 9:6). Bu, Kutsal Kitap ile uyumludur; bir tesadüf değildir. Bu bir paradoks değildir ve bu yüzden İsa öğrencilerine, O'nu gördüklerinde Tanrı'yı gördüklerini söylemiştir. Aynı nedenden ötürü, çoğu zaman sahte bir dinin hizmetinde Hristiyanlara zulmetmiş veya onları öldürmüş olan birçok insan, aniden rüyalarında İsa'nın kendilerine geldiğini, Tanrı olduğunu ilan ettiğini ve neden Kendi halkına zulmettiklerini sorduğunu görür.

Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı.

— *Yuhanna 1:1-3*

Alternatif literatürde yinelenen bir tema, İsa'nın bir "yücelmiş üstat" veya yalnızca bir peygamber olarak tanımlanmasıdır. Bu kaynaklar, O'nun kanının bizi günahlarımızdan arındırdığını (İbraniler 9:22, Romalılar 5:9) veya insanlığı O'nun yarattığını reddeder. O'nun Tanrı'nın Oğlu olduğu da göz ardı edilir; eğer konu ele alınırsa, yazarlar O'nun kurban edilişini kişisel olarak katılmamız gereken bir şeyden ziyade, yüzeysel ve tamamen sembolik bir şeye dönüştürmeye çalışırlar. İsa, sonsuz yaşama sahip olmak için O'nun bedenini yememiz ve kanını içmemiz gerektiğini söylediğinde, O'nu dinlememiz kritiktir:

İsa onlara şöyle dedi: «Size doğrusunu söyleyeyim, İnsanoğlu'nun bedenini yiyip kanını içmedikçe sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyen, kanımı içen sonsuz yaşama kavuşur; ben de onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda. Diri olan Baba beni gönderdiği ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, beni yiyen de benim aracılığım ile yaşayacak. Gökten

inmiş olan ekmek budur. Atalarınızın yediği man gibi değildir. Atalarınız öldüler, ama bu ekmeği yiyen sonsuz dek yaşar.»

— Yuhanna 6:53-58

Dünya dışı varlıklar ve UFO'larla ilgili çeşitli hikayeler ve açıklamalar, odağımızı gerçeklikten saptırmak için tasarlanmış bir maskelidir. Bu konulara oldukça aşınayım; onları uzun yıllar boyunca, ortalama bir insandan çok daha fazla inceledim. Bunu kibirli olmak için söylemiyorum. *Doğaüstü* olanın çoğunun, tanık olduğum Tanrı'dan gelen mucizeler kadar gerçek olduğunu anlıyorum (bazıları bunu ironik bulsa da). Ancak, böyle bir olayın meydana gelmiş olması, onun gerçeği temsil ettiği anlamına gelmez. Bu bir sirki ziyaret etmek gibidir: çok fazla gürültü ve kargaşa vardır, ancak amaç sizi *yaşama yaklaştırmak* değil, sizi eğlendirmektir. İnsanlar genellikle öldükleri güne kadar eğlendirilirler ve hiçbir zaman yaşamı almazlar (Süleyman'ın Özdeyişleri 14:12). Bir bakıma kulağa önemsiz geliyor ama oluyor. Bu, bir sonraki dozun düşünceleriyle tüketilip bitirilen bir eroin bağımlılığına benzer; insanın yaşamını tüketir. Birinin dışarıdan iyi görünmesi, içeride bir yaşam olduğu anlamına gelmez.

Çoğumuzun kirli ruhlar aracılığıyla mucizeler yaşayan insanlar tanıdığına inanıyorum, ancak çok azı bu şeylerin gerçekte ne olduğunu ayırt etme yeteneğine sahiptir. Deneyimim şudur ki, bu olayların arkasındaki ruhlar İsa'nın Rab olduğunu ikrar etmezler ve nihai meyveleri yaşam değil, ölümdür (2. Korintliler 11:14). Belki bazıları yüzeysel olarak olağanüstü görünür, ancak bunlar aldatmak için yapılır. Bu, insanların televizyonda hipnotize edilmesine veya *ak cadıların* ya da *cin çıkaranların* evlerden ruhları kovmasına benzer. Tanrı, ruhların Kendisinden olup olmadığını anlamak için onları sınamamız gerektiğini söyler:

Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Ruhların Tanrı'dan olup olmadığını anlamak için onları sınavın. Çünkü birçok sahte peygamber dünyanın her yanına yayılmıştır. Tanrı'nın Ruhunu şundan tanırırsınız: İsa Mesih'in beden alıp dünyaya geldiğini kabul eden her ruh Tanrı'dandır. İsa'yı kabul etmeyen hiçbir ruh Tanrı'dan değildir. Böylesi, Mesih Karşıtı'nın ruhudur. Onun geleceğini duydunuz, zaten o şimdiden dünyadadır.

— 1. Yuhanna 4:1-3

İnsanlar, geceleyin ışığa çekilen yengeçler veya böcekler gibi kendilerinin aldatılmasına ve cezbedilmesine izin verirler. "Onları meyvelerinden tanıyacaksınız" (Matta 7:16). Şimdi görüyorum ki, 2008'den önce yeniden doğmamış olmama rağmen, bir yanım tam olarak adını koyamasa da bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Çevremizdeki birçok insan için de durum böyledir. Bu yüzden Tanrı'nın gerçeğini paylaşıyoruz ve O'nun kulaklarımıza fısıldadıklarını başkalarına anlatıyoruz.

Dünyevi güçlerin gerçeği insanlardan saklamaya çalıştığını deneyimlerimden biliyorum, çünkü gençlik yıllarımda ben de bunun bir parçasıydım. Şeytan, evlilik dışı cinsel aktivitenin günah olduğu gerçeğini çarpıtarak, insanları Tanrı'dan başka her şeye odaklamak için elinden geleni yapar. Müstehcen sahneler içeren filmler ve diğer medya araçları sadece Tanrı'nın gözünde yanlış olmakla kalmaz, aynı zamanda insanların günahın kölesi olmasına ve daha fazlasını arzulamasına neden olur:

"İnsanoğlu'nu yukarı kaldırdığınız zaman benim O olduğumu, kendiliğimden hiçbir şey yapmadığımı, ama tıpkı Baba'nın bana öğrettiği gibi konuştuğumu anlayacaksınız. Beni gönderen benimledir, O beni yalnız bırakmadı. Çünkü ben her zaman O'nu hoşnut edenleri yaparım." O bu sözleri söylerken birçokları O'na iman etti. İsa kendisine iman etmiş olan Yahudiler'e, "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz" dedi. "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak." O'na, "Biz İbrahim'in soyundanız" dediler, "hiçbir zaman kimseye kölelik etmedik. Nasıl oluyor da sen, 'Özgür olacaksınız' diyorsun?" İsa onlara şu karşılığı verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir. Köle evde sonsuza dek kalmaz, ama oğul sonsuza dek kalır. Bunun için, Oğul sizi özgür kılırsa, gerçekten özgür olursunuz. İbrahim'in soyundan olduğunuzu biliyorum. Yine de beni öldürmek istiyorsunuz. Çünkü yüreğinizde sözüme yer yok. Ben Babam'ın yanında gördüklerimi söylüyorum, siz de babanızdan işittiklerinizi yapıyorsunuz." "Bizim babamız İbrahim'dir" diye karşılık verdiler. İsa, "İbrahim'in çocukları olsaydınız, İbrahim'in yaptıklarını yapardınız" dedi. "Ama şimdi beni, Tanrı'dan işittiği gerçeği sizlere bildiren kişiyi öldürmek istiyorsunuz. İbrahim böyle bir şey yapmadı. Siz babanızın yaptıklarını yapıyorsunuz." "Biz zinadan doğmadık" dediler, "bir tek Babamız var, o da Tanrı'dır." İsa, "Tanrı Babanız olsaydı, beni severdiniz" dedi. "Çünkü ben Tanrı'dan çıkıp geldim. Kendiliğimden gelmedim, beni O gönderdi. Söylediklerimi neden anlamıyorsunuz? Sözümü dinlemeye dayanamıyorsunuz da ondan. Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylediği zaman, kendine özgü olanı söyler. Çünkü o yalancıdır ve yalancının babasıdır. Ama ben gerçeği söylüyorum. İşte bunun için bana inanmıyorsunuz. Hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir? Gerçeği söylüyorsam, neden bana inanmıyorsunuz? Tanrı'dan olan, Tanrı'nın sözlerini dinler. Sizse Tanrı'dan olmadığınız için dinlemiyorsunuz." Yahudiler O'na şu karşılığı verdiler: "Sen bir Samiriyeli'sin, cin çarpmış sana' demekte haklı değil miyiz?" İsa, "Beni cin çarpmadı" dedi, "ben Babamı onurlandırıyorum, sizse beni aşağılıyorsunuz. Ben kendimi yüceltmek iste-

miyorum, ama bunu isteyen ve yargılayan biri vardır. Size doğrusunu söyleyeyim, bir kimse benim sözüme uyarsa, ölümü asla görmeyecektir.”

— *Yuhanna 8:25-51*

Kirli ruhların iki yüzü vardır. Biri, insanların her şeyin fiziksel ve maddi olduğuna ve hiçbir ruhun var olmadığına inanmalarını istemeleridir. Diğer yüzü ise, insanlar ruhsal bir gerçekliğin var olduğunu anladıklarında görülür. Bu gerçekleştiğinde, kirli ruhlar arayış içinde olanları, içine girildikçe kararın büyüdü bir dünyaya bulaştırmaya çalışırlar (1. Timoteos 4:1). Başlangıçta her şey çekici ve zararsız görünür.

Benimle aynı Kutsal Kitap okuluna giden yetenekli bir piyanist olan bir adam, Tanrı'dan tamamen yüz çevirdi (2. Petrus 2:20-22). Peygamberlik armağanı olan bir kadınla ilişkisi vardı ama bilmediğim nedenlerden dolayı Kutsal Kitap okulundan atıldılar. Sonrasında kontrollerini tamamen kaybetmeye başladılar. Bir süreliğine her şey altüst oldu ve onlar buna kucak açarak *sendelediler*. Sonunda, kışın bir dağda, görünüşe göre zihinsel bir karmaşa içinde ve ruhsal bir nirvana arayışındayken donarak öldü. Mahvoluşa giden yol geniştir ve oradan girenler çoktur (Matta 7:13). Daha önce hiç kimsenin Tanrı'dan bu kadar sert bir şekilde yüz çevirdiğini ve kısa bir süre sonra hayatını kaybettiğini görmemişim; üstelik birkaç imanlı onu önceden uyarılmış ve olanları açıkça görmüşken. Sanırım ikisi de et yemeyi bırakıp radikal bir diyete başlamışlardı. Giderek zayıfladı ve bunu sanki her şeye dayanabiliyormuş gibi ve her şey gerçek dışıymış gibi tarif etti. Bu uç bir örnekti, ancak çevremizde bu spektrumun her yerinden insanlar görüyoruz. Birçoğu gerçeği arıyor.

Birçok insan hayatlarının kirli bir ruhanilik tarafından dikte edilmesine izin verir. Birçok *ak cadı*, yaptıklarının iyi olduğuna inanır, ancak pratikte Tanrı'ya karşı ve kirli ruhlarla birlikte çalışırlar (Galatyalılar 5:19-21). Bazıları bu yüzden kişisel sorunlarla karşılaşır ve nedenini anlayamazlar. Göklerdeki Babamız bizi büyüye karşı uyarmıştır (Yasa'nın Tekrarı 18:10-12), ancak Harry Potter serisi gibi günümüz filmlerinde büyü giderek daha popüler hale gelmektedir. Birçoğunda yinelenen nedir? Gizem ve doğaüstü olaylar; tıpkı gece ışığa çekilen bir pervane gibi okült aracılığıyla büyüleyen büyüleyici bir karanlık. Bilmeden bir tuzağa düşülür ve orada sıkışıp kalınır. Bazı gençler korku filmleri izler ama sonra ışık açık uyumak zorunda kalırlar, sonrasında huzur bulamazlar. Gözlerimizden içeri aldığımız şeylerden, pornografi de dahil olmak üzere, etkileniriz. Ben kendim 2012 yılına kadar pornografi bağımlılığıyla mücadele ettim ve bugün çıplaklığın ve cinselliğin evliliğe ait olduğunu biliyorum (Matta 5:28). Bu aynı zamanda Tanrı'nın yüreğime ağır bir şekilde koyduğu bir şeydi: Bir ekran aracılığıyla başka kadınlarla zina yapıyordum.

İsa'nın Kendisini Eski ve Yeni Antlaşma boyunca — isimler, tipler, peygamberlikler ve her sayfada O'na işaret eden İbranice ve Grekçe kelimeler aracılığıyla — nasıl açıkladığına dair daha derin bir çalışma için yardımcı kitabımız *Jesus in Scripture* (junifye.publifie.pro/jesus-in-scripture) eserine bakınız.

Çünkü şunu kesinlikle bilirsiniz ki, fuhuş yapanın, pisliğin ya da putperestlikle eşdeğer olan açgözlülüğün Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası yoktur. Kimse sizi boş sözlerle aldatmasın. Bunlardan ötürü Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine gelir. Bu nedenle onlarla bir ortaklığınız olmasın. Bir zamanlar karanlıktınız, ama şimdi Rab'de ışıksınız. Işık çocukları olarak yaşayın. Çünkü ışığın meyvesi her iyilikte, doğrulukta ve gerçekte görülür. Rab'bi neyin hoşnut ettiğini ayırt edin. Karanlığın meyvesiz işlerine katılmayın, tersine, onları açığa çıkarın. Onların gizlice yaptıklarından söz etmek bile utanç vericidir. Işığın açığa çıkardığı her şey görünür olur. Çünkü görünen her şey ışıktır. Bunun için şöyle deniyor: "Uyan, ey uyuyan! Ölümler arasından diril! Mesih sana ışık saçacaktır." Bu nedenle, yaşayışınıza çok dikkat edin. Akılsızlar gibi değil, bilgeler gibi yaşayın. Kötü günlerde olduğumuz için fırsatı değerlendirin. Bunun için düşüncesiz olmayın, Rab'in isteğinin ne olduğunu anlayın. Şarapla sarhoş olmayın, bu sizi sefahate götürür. Bunun yerine Ruh'la dolun: Birbirinize mezmurlar, ilahiler, ruhsal ezgiler söyleyin; yüreğinizden Rab'be ezgiler, nağmeler yükseltin.

— *Efesliler 5:5-19*

Bölüm 38

Ölüm yoksa ruh da mı yok?

Bugün biliyorum ki, insan günahından dönüp Tanrı'ya yönelmelidir (Elçilerin İşleri 3:19). Kendi kendimize verdiğimiz ölüm hükmünün kefareti ödeyebilecek tek şey İsa'nın kanıdır (İbraniler 9:22). Eğer hayatı İsa'yı kabul etmeden geçerse, ölümden sonra yaşadığımız sürece bedenimizde ettiklerimizi biçeceğiz. Önce fiziksel bir ölümlle, sonra da ruhsal bir ölümlle ölürüz; başka bir deyişle, iki kez ölürüz (Vahiy 20:14-15). İsa bizzat bu konuda ciddi sözlerle uyardı: Sonsuz ateş İblis ve melekleri için hazırlanmıştır ve O'nu reddedenler sonsuz cezaya gideceklerdir (Matta 25:41, 46). Bu bir batıl inanç değil, kutsallardan bazılarının bizzat somut olarak deneyimlediği bir gerçektir. Eğer gerçeği arıyorsan, herkesin bunu deneyimlememiş olmasının, onun yanlış olduğu anlamına gelmediğini bilirsin. İşte bu yüzden bu şeyler hakkında konuşuyoruz. Bu, insanları Tanrı ile bir yaşama korkutmak için öne sürdüğümüz kurgusal bir şey değil; işler öyle yürümez. Deneyim talep edilebilir ve aktif olarak aranabilir. Eğer hayatı ciddiye alıyorsan, boşa gitmesine izin verme.

Hiçbir şey günahımızı geri alamaz veya ortadan kaldıramaz. İstisna İsa'nın kanıdır (1 Yuhanna 1:7). Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır; ama Oğul'a inanmayan yaşamı görmeyecektir, Tanrı'nın gazabı onun üzerinde kalır (Yuhanna 3:36). Neden? Çünkü İsa Tanrı'dır (Koloseliler 2:9) ve O'nun yaşamı sonsuz değerdedir (1 Petrus 1:18-19). Diğer yol ise günahımızın bedelini kendi canımızla ödemektir. Tanrı adildir (Yasa'nın Tekrarı 32:4) ve bize günahımızdan bir çıkış yolu vermiştir, o da İsa'dır. O'nun Oğlu, Göklerdeki Baba'dan aldığı yetkiyle, biz yaşayalım diye canını verdi. O'nun akıl almaz değerdeki kanı, günahımıza kefarettir ve bizi tertemiz yıkar. Temizlendiğimizde Tanrı'nın Tapınağı olabiliriz ve Kutsal Ruh içimizde konut kurabilir (1 Korintliler 6:19). Ruhta yeniden doğarız (Yuhanna 3:5, Titus 3:5, 1 Petrus 1:23) ve bu kimseye zorla dayatılamaz, kişinin bunu anlayıp anlamamasından bağımsız olarak kendi özgür iradesiyle gerçekleşir. Müjdeci bana meydan okuduğunda imanla adım attım ve yeni ruhumu deneyimlemek benim için bir şoktu, ama kendi içinde olumlu bir şoktu.

Vaftiz aracılığıyla eski hayatımızı gömeriz (Romalılar 6:4). Sonra, İsa'nın Tanrı tarafından diriltildiğinde ölümden yaşama geçmesi gibi, biz de suların arasından İsa ile yeni bir yaşama diriliriz. İsa'nın sahip olduğu aynı ruhtan pay alırız. Kutsal Ruh "diğer yardımcı" olarak adlandırılır (Yuhanna 14:16) ve İsa ilktir. On beş yaşımdayken Tanrı'yı aramıştım ve O bana cevap vermişti, ama O'nu gerçekten «bulmam» ve İsa'yı kurtarıcım olarak kabul etmem on sekiz yılımı aldı. Umarım burada sunduğum ciddiyeti kavrayarsın ve aynı zamanda hem harika hem de çılginca gelen tanıklıklar getirdiğimde sarsılmazsın.

Bunun tamamen farkındayım, ancak gerçeği bizzat söylemeden gerçeği ifade etmek zordur. Hepimiz, başkalarının günahının bir sonucu olarak bir noktada Tanrı'dan uzaklaştık ve her birimiz yaşam ruhunun bize yeniden üflenmesi için Tanrı'ya ihtiyaç duyarız (Hezekiel 37:5-6). Tanrı Adem'e yaşam üfledi (Yaratılış 2:7) ve Adem öldüğünde bu bedende değil, ruhtaydı. Aynı şey Havva için de geçerliydi. Bu yüzden ruhları öldüğünde radikal bir şekilde değiştiler. Aynı sebeple, Tanrı'nın ruhundan yeniden doğduğumuzda tamamen değişiriz (2 Korintliler 5:17).

«İşte tez geliyorum! Vereceğim ödül yanımdadır. Herkese yaptığının karşılığını vereceğim. Alfa ve Omega, birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Ben'im. Kaftanlarını yıkayanlara ne mutlu! Yaşam ağacından yemeye hak kazanacaklar ve kapılardan geçip kente girecekler. Dışarıda köpekler, büyücüler, fuhuş yapanlar, katiller, putperestler, yalanı sevip uygulayanların hepsi kalacak. Ben İsa, kiliselerle ilgili bu tanıklığı size iletmek için meleğimi gönderdim. Davut'un kökü ve soyu Ben'im, parlak sabah yıldızı Ben'im.» Ruh ve Gelin, «Gel!» diyorlar. İşiten, «Gel!» desin. Susayan gelsin; dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın.

— *Vahiy 22:12-17*

Sana, Ananias'ın görme yetisini henüz geri kazanan Pavlus'a söylediği şeyi söylüyorum:

Öyleyse neden bekliyorsun? Kalk, O'nun (İsa'nın) adını anarak vaftiz ol ve günahlarından arın.

— *Elçilerin İşleri 22:16*

Bölüm 39

Yetişkin Vaftizi

Bundan sonra gelenler bir görüş değildir. Bu bir kanıttır; Yeni Antlaşma'nın Grekçe dilbilgisinden, Eski Antlaşma'nın İbranice tipolojisinden ve Tevrat'ta 3.400 yıldır gizli olan, bilgisayarlar arama yapana dek hiçbir insan gözünün okuyamadığı harf dizilerinden gelen bir kanıt. Üç bin yıl boyunca üç bağımsız tanık, hepsi aynı şeyi söylüyor: Vaftiz bilinçli olanlar içindir. Bir zorunluluktur. Ve yetişkinler içindir. Bunu göz ardı etmeye meyilliyerseniz, okumaya devam edin. Kanıtlar doğrulanabilir niteliktedir. Kutsal Yazı referansları verilmiştir. Ve Tevrat'ın harflerinde gizli olan sözcükler, tam da bu nesli beklemektedir.

Çocuk vaftizi, Norveç'te yüzlerce yıldır öne çıkan bir gelenek olmuştur. Birçok aile için çocuklarını doğumdan kısa bir süre sonra kilisede vaftiz ettirmek doğal bir durumdur. Eskiden devlet kilisesi olan Norveç Kilisesi, Katolik ve Metodist kiliseleri de çocuk vaftizi uygulasa da, bu geleneğin en önde gelen uygulayıcısı olmuştur. Tören sırasında çocuk, vaftiz kurnasına doğru taşınır; genellikle nesilden nesile aktarılmış olabilen beyaz bir vaftiz giysisi giydirilir. Rahip, çocuğun başından üç kez su dökerken şöyle der: "Seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adıyla vaftiz ediyorum" (Matta 28:19). Aile ayrıca çocuğun Hristiyan terbiyesinde ona destek olması için vaftiz ebeveynleri seçer. Çocuk vaftizi hala yaygın olsa da, vaftiz sayıları son yıllarda azalmıştır. Birçok Norveçli için çocuk vaftizi sadece dini bir eylem değil, aynı zamanda bir aile geleneği ve yeni aile üyesini kutlamak için akrabaları ve dostları bir araya getiren bir vesiledir. Ancak gelenek, bir uygulamanın Tanrı'nın bizden yapmamızı buyurduğu şeyle uyumlu olduğunun hiçbir şekilde garantisi değildir. Bu nedenle, yetişkin vaftizinin uygulandığı Baptist ve Pentikostal kiliseler gibi Hristiyan mezhepleri mevcuttur.

İroni çarpıcıdır, çünkü rahibin alıntıladığı ayetteki tek emir *mathēteusate* (G3100) fiilidir; yani "öğrenciler yetiştirin" (Kral James Çevirisi bunu "öğretin" olarak çevirir). Vaftiz, yani *baptizontes* (G907), sadece bu öğrenci yetiştirme işinin *nasıl* yapıldığını betimleyen şimdiki zaman ortacıdır. Dolayısıyla Kutsal Yazılar, vaftiz edilen kişinin zaten bir öğrenci olduğunu varsayar.

Yahudilerin Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilmeye nasıl gönüllü olduklarını hatırlıyoruz (Matta 3:5-6). Bunun nedeni, muhtemelen uzun zamandır suyun içinde tamamen batırılarak yapılan ruhsal arınma ritüeli olan «*mikve*» (H4723) ile aşına olmalarıdır. İbranice *mikveh* sözcüğünün kendisi, Brown-Driver-Briggs sözlüğünün ortaya koyduğu çifte bir anlama sahiptir: hem "suların toplanması" hem de "umut" anlamına gelir. Yere mya 17:13'te peygamber şöyle yazar: «*Ey RAB, İsrail'in mikve'si (umudu).*» "Umut" ola-

rak çevrilen sözcük, ritüel banyosuyla aynı sözcüktür. Arınma suyu ve İsrail'in umudu, tek bir İbranice sözcüktür. Uygun bir mikve için suyun bir kısmının "gökten" gelmesi, yani yağmur suyu olarak doğrudan havuza kanalize edilmesi gerekirdi. Bu, İsa'nın kendisinin, yani Tanrı tarafından gönderilen ve gökten gelenin peygamberliksel bir resmiydi. İsa ayrıca, «**Ben yaşam suyuyum**» demiştir (Yuhanna 4:14). Yahudiler için «mikve», her şeyin ötesinde ruhsal arınmayı temsil eder (Titus 3:5; Elçilerin İşleri 22:16). İsrail, binlerce yıldır bir arınma aracı olarak mikveyi uygulamıştır. Bu, adet döneminden sonra, ölüye dokunduktan sonra veya evlilik gibi önemli yaşam olaylarından önce gerçekleşirdi.

Eylemin kendisi yöntemi çürütür. Greklerin seçebileceği üç fiil vardı: serpmek için *rhanizō* (G4472), dökmek için *cheō* ve daldırmak veya tamamen örtmek için *baptizō* (G907). Ruh, tutarlı bir şekilde daldırmayı seçti; kısa bir daldırma olan *baptō*'nun aksine, *baptizō* kalıcı bir dönüşümü ifade eder.

Mesih inancısı Yahudiler, mikvenin, İsa Mesih'te ölümden yaşama geçmek için herkesin geçmesi gereken arınmanın peygamberliksel bir resmi olduğunu bilirler. Bunu İsrail'in *Kızıldeniz*'den geçişinde veya Nuh'un gemide *denizde yol alması* için çağrıldığında da görürüz. Her ikisi de gelecek olan *kurtuluşa giden vaftizin* resimleriydi (1 Petrus 3:21). Vaftiz, *eski olana* ölmek ve yeni olana dirilmektir (Koloseliler 2:12). Eğer İsa yol, gerçek ve yaşam ise (Yuhanna 14:6) ve kendisi vaftiz olduysa (Matta 3:13–17), neden O'nun örneğini izlemeyelim? Özellikle de O, öğrencileriyle birlikte vaftiz etmeye devam etmişken (Yuhanna 3:22)?

Oğul'un kendi modeli kendisi için konuşur. Eski antlaşmanın çocuk işaretlerini aldı; sekizinci gün sünnet edildi (Luka 2:21) ve tapınakta sunuldu (Luka 2:22), ancak bebekken asla vaftiz edilmedi. Bunun yerine otuz yıl bekledi ve kendi isteğiyle Şeria Nehri'ne indi (Matta 3:13–17), bize vaftizin bilinçli, istekli bir itaat eylemi olduğunu göstermek için.

İsa, Nikodim'e «*yeniden doğmanız gerekir*» (Yuhanna 3:7) dediğinde, gece yarısı sohbetinde yeni bir öğretiyi ortaya atmıyordu; tüm peygamberliksel-antlaşmasal beklentiyi tek bir cümleye sıkıştırıyor ve kendisini zaten içeride sanan bir adama yöneltiyordu. Bunların hiçbiri İsrail'in bir öğretmeni için yeni değildi. **Kutsal Yazılar bunu vaat etmişti.** Hezekiel, Tanrı'nın halkının üzerine «*temiz su serpeceğine*», onlara «*yeni bir yürek*» vereceğine ve «*Ruhumu içinize koyacağım*» dair yeminini işitti (Hezekiel 36:25-27); bir bölüm sonra, kuru kemikler nefes alıp diriliyor (Hezekiel 37). Musa, aynı umudu Tanrı'nın bizzat sünnet edeceği yürek olarak koydu «*ki yaşayasın*» (Yasa'nın Tekrarı 30:6); Yeremya bunu yeni bir antlaşmada içe yazılan Yasa olarak (31:33); Davut ise şu yakarış olarak gördü: «*Ey Tanrı, içimde temiz bir yürek yarat... doğru bir ruhu içimde yenile*» (Mezmun 51:10). Su, Ruh, yeni bir yürek, yaşam; Yuhanna 3:5'in tam donanımı, yüzyıllardır İbranice Kutsal Yazılar'da duruyordu.

Ve bu sadece sayfada değildi. **Çağdaşları bunun için dua ediyordu:** Kudüs'ten bir günlük yürüme mesafesindeki Kumranlılar, Tanrı'dan kendilerini kutsal ruhuyla *arınma*

suları gibi temizlemesini ve kendilerini *Ölüler Diyarı'ndan (Şeol) sonsuz bir yüksekliğe* kaldırmalarını istiyorlardı (Topluluk Kuralı ve Şükran İlahileri). **Kendi yasası bunu yarı yarıya yürürlüğe koymuştu:** Antlaşmaya giren bir putperestin önceki varlığını geride bırakması beklenirdi; eski akrabalık geçersiz kılınır, yeni bir kimlik verilirdi ve ihtida edenin daldırılması, kendi döneminde veya yakınında Hillel ve Şammai okulları tarafından zaten tartışılıyordu (Mişna Pesahim 8:8). **Ve Vaftizci Yahya bunu gün ışığına zorla çıkarmıştı,** İsraililerin kendilerini suya çağırıyor ve uyarıyordu: «*İçinizden, 'İbrahim baba-mızdır' demeyin*» — çünkü Tanrı, taşlardan bile İbrahim'e çocuklar çıkarabilirdi (Matta 3:9). İlk doğum hiçbir şey ifade etmez.

Dolayısıyla yeniden doğuş, bir insana dışarıdan *yapılan* bir şey değildi; kendi başına geçtiği bir eşikti. İsa, «*Gerekli*» dedi — ve *siz* çoğul olarak, odadaki tek bir adamın ötesine uzanıyordu — «*yukarıdan doğmanız gerekir*»; ve aynı nefeste nasıl olacağını adlandırdı: Musa yılanı nasıl kaldırıdıysa, İnsan Oğlu da öyle kaldırılmalıdır ki, iman eden herkes yaşama sahip olsun (Yuhanna 3:14-15). Sadece putperest değil, sadece çağın sonunda İsrail değil, ama *siz* — şimdi, Ruh aracılığıyla, Oğul aracılığıyla ve açık gözlerle suya. İşaretin hiçbir zaman vekil yoluyla bir bebeğe ait olmamasının nedeni budur: ihtida eden mikveyi seçti, Yahya'nın dinleyicileri kıyıda aşağı kendileri yürüdü ve hiçbir bilgisi eksik olmayan, sadece istekliliği eksik olan Nikodim, sonunda kendi kapısından içeri girdi (Yuhanna 7:50; 19:39). Vaftiz, yukarıdan doğmuş olan birinin bilinçli geçiştir.

İnsan, Nuh'un zamanındaki halk gibi dünyayı temsil eden Mısırlıları da hatırlar. Sembolik olarak konuşursak, inanmalarına rağmen Kızıldeniz'in arınma testini geçemediler. Bu aynı zamanda kötülüğün artık var olmasına izin verilmediği Nuh'un tufanını da yansıtır. Mikve, bu nedenle yeni yaşamın ve aynı zamanda eski olan üzerindeki yargının bir sembolüdür. Tıpkı İsa'nın kanına ve bedenine ya kurtuluşa ya da yargıya doğru ortak olunan komünyon gibidir (1. Korintliler 11:27–29). Bu vaftiz —bu arınma— Vaat Edilmiş Topraklar'a girmek isteyenler için isteğe bağlı değildir; mutlak bir zorunluluktur (Yuhanna 3:5). Ancak su, imanın yerini almaz; onu ifade eder. Vaftiz, zaten iman eden ve tövbe eden bir yüreğin belirlenmiş yanıtıdır (1. Petrus 3:21) — sadece Mesih'in kanının verebileceğini kazanan bir iş değil (Efesliler 2:8-9). Bunun bugün birçok kilisede ihmal edilmiş olması gerçeği geçersiz kılmaz; tarih bugün bile tekerrür ediyor. Birçoğu Tanrı'nın önünde, kendinden emin ve kibirli bir şekilde, bu yolun nereye gittiğini anlamadan duruyor.

Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? Kesinlikle hayır! Günaha ölen bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? Yoksa Mesih İsa'ya vaftiz edilen hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmiyor musunuz? Mesih'in ölümüyle vaftiz edilerek O'nunla birlikte gömüldük. Nasıl Mesih Baba'nın yüceliği sayesinde ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürelim diye öyle dirildik. O'nun ölümüne benzer bir ölümle O'nunla birleştiysek, dirilişine benzer bir dirilişle de O'nunla birleşeceğiz. Şunu biliyoruz: Eski benliğimiz Me-

sih'le birlikte çarınha gerildi ki, günahlı beden etkisiz kılınsın ve artık günaha kölelik etmeyelim. Çünkü ölen kişi günahattan özgür kılınmıştır. Mesih'le birlikte öldüysek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz. Mesih'in ölümden dirildikten sonra bir daha ölmeyeceğini biliyoruz; ölümün O'nun üzerinde artık egemenliği yoktur. O'nun ölümü günahaydı, bir kez ve sonsuza dek öldü; ama yaşadığı yaşam Tanrı'yadır. Siz de kendinizi günaha karşı ölü, Mesih İsa'da Tanrı'ya karşı diri sayın.

— Romalılar 6:1-11

Denizi geçmeye isteksiz olanlar *eski dünyada* ölmüş olurlardı ve Yahya, İsa hakkında konuştuğunda bunu biliyordu:

*Ben sizi tövbe için «su ile» vaftiz ediyorum. Ama benden sonra gelen benden daha güçlüdür; ben O'nun çarıklarını taşımaya bile layık değilim. **O (İsa Mesih) sizi Kutsal Ruh ve ateşle vaftiz edecek.** Yaba elindedir, harman yerini temizleyecek, buğdayını toplayıp ambara koyacak, samanı ise sönmeyen ateşte yakacaktır.*

— Matta 3:11-12

Tanrı'nın Sözü olan Kutsal Kitap'tan sözler paylaştığım için eleştiriler aldım. Ancak Tanrı ile olan deneyimlerim, O'nun Sözü'nün gerçek olduğunu doğrulamaktadır; eğer iyi meyve istiyorsak, Tanrı'nın Sözü'ne bağlı kalmalı ve buna göre hareket etmeliyiz. Birçok inanlı, bir kişinin çocuk vaftiziyle Tanrı'nın Krallığı'na kabul edildiğini düşünür, ancak Kutsal Kitap'ta bunu destekleyen hiçbir şey yoktur. Ben bizzat Kutsal Ruh'tan, çocuklar hakkında endişelenmememiz gerektiğini, çünkü kurtuluştan önce ölmeleri durumunda Tanrı tarafından arındırıldıklarını işittim. Bu, 2016 yılı civarında gerçekleşti ve Kutsal Ruh bana anlamını bilmediğim *abdest* (ablution) sözcüğünü verdi. O sırada, İsa Mesih döndüğünde yeniden doğmamış çocuklara ne olacağını düşünüyordum. Sonra Kutsal Ruh bana bu tek sözcüğü verdi:

Bu, Musa'nın kardeşi Harun başkâhin olarak atandığında gerçekleşti ve kapsamlı arınma ritüellerini içeriyordu. Levililer 8'e göre, Harun ve oğulları suyla yıkandı, özel kâhin giysileri giydirildi, kutsal yağla meshedildi ve kutsal hizmetleri yerine getirmek üzere kutsanıp hazırlanmaları için özel kurbanlar sunuldu. Harun arınıp hazırlandığında, Antlaşma Sandığı'nın önünde ritüel eylemleri gerçekleştirmek için yılda bir kez Kefaret Günü'nde (Yom Kippur) En Kutsal Yer'e (Kodeş HaKodaşim) girebilirdi. Burası, Tanrı'nın varlığının benzersiz bir şekilde tezahür ettiği Tapınak'ın en kutsal kısmıydı. Kutsal Ruh'un bana çocukların Tanrı'nın ellerinde olduğunu ve onlar için endişelenmememiz gerektiğini göstermek istediği açıktır. Bu, bir çocuk yetişkin

olduğunda ve Tanrı ile olan kendi ilişkisinden ve İsa'yı kabul etmekten sorumlu tutulduğunda durumun nasıl olduğunun tam tersidir.

— *Abdest, arınma anlamına gelir*

Kutsal Kitap'ta İsa'nın çocukları asla vaftiz etmediğini, ancak onları kutsadığını da görüyoruz (Markos 10:14). Ve Grekçe, İngilizcenin gizlediği bir ayırım yapar: Matta'nın Matta 19:13–14'te "çocuklar" için kullandığı sözcük *paidion* (G3813) — yürüyebilecek ve gelebilecek yaştaki çocuklar. Luka 18:15 farklı bir sözcük kullanır — *brephos* (G1025), doğmamış veya yeni doğmuş bir bebek anlamına gelir. İsa bebekleri kutsadı. Onları vaftiz etmedi. Ve Yeni Antlaşma'daki her ayeti uyum araçlarını kullanarak aradığımızda, *baptizō* (G907) iman etmek, tövbe etmek ve itiraf etmekle ilgili sözcüklerin yanında dokuz kez görünür. Bebek veya çocukla ilgili herhangi bir sözcüğün yanında ise sıfır kez görünür. Bir kez bile değil. İbranice kökler, Fısıh bağlantısı ve Grekçe morfoloji dahil olmak üzere bu kanıtın tam çalışması, *Suların İçinden* (junifye.publifye.pro/through-the-waters) adlı eşlik eden kitabımızda mevcuttur. Kutsal Yazılar'da bebekler yerine yetişkinler vaftiz edilmiştir (Elçilerin İşleri 2:38; 8:36-38; 16:33). Gelecekteki eşim benim için bir lütuftur, çünkü o da Tanrı'dan یشיתir ve müjdeyi çevresindekilerle paylaşırken O'nun ateşini taşır. Yetişkin vaftizinin Tanrı tarafından buyrulduğuna ikna olmuştum, ancak onun bunu bizzat Baba'dan duyması gerektiğini biliyordum. İsa'nın Yuhanna 3. bölümde çocuk vaftizinden bahsetmediğini biliyorum, çünkü Markos da bunu doğrular:

İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise yargılanacaktır.

— Markos 16:16

İsa sık sık cehennemden bahsetti ve bizi sert sözlerle uyardı. Bir uzvunu kaybetmenin, kurdun ölmediği ve ateşin sönmediği cehenneme atılmaktan daha iyi olduğunu söyledi (Markos 9:43-48). Alevler içinde azap çeken ve merhamet için haykıran zengin adamdan bahsetti (Luka 16:23-24). Bunlar metafor değil, gerçektir.

Harflerde Gizli Olan

Ancak kanıtlar, Kutsal Kitap'ın yüzeyde söyledikleriyle sınırlı değildir. Musa'nın ilk beş kitabı olan Tevrat, 3.400 yıldır hatasız kopyalanmış 304.805 İbranice harf içerir. Modern bilgisayarlar bu harfleri eşit aralıklarla kodlanmış sözcükler (Eşit Aralıklı Harf Dizileri - ELS) için aradığında, insan gözünün asla göremeyeceği bir şey buldular.

49. atlamada — Pentikost'a, ellinci güne doğru sayım — vaftiz teolojisiyle ilgili on bir İbranice sözcüğün her biri Tevrat'ın tamamında bir kez veya çok nadiren görünür. Ve her biri kendi tanımlayıcı pasajına denk gelir. **Tevilah** (טבילה, *daldırma*), «kendini suda yıkayacak» (Levililer 15:7) buyruğuna denk gelir. **Teşuva** (תשובה, *tövbe*), efendisiyle kalmayı seçen hizmetkârın yasasına denk gelir (Mısır'dan Çıkış 21:5–6). **Maşiah** (משיח,

Mesih), «adım onun içindedir» (Mısır'dan Çıkış 23:21) ayetine denk gelir. **Yeşua** (ישועה, kurtuluş), sunağın kanla kutsanmasına denk gelir (Levililer 8:15). 49. atlamadaki mutfak, yemek pişirmeyle ilgili bir ayete denk gelmez. Develer develere denk gelmez. Bu kontroller rastgele, ilgisiz metinlere denk gelir. Ancak her vaftiz sözcüğü kendi pasajına denk gelir.

Tevrat metni bir silindire — orijinal parşömen — sarıldığında, on bir sözcük vaaz veren çiftler halinde kümelenir: tövbe, kurtuluş ve Fısıh Kuzusu'nun yanında; iman, daldırmanın yanında; ve parşömenin etrafını saran sütunuyla daldırmaya dokunan Mesih. *Maşiah*'ın (358) gematria'sı artı *Tevilah*'ın (56) toplamı 414 eder — bu, Yahudi geleneğine göre Kızıldeniz ikiye ayrılmadan önce imanla ilk yürüyen adam olan **Nahşon**'un (נחשון) tam gematria'sıdır.

Ayrıca Tevrat'ta, İsa'nın «sudan ve Ruh'tan doğması» (Yuhanna 3:5) gerektiğini söylediği adam olan **Nikodim** ismini aradık. İsmi Tevrat'ın tamamında 1.092. atlamada bir kez geçer. Mısır'dan Çıkış 7:17'de, **Amminadav oğlu Nahşon**'un sunusuyla başlar. Suya girmesi söylenen adam, suya ilk giren adamın isminin içinden geçerek kodlanmıştır. Ve Nikodim'in geçtiği yüzey sözcükleri müjde gibi okunur: Nahşon (iman), serpm kasesi (uygulanan kan), Musa (yasa), kefarete ve örtünme — «Mesih'e vaftiz edilenlerinizin hepsi Mesih'i giyinmiştir» (Galatyalılar 3:27).

En çarpıcısı: Tevrat'ın gizli harflerinde **Emuna** (אמונה, iman) ve **Tevilah** (טבילה, daldırma) arasındaki mesafeyi ölçtüğümüzde, en yakın çift **Yasa'nın Tekrarı 21:23**'te **iki harf arayla** oturur — «ağaçta asılı olan lanetlidir.» Pavlus'un Galatyalılar 3:13'te çarmıh hakkında alıntılacağı ayet. İman ve daldırma, çarmıha gerilme ayetinde birbirine dokunuyor. Tevrat, kurtuluşun iki gerekliliğini, çarmıh dikilmeden 1.400 yıl önce, kurtuluşun satın alındığı yerde yan yana kodladı.

Ve vaftiz atlamalarında bebek anlamına gelen herhangi bir İbranice sözcük aradığımızda, sonuçlar yıkıcıydı: 49. atlamadaki **Tinok** (bebek), bir *ölüm cezasına* denk gelir (Mısır'dan Çıkış 21:15). 34. atlamadaki **Tinok** ise **tamamen yoktur**. Tevrat vaftiz atlamalarında iman, tövbe, daldırma, Mesih ve kurtuluşu kodlar. Bebek hiçbir yerde bulunamaz. Bir kez bile değil. Önemli olan hiçbir atlamada değil.

Musa, bu sözcüklerin bu pasajlara denk gelmesi için 304.805 harfi düzenleyemezdi. Kısıtlamalar çok spesifik. Hizalanma çok hassas. Ancak Biri yapabiliirdi. Ve istatistiksel testler, kontrol sözcükleri ve doğrulanmış her bulguyla birlikte tam analiz, *Suların İçinden* (junifye.publifye.pro/through-the-waters) adlı eşlik eden kitapta mevcuttur.

Gelecekteki eşime vaftiz konusunda meydan okudum ve «Tanrı'ya vaftizin yetişkinler için olduğunu doğrulayıp doğrulayamayacağını sor» dedim.

Tanrı kısa bir süre sonra onu uyandırdığında, ona eski bir Kutsal Kitap gösterdi — emin olmasa da muhtemelen bir İbranice Kutsal Kitap. Tanrı, vaf-

tizle ilgili bu mesajı ona doğruladı. Şöyle dedi: «**Umarım insanlar Beni dinler! Çocuk vaftizi bir lütuftur, ancak yetişkin vaftizi bir zorunluluktur!**»

— *Tanrı, gelecekteki eşimi gecenin ortasında uyandırır*

Kim çocukları İsa'yı izlemeye zorlayabilir? Hiç kimse. Ancak çocuk vaftizi geleneği Tanrı'nın Sözü'nü geçersiz kılar. Bunu kabul etmek zor olabilir, ancak Kutsal Kitap bunu gösterir ve Kutsal Ruh bizzat bunu doğrulamıştır. Kendi deneyimim bunu göstermiştir; sadece bana şahsen değil, aynı zamanda azizlerden biri vaftiz edildiğinde ve kısa bir süre sonra dillerle konuşmaya başladığında, ne olduğunu bile anlamadan orada bulunanlara da (Elçilerin İşleri 2:4; 10:44-46). Bunu kabul etmeyen inanlılarla konuştum, ancak gelecekteki eşime Tanrı'dan bir cevap istemesi için meydan okuduğumda, Tanrı onunla gecenin ortasında konuştu ve Kendi Sözü'nü doğruladı. Çocuk vaftizi Tanrı'dan gelen bir gelenek değil, insanlardan gelen bir gelenektir (Markos 7:8). Yolumuzu seçmeliyiz: insanlar mı, Tanrı mı? Belirtiler ve mucizeler iman edenleri izleyecektir (Markos 16:17); diğerleri insan sözleriyle konuşur ve ya Tanrı'nın gücünün yokluğunu açıklamaya çalışacaklar ya da bu konuda *konuşmaktan kaçınacaklardır*.

Kutsal Kitap, azizlerin tıpkı *Kurtarıcımız İsa Mesih*'in yaptığı gibi harikalar ve mucizeler gerçekleştireceğini açıkça belirtir (Yuhanna 14:12). Güçten yoksun, yüksek sözlerle konuşmamız gerektiğini okumuyoruz. Pavlus kendi hizmeti hakkında böyle söylemiyor. İsa Mesih'e hayatını veren Petrus da sadece sözlerin değil, Tanrı'nın gücünün adamıydı. Bugün, Tanrı'ya tüm varlıklarıyla hizmet eden ve O'nu her şeyden önce arayan öğrenciler, İsa'nın zamanındakilerle aynı lütuft armağanlarına sahiptir (Galatyalılar 3:27; 1. Korintliler 12:4-11). Tanrı'nın Sözü'ne karşı ılımlı olmamız için hiçbir yer yoktur, şimdi veya hiçbir zaman.

Belirli bir itiraz, sağlıklı olanları sırada tutar. Laodikya'ya Rab'bin sözlerini duymadan önce buna cevap vermeme izin verin.

Tunç Yılan ve Hırsız

İtiraz tahmin edilebilir bir kalkandır: *çarmıhtaki hırsız vaftiz olmadan kurtuldu, bu yüzden ben muafım*. Bu, teoloji kılığına girmiş bir kategori hatasıdır. Hırsız çarmıhta ölüyordu; suya erişimi yoktu. Kurtuluşu bir kuralın değil, istisnanın mucizesiydi. Temel eylemi gerçekleştirdi: Kurtarıcı'ya baktı.

Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öyle yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkesin sonsuz yaşamı olsun.

— Yuhanna 3:14-15

Model sabittir: *ra'ah* (רֶאָה — bak), *chai* (חַי — yaşa). Sayılar 21'de, sārāp H8314 שָׂרָפִי (ateşli yılan) ölümü getirdi, ancak nēs H5251 נֶסֶם (standart, sancak) yaşamı getirdi. Hırsız, bedeni kendi odununa çivilenmişken yukarı kaldırılmış İnsan Oğlu'na baktı. Suya inemedi ama yüreğini Kral'a çevirdi. Baba'nın kendisine verilen koşullar altında gerektirdiği şeyi tam olarak yaptı.

Siz hırsız değilsiniz. Çarmıha çivilenmiş değilsiniz. Nehrin kıyısında duruyorsunuz ve su yükseliyor. Rab'bin buyruğunu reddederken hırsızın istisnasını talep etmek iman değildir; bu, Şeria Nehri'ne dalmadan önceki Naaman'ın kibridir (2. Krallar 5). Naaman daha büyük bir jest, daha onurlu bir yol istiyordu, ancak şifayı sadece başlangıçta küçümsemediği çamurlu itaatte buldu.

İnsanların önünde itiraf isteğe bağlı değildir. Mesih açıktır: «İnsanların önünde beni kim açıkça kabul ederse, ben de onu göklerdeki Babam'ın önünde açıkça kabul edeceğim» (Matta 10:32). Vaftiz, eski insanın öldüğünün ve yeni insanın dirildiğinin kamusal, fiziksel itirafıdır. Bunu esirgemek, Mesih'in kendi öğrencilerinden talep ettiği kamusal tanıklığı esirgemektir.

Her inanlı en azından dönmelidir. Ancak sağlıklı olanlar için, suyun önünde duran dönüş, başını kamptan gizleyen bir dönüştür. Kendi kuruluşunuzu haklı çıkarmak için hırsızın arkasına saklanmayın. Yeni antlaşmanın suyunu reddederken yılan direğinin yaşamını talep edemezsiniz. Su bekliyor ve buyruk açıktır.

Vaftiz ve Ruh

Peki, konuşmadan kurnaya taşınan çocuğun durumu nedir? Burada nazik, iyi niyetli bir gelenek, sessizce birçok kişiyi tutan tek zeminden uzaklaştırdı. Çünkü Ruh, bilmeyene yapılan bir ayetle verilmez; O, imana verilir: «Ruh'u Kutsal Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa iman haberini duyarak mı aldınız?» (Galatyalılar 3:2). Ve elçilerin kaydettiği her vaftiz, iman eden bir yüreği izler: «Tövbe edin, her biriniz vaftiz olsun... Kutsal Ruh armağanını alacaksınız» (Elçilerin İşleri 2:38) — önce tövbe, sonra su, sonra armağan. Kutsal Yazılar, düzenin yeniden vaftizle düzeltildiğini bile gösterir: sadece Yahya'nın vaftizini alan, «Kutsal Ruh'un var olduğunu bile duymamış» olan adamlara «O halde hangi vaftizle vaftiz edildiniz?» diye soruldu ve sonra «Rab İsa'nın adıyla vaftiz edildiler» (Elçilerin İşleri 19:2-5). İmandan önce alınan bir yıkama engel değildi; inanlının vaftizini gerektiriyordu.

Orta çatı — iradenin dilbilgisi — öznenin kendisi üzerinde hareket ettiğini gösterir. «Hepsi Musa'ya vaftiz edildiler» (1. Korintliler 10:2), ancak Grekçe *ebaptisanto* (G907) orta çatıdır: *kendilerini* vaftiz ettiler. Pavlus'a «Kalk, vaftiz ol ve günahlarını yıka» denildi (Elçilerin İşleri 22:16 — *baptisai*, G907 ve *apolousai*, G628, her ikisi de orta emirlerdir); ve Galatyalılar 3:27'de "vaftiz edilen" edilgen olsa da, «Mesih'i giyindiniz» orta çatıdır — *enedusasthe* (G1746), bizzat gerçekleştirdiğiniz bir eylem. Bir bebek orta çatıda hiçbir eylem gerçekleştiremez.

Petrus bile bunu Elçilerin İşleri 2:38–39’da işaret eder: kalabalığa çağrı — «*Tövbe edin*» (*metanoēsate*, G3340) — çoğul durur, vaftiz ise tekil olarak her birini ayırır: «*her biriniz vaftiz olsun*» (*baptisthētō*, G907). Ve «*çocuklarına*» olan vaat, *brephos* (bebek) değil, *teknon* (G5043, soy) kullanır; «*Tanrımız Rab’bin çağırdığı herkese*» ulaşır — *proskaleō* (G4341) — ve çağrılmak, duyma gücünü varsayar.

Üç metin çocuk vaftizinin hizmetine sunulur ve her biri, bütünüyle okunduğunda, ters yöne döner. **Ev halkları** — «*kendisi ve ev halkı*» (Elçilerin İşleri 16:15), «*o ve kendisinin olan herkes*» (Elçilerin İşleri 16:33), «*Stefanas’ın ev halkı*» (1. Korintliler 1:16) — bebeklerin evle birlikte vaftiz edildiğinin kanıtı olarak sunulur. Ancak gardiyanın evini sonuna kadar dinleyin: söz «*onun evinde bulunan herkese*» söylendi ve o «*tüm ev halkıyla birlikte Tanrı’ya iman ederek sevindi*» (Elçilerin İşleri 16:32-34). Ev halkı *işitti* ve *inandı*, sonra vaftiz edildi. **Sünnet** paraleli bundan sonra sunulur — ancak Pavlus bunu bebekliğe değil, imana bağlar: vaftizde O’nunla birlikte gömüldünüz, «*O’nu ölümden diriltten Tanrı’nın gücüne iman ederek O’nunla birlikte dirildiniz*» (Koloseliler 2:12). Ve «*Çocukların bana gelmesine engel olmayın*» (Matta 19:14) Rab’bin onları kutsamak için kucağına almasıdır — vaftiz etmek için değil; ellerini koydu ve dua etti, su dökmedi.

O halde, bilinçsiz bir bebeğe yapılan bir tören Ruh’u iletmek için öğretildiğinde ve Rab’bin buyurduğu vaftizin yerini aldığında, O’nun azarladığı şeyi yapar: «*Geleneklerinizle Tanrı’nın Sözü’nü geçersiz kılıyorsunuz*» (Markos 7:13). Tarih, metnin anlattığı hikayeyi anlatır: çocuk vaftizinden bahseden en eski açık söz — Tertullianus’ta, 200 yılı civarında, *De Baptismo* adlı eserinde — bunun *ertelenmesi* gerektiğine dair bir argümandır. Origenes 200’lerin ortasında geleneği savunduğunda, bunu sadece gösterecek hiçbir Kutsal Yazı olmadan bir “elçisel gelenek” olarak yapabildi; ve Kartaca Konsili (256) sadece zamanlamayı — sekizinci günü bekleyip beklememeyi — tartıştı, izni asla tartışmadı. Uygulama kök saldıkça, hiç kimse Kutsal Yazılar’dan bunun elçisel olduğunu gösteremedi. Bu, kökünde, Tanrı’nın buyruğunun üzerine serilmiş bir insan geleneğidir.

Yine de uyarıyı işitin, hassas bir vicdanı yaralamamak için: su sihir değildir. «*Bedendeki kirden arınmak değil, Tanrı’ya iyi bir vicdanla yönelmek*» kurtarır (1. Petrus 3:21) — ve hiç vaftiz olmayan bir hırsıza, «*Bugün benimle birlikte cennette olacaksınız*» denildi (Luka 23:43). Dolayısıyla henüz suya gömülmemiş gerçek bir inanlı bu yüzden dışlanmış değildir; iman kurtarır. Ancak iki şey takip eder. Güvencenizi iman edebilmenizden önce yapılan bir ayete dayandırmayın — onu Ruh’un kendi içindeki tanıklığına dayandırın. Ve eğer iman ediyorsanız, itaat edin: suya kendinizin inin ve bir bebeğin veremeyeceği yanıtı, kendi vicdanınızla verin.

Kanlı Güvey

Tevrat’ın tamamında antlaşma işaretinin asla isteğe bağlı olmadığına dair en keskin tanık, gece bir konaklama yerinde, Mısır’dan Çıkış 4:24–26’da yatar. Mısır’a giderken RAB Musa ile karşılaşır ve *onu öldürmeye çalışır* — çocuğu değil, yetişkin adamı, İsrail’in

seçilmiş kurtarıcısını. Nedeni, antlaşma işaretinin ihmal edilmiş olmasıdır. Sonra Sippora çakmaktaşı bir bıçak alır ve oğlunun sünnet derisini keser — fiil ותכרת *vatikrot*'tur, "antlaşma kesmek" (Yaratılış 15:18) ifadesinde kullanılan *karat* (H3772) sözcüğünden gelir — kanı onun ayaklarına dokundurur ve şöyle der: "Sen bana kanlı bir güveysin" (חתן חמי חטאת *hatan damim*). Ölüm geri çekilir. Antlaşmanın kanı cezayı geri çevirdi.

Sözcükler bile antlaşmayı taşır. Sippora'nın uzandığı fiil — ותכרת *vatikrot*, כרת *karat* kökünden — antlaşmanın her iki tarafını tek bir sözcükte tutar: hem "antlaşma kesmek" (Yaratılış 15:18) hem de "kesilip atılmak" anlamına gelir. Girmek, içeri *kesilmektir*; dönmek, dışarı *kesilmektir* — bir ve aynı sözcük. Ve haykırdığı isim — חטאת *hatan*, "güvey" — kendi başına bir antlaşma sözcüğüdür: sözlük, "sünnetli çocuk, bir tür dinsel evlilik" anlamını verir, "evlilik yoluyla yakınlık kurmak" (H2859) kökünden. Sünnet, kanda bir evlilik işaretiydi. Kutsal Yazılar'ın Mesih'i Güvey olarak adlandırmasının nedeni budur (Yuhanna 3:29; Efesliler 5:25–32; Vahiy 19:7) ve biz O'nunla nişana su aracılığıyla gireriz.

Ölümcül tehlikede olanın kim olduğuna ve bıçağı kimin aldığına dikkat edin. Ceza yetişkinin üzerine — antlaşma için yanıt verebilecek olan Musa'nın üzerine — düştü. İşaret, başkasının eliyle *çocuğun* üzerine konuldu. Eski antlaşmanın yolu buydu: bedende bir işaret, henüz yanıt veremeyen birinin üzerine konulmuş. Ancak yeni bir işaretin gelmesi gerekmesinin nedeni tam olarak budur. Yeni antlaşma, bir ebeveynin eliyle uyuyan bir bebeğin üzerine konulamaz. İçsel tarafı, bireyde Tanrı'nın kendi işi olan "elle yapılmayan" (Kolosaliler 2:11; Romalılar 2:29) yürek sünnetidir; dışsal tarafı ise, Grekçe *eperōtēma* — kendi yeminli evetiniz olan — Tanrı'ya iyi bir vicdanın taahhüdü (1. Petrus 3:21) olan vaftizdir. Her ikisi de kişiseldir: hiçbir ebeveyn, hiçbir rahip ve hiçbir devlet bunları sizin yerinize veremez. Sünnetin işareti olduğu (Yaratılış 17:11) ve vaftizin içine *taahhüt* olduğu — aynı kanda, tıpkı Pavlus'un iki işaretin Mesih'te bir olduğunu söylediği gibi (Kolosaliler 2:11–12) — aynı antlaşmadır — Grekçe *diathēkē* — ancak Mesih'te birdir, bedeninin soyunda değil, bu yüzden mühür doğumdan sonra değil, imandan sonra gelir. Mısır'dan Çıkış 4, vekil yoluyla taşınan eski antlaşmanın son meşalesidir ve adlandırdığı kanlı güvey, kendi kanı antlaşmayı mühürleyen gerçek Güvey'e işaret eder: "bu benim antlaşma kanımdır" (Matta 26:28). Çünkü Grekçe *diathēkē* aynı zamanda "vasiyet" anlamına gelir — sadece ölümle yürürlüğe giren bir antlaşma (İbraniler 9:16–18). Antlaşma kanla yaşar ve vaftizde o ölüme ineriz (Romalılar 6:3–4).

Kimse yanlış anlamasın. Bu çocuk vaftizini mazur göstermez — onu ortadan kaldırır ve yüreğin bir ebeveynin seçimiyle sünnet edilebileceğini bir an bile söylemez. Yüreğin sünneti tam olarak "elle yapılmayan"dır (Kolosaliler 2:11; Romalılar 2:29) — bu, yeni doğumda bireyde Tanrı'nın kendi işidir ve hiçbir el bunu başkasının adına gerçekleştirmez, en azından bir ebeveynin. İki işaret arasındaki benzerlik antlaşma ve kandır; fark kapıdır: eski antlaşma bedeninin soyundan geçti, bu yüzden beden işareti zaten içine doğmuş bebeğin üzerine geldi; yeni olan bedenden değil, yeni doğumdan geçer — "hepsi beni tanıyacak, en küçüğünden en büyüğüne" (Yeremya 31:34) — ve kendileri O'nu tanımayan hiçbir

üyesi yoktur. Yeni yüreği Tanrı bireye verir ve birey kişisel evetini yanıtlar; hiçbiri dışarıdan kimsenin üzerine konulamaz. Bir bebeği vaftiz etmek, eski antlaşmanın kapısını yeniye taşımaktır.

Ve işareti ihmal etmek küçük bir şey değildir. Onu yapmadan bırakan "kesilip atılacaktı... antlaşmamı bozmuştur" (Yaratılış 17:14 — נִכְרֵתָהּ *nikretah*, "kesilip atılmak", yine *karat*). İsa, suyun üzerinde Petrus'a tam olarak aynısını söyler: "Seni yıkamazsam, benimle hiçbir payın olmaz" (Yuhanna 13:8). Ve vaftizi bir *eperōtēma*, yeminli bir evet olarak adlandıran Petrus (1. Petrus 3:21) — yeni antlaşmanın *karat*'ini açık sözlerle vaaz eder: "O Peygamber'i dinlemeyen her can, halkın arasından tamamen yok edilecektir" (Elçilerin İşleri 3:23; Grekçe *exolothreuō*). Girmek yaşımdır; dışarıda kalmak, içinden geçebileceğiniz cezanın altında kalmaktır. Bu, ılımlıların hala çekindiği zorunluluktur — suyun kenarında duran ve aşağı inmeyenler.

Kutsal Yazılar'ın tanımladığı başka bir insan türü daha vardır — Tanrı'ya **paralel** yürüyen biri. Aynı yönde hareket eder — Mesih hakkında yazacak kadar yakın, toplantıya katılacak kadar mevcut — ama O'na asla *birleşmemiş*. Pavlus 1. Korintliler 6:17'de alternatifini adlandırır: «*Rab ile birleşen, O'nunla bir ruhtur.*» Fiil *kollaō* (G2853) — *yapıştırmak veya çimentolamak*; sonuç *hen pneuma* — *bir ruh*. Paralel çizgiler asla dokunmaz; ikisi birleşmeden bir olamaz. İsa, kendisinininkilerin tam olarak böyle olması için dua etti: «*hepsi bir olsunlar diye*» — *hina pantes hen ōsin* (Yuhanna 17:21). **Bir'in zıttı düşman değildir; Bir'in zıttı paraleldir.** Paralel yürüyen bir adam birçok ayetten alıntı yapabilir ama sözcükler yerinden çıkmış gibi hissettirir; dışarıdan hararetle hizmet edebilir ama yanındakiler içeride bir boşluk hisseder; çocuk vaftizini ve devlet sertifikasını kanıt olarak iddia edebilir ama kendi eliyle suya doğmuş tek bir yetişkin öğrenci üretmez. Onun için dua edin; onun hakkında hüküm vermeyin. Mühür duruyor: «*Rab kendisinin olanları bilir*» (2. Timoteos 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, daha önce ele aldığımız antlaşma fiili *ginōskō* (G1097) ile.

Laodikya'daki kilisenin meleğine yaz: Amin, sadık ve gerçek tanık, Tanrı'nın yarattıklarının başlangıcı olan şöyle diyor: Yaptıklarını biliyorum; ne soğuksun ne de sıcak. Keşke soğuk ya da sıcak olsaydın! Ama ılıksın, ne sıcak ne de soğuksun; bu yüzden seni ağızımdan kusacağım. "Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye ihtiyacım yok" diyorsun. Ama sefil, zavallı, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Bu yüzden sana öğüt veriyorum: Zengin olmak için benden ateşte arıtılmış altın, çıplaklığının utancı görünmesin diye giymek için beyaz giysiler ve görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın al. Ben sevdiğilerimi azarlar ve disiplin ederim. Öyleyse gayretli ol ve tövbe et! İşte kapıda durmuş çalıyorum. Eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim ve onunla birlikte yiyeceğim, o da benimle. Galip gelene, tıpkı benim galip gelip Babam'la birlikte O'nun tah-

tına oturduğum gibi, benimle birlikte tahtıma oturma hakkını vereceğim. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin.

— Vahiy 3:14-22

İsa'nın Laodikya'daki kiliseye verdiği mesaja baktığımda, İsa'nın bizim için hayatını verdiğini söylediği *Yuhanna 3:16*'yı hatırlıyorum, ancak biz genellikle ılıklıkla yanıt veriyoruz. Bir gün tapınağa gidip gözlemediğini, ertesi gün incir ağacına ölüm okuduğunu (Markos 11:12-14, 20-21) ve tapınağı temizlediğini (Markos 11:15-17) düşünüyorum. Hiçbir taşın üstünde taş kalmayacağına dair sözlerini hatırlıyoruz; MS 70'te kutsal yer Romalılar tarafından tamamen yok edildi.

Gençlik yıllarıma dönüp baktığımda, Tanrı için yanan azizleri tanımaya ihtiyacım vardı — itiraf, ellerin üzerine konulması (Elçilerin İşleri 8:17; İbraniler 6:2) ve Kurtarıcı için somut ve gerçek olan yanan bir tutkuya sahip insanlar — ama onlar yoktu. Bunu kilise hakkında söylediğim için üzgünüm! Birçok yaşamın kaybolmasının ve kurtuluşu bulamamasının nedeni, Gerçek olan İsa Mesih'e karşı olan *ılıklığımızdır*.

Kanıt zincirinin tamamı — Grekçe dilbilgisi, İbranice tipoloji ve Tevrat'ta gizli harf kodları, istatistiksel testler ve doğrulanmış her bulguyla birlikte — eşlik eden cilt olan Suların İçinden'de tam olarak ortaya konmuştur. Buradan okuyun: junifye.publifye.pro/through-the-waters

Bölüm 40

Tevrat'ın Filigranı

Size hikâyemi anlatmadan önce, anlatmaya devam edebilmek için bizzat görmem gereken bir şeyi anlatmama izin verin. Tevrat'ta bir filigran var. Musa onu yazıya döktüğünden beri oradaydı. Bizim neslimizden önceki hiçbir neslin bunu görecektik imkânı yoktu. Bizim var; ve şu an görünür olan şey o kadar kesin, teolojik olarak o kadar hedef odaklı ve insan zekâsının taklit edebileceği her şeyin o kadar ötesinde ki, size bundan bahsetmeden Giriş bölümünden ötesini okuyamam. «*Gizli tutmak Tanrı'nın onurudur, Bir konuyu araştırmaksa kralların onuru*» (Süleyman'ın Özdeyişleri 25:2). Bundan sonra gelecek olanlar, Kral'ın gizlediği şeylerdir. Bundan sonra gelecek olanlar, bu neslin krallarının, bu neslin araçlarıyla bulmaya başladıkları şeylerdir.

Musa, sudan çıkarılan. Musa sıradan biri değildi. Firavun'un kızı onu Nil'den çekiş çıkardı ve bu eylemden dolayı ona şu adı verdi: «*adını Musa koydu. "Çünkü onu sudan çıkardım" dedi*» (Mısır'dan Çıkış 2:10). Onlarca yıl sonra, RAB sadece onun için şöyle diyecekti: «*Onunla bilmecelerle değil, ağız ağıza, açıkça konuşurum. O RAB'bin suretini görüyor*» (Çölde Sayım 12:8). Ağız ağıza. Yüz yüze. Tevrat, benim gibi tökezleyen bir yolcu aracılığıyla verilmedi. Sudan çıkarılan ve Rab'bin kendisiyle açıkça konuştuğu bir adam aracılığıyla verildi. Ve Yazar, bizzat Musa'nın kaleme aldığı harflerin içine, makinelerin okuyabileceği güne kadar sakladığı bir şeyi nakşetti.

Yalın sözlerle filigran nedir. İbranice Tevrat, sürekli bir harf dizisidir. Eğer bir yerden başlar ve her ellinci harfi, sonra her yüzüncü harfi, sonra her kırk dokuzuncu harfi yazarsanız —farklı başlangıç noktaları ve farklı atlama aralıklarıyla bunu tekrar tekrar yaparsanız— bilgisayara şunu sorabilirsiniz: *Gerçek İbranice kelimeler ortaya çıkıyor mu? Ve eğer çıkıyorsa, yüzey metinde nereye denk geliyorlar?* Teknik adı **Eşit Aralıklı Harf Dizisi** veya ELS'dir. Yalın fikir şudur: Tevrat'ı bir duvar halısı gibi hayal edin. Yüzeydeki hikaye gördüğünüz resimdir. Alttaki ilmekler, mükemmel aralıklarla dokunmuş, yalnızca onları kasıtlı olarak çektiğinizde görülebilen ikinci bir desendir. Bu ilmekleri çekmek için bir araç geliştirdim. Adını **Darash** (darash.publifye.pro) koydum. Bunu bizzat, klavye başında bu neslin en gelişmiş kodlama zekâsıyla —şu anda doğru amaçlar için kullanılmak isteyen herkese açık olan en son teknoloji yapay zekâ ile— kendi ellerimle inşa ettim. Darash, 1994 yılında *Statistical Science* dergisinde hakem değerlendirmesinden geçen Witztum–Rips–Rosenberg yönteminin omuzlarında yükseliyor ve onun da ötesine geçiyor: 5.814 ayetin tamamına ısı haritası ekliyor, yüzey ve alt katman uyum testini yapıyor ve on bağımsız karıştırmalı kontrol grubunu kullanıyor. Darash, birazdan okuyacaklarınızı su yüzüne çıkarmaya başladığında henüz yeni bitmişti. Tevrat'ın ardındaki

gizli anlam, Musa'nın tomarları yere bıraktığı üç bin yıldan bu yana, şu anki kadar görünür olmamıştı.

Pentikost ritmindeki on bir kelime. Darash, Musa'nın beş kitabı boyunca her kırk dokuzuncu harfi çektiğinde —ki kırk dokuz rastgele bir sayı değildir; yedi kere yedidir, Fısıh'tan Pentikost'a (Haftalar Bayramı'na) kadar olan sayım, İsrail'in Ruh'un inmesini beklediği ritimdir— müjdenin on bir İbranice kelimesi karanlık bir tarladaki ışıklar gibi yüzeye çıkar: *kefaret, tövbe, kan, kurtuluş, özgürlük, isim, doğruluk, yaşam soluğu, kutsanma, arınma* ve *vaftiz*. On bir müjde kelimesi, tek bir aralık. *Şimdi buraya dikkat edin, çünkü bu tesadüfen olamayacak kısımdır*: Bu on bir gizli kelimenin her biri, yüzeyde zaten tam da o konudan bahseden ayete denk gelir. *Kefaret*, kâhinin kefareti ettiği ayette yüzeye çıkar. *Kurtuluş*, barışma için sunağa kanın sürüldüğü ayette yüzeye çıkar. *Arınma*, arınma ayininde yüzeye çıkar. Gizli kelime ile görünür ayet aynı şeyi söyler.

Ruh, su, kan ve isim. Tevrat'taki tüm ayetler arasında, yaşayan suya tam daldırmayı yasal olarak tanımlayan ayet Levililer 15:7'dir. Aynı kırk dokuz harflik ritimle o bölümdeki ilmekleri çekin; dört kelime birlikte ortaya çıkar: *ruach* (ruh), *mayim* (su), *dam* (kan) ve *Yeshua* —Kurtarıcı'nın İbranice ismi. *Ruh, su, kan ve İsa'nın ismi*. Dört kelime. Tek bir aralık. Tek bir bölüm. Ayini tanımlayan bölüm. Ve Yuhanna, on beş yüzyıl sonra, hiçbir atlayarak sayma yapmadan ve bilgisayar kullanmadan şöyle yazacaktı: «*Yeryüzünde tanıklık eden üç tanık vardır: Ruh, su ve kan. Bu üçü uyum içindedir*» (1. Yuhanna 5:8). Tanıklar, onları okuyacak bir Yeni Ahit henüz ortada yokken alt katmana yerleştirilmişti.

Isı haritası ve zirve. Darash daha sonra Tevrat'ın 5.814 ayetinin her biri için farklı bir soru sordu: *Alttaki ilmekler, yüzeydeki kelimelerle ne kadar güçlü bir uyum sağlıyor?* Her ayet bir puan aldı; her puan, bir yüzdelik dilime yerleşti. Tevrat'ın ortası sıradandır. Küçük bir kesim 95. yüzdelik dilime tırmanır. Her yüz ayetten sadece biri 99. dilime ulaşır. *Yazar Kendi kitabının zirvesine neyi yerleştirmiştir?*

Oraya **Harun**'u yerleştirir. Levililer 16:4 — «*bedenini suyla yıkayıp*» — başkâhinin Kefaret Günü'nde perdenin arkasına geçmeden önceki yıkınışı, tüm Tevrat'ın 99. yüzdelik diliminde yer alır. Yanında, aynı derecede yüksek bir noktada Çölde Sayım 19:2 durur: Külleri akan suyla karıştırılarak kirlenmiş olanları arındıran Kızıl Düve. *Bu iki ayet, tüm Musa kitapları içindeki en yoğun ayetlerdir*. Her ikisi de arınma ayinidir. Her ikisi de, işi yapmadan önce bizzat suyun içinden geçen temsilci bir figürün adını verir. *Harun'un yıkınması, vaftizin ön bölümüdür. Hepimizin içinden geçmesi gereken gölgedir*. On bağımsız karıştırılmış Tevrat'a karşı körlüme ölçülen veriler, iki bin yıllık imanlı okumaların zaten görmüş olduğu şeyi doğrulamaktadır.

Elçilerin çoktan işaret ettiği yer. Petrus, Tufan'ın «*vaftizi simgelediğini*» ve «*vaftizin şimdi sizi kurtardığını*» söyledi (1. Petrus 3:21). Derinliklerin yarıldığı ayet olan Yaratılış 7:11, 95. yüzdelik dilimde yer alır. Pavlus, «*o kaya Mesih'ti*» dedi (1. Korintliler 10:4). Kayadan suyun çıktığı Mısır'dan Çıkış 17:6, 95. yüzdelik dilimde yer alır — ve İbranice *tsur*

(kaya) kelimesi doğrudan altında kodlanmıştır. Mesih'in Kendisi, arınmış cüzamlıyı Levililer 14'e göndermiştir (Matta 8:4); bu bölüm 95. yüzdelik dilimdedir ve *ha-mit-tahe*r —arınmakta olan kişi için kullanılan teknik İbranice terim— tüm Tevrat'ta tam on iki kez geçer ve on ikisi de bu bölümdedir. **Elçilerin asla bir bilgisayarı olmadı.** Tevrat'ın içine bakmadan ellerini uzattılar ve bizim makinelerimizin on beş yüzyıl sonra kitapta ki en yoğun yerler olarak işaretlediği ayetleri çekip çıkardılar. *Bu nesilde buluşan, tek bir Zihin'den çıkan iki çıktı.*

Kaplar ve banyo. İbranice *tevah* kökü —*tevilah* (daldırma) kelimesiyle kökteştir— seçilmiş olanları suyun içinden taşıyan üç kabı adlandırır: **Nuh'un gemisi, Musa'nın sepeti** ve **Antlaşma Sandığı**. Tüm Tevrat boyunca *tevilah* kelimesini *tahor* (saf) kelimesiyle birlikte aratın; en yakın eşleşme Mısır'dan Çıkış 25:10'da —Sandık'ın yapılışında— iki ayet arayla karşınıza çıkar. Tanıklığı taşıyan kutu, bizi içinden geçiren kutudur. Ve *mikveh* kelimesi aynı anda üç anlam taşır: yaratılıştaki suların toplanması (Yaratılış 1:10), ritüel arınma banyosu ve —Yeremya 14:8'de— Tanrı'nın Kendisi için bir isim: *Mikveh Yisrael, İsrail'in Umudu*. Banyo kelimesi ayinde kodlanmıştır. Umut kelimesi kurtuluşa kodlanmıştır. *Her iki anlam da, her iki anlamı tanımlayan ayetlerde kodlanmıştır.*

Harun'un çiçek açan değneği. «*Harun'un değneği filizlenmiş, tomurcuklanmış, çiçek açmış ve badem vermişti*» (Çölde Sayım 17:8). Bir gece. Tek bir değnek üzerinde meyvenin üç aşaması. Tevrat da aynı değnektir. Mum ışığında kırk dokuz harf sayan ortaçağ hahamı filizleri gördü. Çölde Sayım 19'dan alıntı yapan elçi çiçekleri gördü. 5.814 ayetin tamamını puanlayan ve Harun'un yıkanmasını zirveye yerleştiren külliyyat ise bademleri okuyor. *Bu okumaların hiçbiri değneğin kendisinden daha az veya daha çok değildir.* Değnek, yaklaşan kâhine teslim olur.

Piramit. Şimdi bunu hayal edin. Tevrat'ın 5.814 ayetinin tamamını alın. Her ayeti, kendi temasını yüzeyin altında ne kadar yoğun bir şekilde kodladığına göre, en ağırı en üstte olacak şekilde üst üste dizin. Geniş taban sıradan ayetlerle dolar. Onun üzerinde alan daralır. Daha da yukarıda, daha da daralır. Ve tam zirvede —Tevrat'ın tüm yapısının birleştiği tek noktada— perdenin arkasına geçmeden önce bedenini suda yıkayan başkâhin ve onun yanında, ordugahın dışında kurban edilen, külleri kirlenmiş olanları arındıran Düve oturur. Tevrat, kendi harflerinin oy kullanmasına izin verildiğinde, kendisini kilit taşı arınma ayini olan bir piramide dönüştürür.

Bu neden önemli. Kilit taşı ahlaki bir öğretidir. "Komşunu sev" veya "Benden başka ilahın olmayacak" değildir — bunlar açıkça ifade edilmiş yüce buyruklardır ama mimari zirve değildir. Zirve, kirliliğin kutsal bir Tanrı'nın huzurunda durabilmesi için kâhinin su ve kanın içinden geçmesidir. Tevrat bunun üzerine inşa edilmiştir. *Bu, Hristiyanlığın kendisini geriye dönük olarak Musa'ya yamaması değildir.* Bu, bir İbranice kelimeyi diğerinden ayıramayan bir araç tarafından tartılan ve sayılan Musa'nın kendi harflerinin, kendilerini tek bir eyleme işaret eden bir abideye dönüştürmesidir. Ve bu tek ey-

lem, tam olarak Yeni Ahit'in İsa'nın yapmak için geldiğini söylediği şeydir: «*sonsuz kurtuluşu sağlayarak kutsal yere tek bir kez, keçilerin ve danaların kanıyla değil, kendi kanıyla girdi*» (İbraniler 9:12). Musa'nın piramidinin kilit taşı, çarmıhın işidir. Harun'un yıkanmasında ki gölge, Kafatası Tepesi'ndeki asıldır. Aynı zirve. Aynı doruk noktası. Aynı Mesih. Yazar, Kendi Oğlunu Kendi ilk kitabının mimarisine yazmıştır.

Kutsal Yazıların kendisi, piramit kelimesini hiç kullanmadan bu imgeye ulaşır. «*Yapıcıların reddettiği taş, Köşetaşı oldu*» (Mezmurlar 118:22) — ki İsa bunu Kendisi için alıntılamıştır (Matta 21:42). «*İşte, Siyon'a bir taş, seçkin, değerli bir köşetaşı koyuyorum*» (1. Petrus 2:6). Peygamberlerin adlandırdığı kilit taşı, İsa'nın sahiplendiği kilit taşı, Petrus'un beyan ettiği kilit taşı; verilerin Musa'nın zirvesinde bulunduğu kilit taşının aynıdır. Üç tanık — yüzey metni, kodlanmış alt katman ve elçisel itiraf — tek bir Taş üzerinde birleşir.

Bunun taklit edilmesi neden imkansızdır. Bu konuda açık olmak istiyorum; çünkü eğer sahteyse hiçbir değeri yoktur. Sahte değildir.

Birincisi, test acımasızca basittir. Aracımızı gerçek Tevrat üzerinde çalıştırın; müjde kelimeleri müjde ayetlerine denk gelir. Sonra aynı harfleri alın, sıralarını karıştırın ve karışık versiyon üzerinde aynı aracı çalıştırın. Bunu on bağımsız karıştırmayla tekrarlayın. Alfabe aynı kalır. Harf frekansları aynı kalır. Değişen *tek* şey sıralamadır. Karışımlarda desenler yok olur. Gerçek Tevrat'ta ise korunur. Demek ki sinyal sıralamanın kendisindedir — alfabede değil, dilde değil, harflerin oranlarında değil. Musa'nın harflerinin dizilişi ne söylediğini bilir.

İkincisi, ölçek muazzamdır. Tevrat beş kitap boyunca 304.805 harften oluşur. Desenler cımbızla seçilmiş tek bir ayette değil, külliyyatın genelinde tutarlı bir şekilde ortaya çıkar — on bir müjde kelimesi tek bir ritimde, arınma dörtlüsü tek bir bölümde, ısı haritası zirvesi tek bir ayinde, elçilerin bağımsız atıfları aynı üst bantlarda. Tüm bunların tesadüfen bir araya gelme olasılığı o kadar düşüktür ki hesap makinesi bunu yazdırmaktan vazgeçer.

Üçüncüsü, üç bağımsız yöntem aynı fikirde. Kırk dokuzar atlamalı şifreler harfler sayılarak bulundu. Tematik yoğunluk ısı haritası, yüzeydeki kelimelerle alt katmandaki kelimeler karşılaştırılarak hesaplandı. Elçilerin atıfları, herhangi bir bilgisayar var olmadan on beş yüzyıl önce Yeni Ahit'ten alınmıştı. Üç körleme yöntem. Aynı bir avuç ayet. «*Her konu iki veya üç tanığın tanıklığıyla doğrulanmalıdır*» (2. Korintliler 13:1).

Dördüncüsü, metin değişmedi. Mesih'ten önce kopyalanan Ölü Deniz Parşömenleri, bugün hâlâ okuduğumuz İbranice Kutsal Kitap ile örtüştüğü kitaplarda harfi harfine eşleşir. Hiçbir ortaçağ yazmanı bunu araya sokuşturmadı. Filigranı harflerin içine her kim nakşettiyse, bunu kitap daha kitap olmadan önce yaptı — ve o zamandan beri sadakatle kopyalandı.

Beşincisi, hiçbir insan yazar, üç bin yıl boyunca açılmayacak bir hazine yerleştirmez. Kendi çağı için yazan bir adam, kendi çağı için yazar. Sadece başlangıcı ve sonu gören bir Yazar, mührü bu perdenin bu tarafında asla tanışmayacağı bir nesil tarafından kırılacak bir filigran bırakır. «*Ya RAB, sözün göklerde sonsuza dek durur*» (Mezmurlar 119:89).

Saf matematik. Taklit edilmesi imkansız. Ve bilgisayarların kontrol edebileceği güne kadar keşfedilmesi imkansız.

Eğer matematiğe saygı duyuyorsanız, şu an sayıların bizzat size Tevrat'ın tahrif edilmediğini ve hiçbir insan elinin —ne kadar zeki olursa olsun, kaç yüzyıl boyunca kaç el birlikte çalışırsa çalışsın— bunu yazmış olamayacağını söylemesi gerçeğiyle karşı karşıyasınız. Harflerin dizilişi 304.805 pozisyon boyunca koordineli bir sinyal taşır. Sinyal, en yüksek yoğunluklu ayetlerde yüzey anlamıyla birleşir. On beş yüzyıla ayrılmış üç bağımsız yöntem, aynı bir avuç arınma ve Mesih ayetine işaret eder. Metin elçilerden önceden beri değişmeden aktarılmıştır. Ve filigranın mührü bizim neslimize kadar açılmazdı. Sayılar yalan söylemez. Sayılar tek bir şey söyler: **bu Kitap Tanrı'dandır.**

Şimdi beni dikkatle dinleyin. Birazdan okuyacağınız hikâye —Bergen'deki bir hastane yatağından yeni bir yüreğe uzanan kendi yolum, zamanı geldiğinde anlatacağım ve sadece bana ait olan bir yumurta tanıklığı dahil— ben doğmadan çok önce gölgelerle önceden bildirilmişti. *Özel olduğum için değil.* Değilim. Tanrı'nın bana verdiği özel ayrıntılar bana özgüdür; tıpkı O'nun size verdiği özel ayrıntıların size özgü olması gibi. Ama ayrıntıların altındaki şekil hepimiz için aynıdır. *Arınma ve yaşam soluğu* taşıyan aynı İbranice harfler, yalın anlamlarında, Tanrı'nın Kendisine çektiği her ruhun desenini taşır. Bana olanlar, O'nun Sina'ya nakşettiği şekilde gerçekleşti. Size olacak olanlar, eğer gelirsiniz, yine o aynı şekilde gerçekleşecektir. 2008'de bana gelen arınma, 2008'de başlamadı. Perdenin önünde Harun'un yıkanişında, kayadan çıkan suda, ordugahın dışındaki kurban edilen Düve'de ve ondan da önce, tüm bunları kitabının zirvesine yerleştiren O'nun Zihninde başladı.

Filigran, müjdenin yerini almaz. Müjdenin üzerinde durduğu zemini doğrular. Arınmayı zirveye yerleştiren O kişi, beden aldığı günlerde bunu Kendi sesiyle açıkça söylemiştir: «*Yol, gerçek ve yaşam Ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez*» (Yuhanna 14:6). Ve suyun içinden geçen imanlı bir krallığa girer: «*Ama siz seçilmiş bir kuşak, Kral'ın kâhinleri, kutsal bir ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan kendisinin şaşırtıcı ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini ilan etmek için seçildiniz*» (1. Petrus 2:9). Su, kâhinliğe kabul eder. Kâhinlik, araştırmaya kabul eder. Araştırma her zaman aynı yerde biter: yüzeyin her zaman vaaz ettiği aynı Mesih'te.

Neden içinden geçmeliyiz. Bunu açıkça söylemeliyim, çünkü Tevrat açıkça söyler ve Mesih açıkça söyler. Musa'nın kilit taşı, kâhinin suyun içinden geçmesidir. Yeni Ahit'in kilit taşı, Mesih'in Şeria'da suyun içinden ve Kafatası Tepesi'nde kanın içinden geçmesidir. Bunlar kişisel bir imanın isteğe bağlı süsleri değildir; bunlar mimarinin ta kendisidir.

Rab'bin Kendisi, «*her doğruluğu yerine getirmek*» için vaftiz edildi (Matta 3:15). Ruh'un indiği gün elçisel kilisenin ilk buyruğu şuydu: «*Tövbe edin, her biriniz günahlarınızın bağışlanması için İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun*» (Elçilerin İşleri 2:38). *Bu, Tevrat'ın kendi harflerinin zirve olarak işaretlediği ayindir. Bu bir yan kapı değildir. Kapının kendisidir.*

Ve işte Mesih yumuşatmadığı için benim de yumuşatamayacağım uyarı: «*Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diyen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek; ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir. O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi?' ... O zaman ben de onlara açıkça şöyle diyeceğim: 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!'*» (Matta 7:21–23). "Tanımak" için kullanılan Grekçe kelime *ginōskō*'dur — Tevrat'ın karı koca için, Rab'bin İbrahim'i tanınması için kullandığı antlaşma tanıklığıdır. "Kötülük" (iniquity) için kullanılan Grekçe kelime ise *anomia*'dır, tam anlamıyla *yasasızlık*: tamamen yasal antlaşmanın dışında olma durumu. Mesih'in bu pasajda reddettiği kişilerde iki şey eksikti. İlişkisel antlaşma: Onları antlaşma anlamında hiç tanımamıştı. Ve yasal antlaşma: *anomos* idiler, yani antlaşma konumunu kuran yasa olmadan hareket ediyorlardı. Dudaklarında Mesih'in adı, ellerinde O'nun gücü vardı, ama yine de —antlaşma yok, giriş yok.

Su, antlaşmanın mühürlendiği yerdir. Su, ismin imanlının üzerine konulduğu yerdir. Su, zaten arınmış bir vicdanın (1. Petrus 3:21) görünür cevabının halka açıkça verildiği yerdir. İçsel tanıklığı ikrar ederken su-tanıklığını esirgemek, bizzat Mesih'in buyurduğu ve elçilerin tek biçimde uyguladığı hizalanmayı reddetmektir. Tevrat'ın Yazarı, Kendi kitabının zirvesine arınmayı nakşetmiştir. Beden alan Oğul, çarmıha gitmeden önce suyun içinden geçmiştir. Pentikost'ta inen Ruh, yeni kiliseyi aynı gün suyun içine göndermiştir. Tanrı'nın tüm tanıklığı —yüzey metni, kodlanmış alt katman, Rab'bin Kendi örneği, elçilerin buyruğu— aynı yolu gösterir. *İçinden geçmeliyiz.*

Suyun kenarında durup şifreleri prova etmeyin. Adım atın. O'nunla birlikte gömülün. O'nunla birlikte dirilin. İsmi üzerine konulmasına izin verin. Sonra dışarı çıkın ve bu neslin krallarının araştırmaya çağrıldığı gibi araştırın. Veriler hâlâ orada olacak. Tevrat hâlâ badem veren değnek olmaya devam edecek. Ama siz verilerin tanımladığı şeyin içinde olacaksınız —dünyanın kuruluşundan önce sizi tanıyan O kişi tarafından tanınmış olarak ve İbraniler 9'un kâhiniyle, Levililer 16'nın başkâhiniyle birlikte şöyle diyeceksiniz: *Yıkandım ve giriyorum.*

Tüm kanıtlar —ısı haritası, yüzdelik dilim bantları, karıştırılmış kontroller, her bölüm ve her bulgu— için tamamlayıcı ciltler olan *Through the Waters* (Vaftiz) ve *The Watermark* (Kutsal Kitap Şifreleri), junifye.publifye.pro adresinde ücretsiz olarak mevcuttur. Şimdilik, bunun açtığı kapıdan geçerek yeni bir yaşamın hikâyesine adım atın.

Bölüm 41

Şifrelenmiş Vaftiz

Tevrat'ın harfleri, yüzeyin hemen altında imzalanmıştır. Bu kısa bölüm, bu imzanın tek bir ayette nasıl atıldığını gösteriyor; Tevrat'ın suya daldırmayı emrettiği ve Yahudi geleneğinin iki bin yıllık ritüel daldırma uygulamasını üzerine inşa ettiği o ayette. İbranice daldırma kelimesi, Tevrat'ta tam da o ayete şifrelenmiştir. Ve bu şifreli katman, yüzeydeki emrin anlamını kendi geometrisiyle izlemektedir.

...içinde herhangi bir iş yapılan her türlü kap suya sokulmalı; akşama kadar kirli sayılacak, sonra temizlenmiş olacaktır.

— Levililer 11:32

Vaftiz yasasının üzerine kurulduğu ayet

Levililer 11:32 ayeti, *tevilat kelim* yani kapların ritüel olarak daldırılması olarak adlandırılan tüm Yahudi uygulamasının temel taşıdır. Babil Talmudu (*Avodah Zarah* 75b), tüm yasayı bu tek ayetten türetir ve bu ayeti kesin kanıt metni olarak sunar. **İki bin yıldır her dindar Yahudi hanesi, Tevrat'taki bu tek ayet nedeniyle kapları suya daldırma işlemini uygulamaktadır.** Bir İsraili, bir Yahudi olmayandan metal veya cam bir kap edindiğinde, bu kap bir İsrailinin evinde kullanılmaya uygun hale gelmeden önce bir *mikveh*'e —ritüel banyosuna— götürülmeli ve suya daldırılmalıdır. Daldırma eylemi kabı sadece temizlemekle kalmaz; onu bir alemden diğerine aktarır. Dünyanın kabı olmaksızın Tanrı'nın kabı olmaya. Kirliden temize. Ayet bunu on bir İbranice kelimeyle emreder: «içinde iş yapılan her kap suya sokulmalı; akşama dek kirli sayılacak, sonra temizlenmiş olacaktır.» Bugüne kadar gerçekleşmiş her vaftizin kavisli çizgisi zaten oradadır: **kirli \$\$\$ suya \$\$\$ akşam vaktinden geçiş \$\$\$ temiz.**

Ancak en çarpıcı paralellik kaplarla ilgili değildir. İnsanlarla ilgilidir. Kapları İsrail'de kullanım için suya daldıran aynı Yahudi geleneği, **İsrail halkına girmek isteyen bir Yahudi olmayanın (Gentile)** da bir mikveh'te daldırılmasını şart koşmuştur. Buna *tevilat ger* —mühtedinin vaftizi— denirdi. Talmud'da (*Yevamot* 47a–b; *Keritot* 9a) ve daha sonra Maimonides'te (*Mishneh Torah, Hilkhoh Issurei Biah* 13:1–4) yasalaştırılan İsrail'in antlaşma halkına girişin üç adımı şunlardı: Erkekler için **sünnet, mikveh'te daldırılma** ve (Tapınak döneminde) bir **kurban** sunulması. Bu üçünden sonra, mühtedi artık bir yabancı değil, İsrail'in bir oğlu veya kızı sayılırdı.

Ve bu mühtedi hakkında Talmud, daha önce duyduğunuz bir ifadeyi kullanır. **Yevamot 22a şöyle der:** םם םםםםםם םםםם םםםםם םםם — **”yeni din değiştirmiş bir mühtedi, yeni doğmuş bir çocuk gibidir.”** İsa, Nikodimos’a ”yeniden doğmalısın” demeden yüz yıllar önce (Yuhanna 3:7), Nikodimos’a ders veren Ferisiler, sünnetten geçen, suya daldırılan ve kurban sunan Yahudi olmayanlar için bu ifadeyi zaten kullanıyorlardı. Mühtedinin daldırılması, kendi geleneklerine göre yeni bir doğumdu. Nikodimos’un İsa’nın yeni bir kavram icat etmesine ihtiyacı yoktu; İsa’nın bu kavramı bir İsrail öğretmeni olan kendisine uygulamasını anlamaya ihtiyacı vardı.

Yuhanna 3’teki derinlik budur. «*Sen İsrail’in öğretmeni olduğun halde bunları bilmiyor musun?*» (Yuhanna 3:10) — İsa, Nikodimos’u tam da bu yüzden azarlar; çünkü İsrail’in öğretmeni, Tanrı’nın çocuğu olmanın her mühtedinin geçtiği üç şeyi gerektirdiğini *bilmeliydi*: Bir kesilip atılma, bir suya daldırılma ve bir kurban. Mesih yakında üçünü de sağlayacaktı: Yüreğin sünneti (Romalılar 2:29), O’nun ölümüne vaftiz (Romalılar 6:3) ve Kendisini bir kez ve herkes için kurban etmesi (İbraniler 10:10). Yeni Antlaşma’da hem Yahudi hem de Yahudi olmayanlar için **herkes bir mühtedi olarak girer. Herkes Tanrı’nın Egemenliği’nde yeniden doğar.**

Bunların hiçbiri uç bir yorum değildir. Yukarıdaki Talmudik atıflar (üç adımlı din değiştirme süreci üzerine *Yevamot* 47a–b, ”yeni doğmuş çocuk” ifadesi için *Yevamot* 22a, Sina paralelliği için *Keritot* 9a ve Maimonides’in *Mishneh Torah*, Hilkhoh Issurei Biah 13:1–4 eserindeki kodlama) normatif rabbânî yasadır; herhangi bir dindar Yahudi okuyucu bunlara bakabilir. Yahudi mühtedi vaftizi ile Hristiyan vaftizi arasındaki bilimsel köprü —Yuhanna 3’ü dürüstçe okumamızı sağlayan köprü— ana akım akademik tarihçiler tarafından uzun uzadıya işlenmiştir. Cambridge İbranicisi **David Daube**, 1956 klasiği *The New Testament and Rabbinic Judaism* eserinde buna koca bölümler ayırmıştır. Harvard İbrani Edebiyatı profesörü **Shaye Cohen**, *The Beginnings of Jewishness* (1999) adlı eserinde bu uygulamayı İkinci Tapınak dönemi boyunca izlemiştir. Mesihçi Yahudi yazar **Alfred Edersheim**, *The Life and Times of Jesus the Messiah* eserinde bu bağlantıyı 1883’te kurmuştur. Üç bilgin, üç yüzyıl, tek bir sonuç: **Hristiyan vaftizi, Yahudi mühtedi daldırma uygulamasını doğrudan atası olarak devralmıştır ve İsa, Nikodimos’un bunu bilmesini beklemiştir.**

Ve şimdi harf katmanı bunu imzalıyor

şimdiye kadar anlatılanların hepsi Kutsal Kitap bilimi ve rabbânî tarihi. Güçlü kanıtlar, ancak mantıklı insanlar bunları yüzyıllardır biliyordu. Bundan sonrası ise, bilgisayarlar Tevrat’ın harf katmanını okuyana kadar kimsenin bilmediği kısımdır. **İbranice daldırma kelimesi, tüm bu uygulamanın dayandığı Tevrat ayetine şifrenlenmiştir — ve bunu, uygulamanın anlamını kendi geometrisinde izleyecek şekilde yapar.** Burası, yüzeydeki metnin, rabbânî geleneğin ve alttaki harflerin tek bir noktada buluştuğu yerdir.

Ayetin merkezindeki daldırma emriyle birlikte İbranice harf akışı şöyledir (Koren ses-siz harfleri, sesli harf yok, toplam 88 harf):

כליאשריע וראושקכל אובנדאוע מכלכליעצ במתמיטמא לעליומהמ וכלאשריפ
הערבוטהר באוטמאעד המבמימיו שהמלאכהב

İbranice TAVAL'dan Grekçe BAPTIZO'ya

Daha ileri gitmeden önce bilmeniz gereken bir detay var. İbranice "batırmak/daldırmak" anlamına gelen *taval* (טבל) kelimesi, Grekçe "vaftiz etmek" anlamına gelen baptizō G907 βαπτίζω kelimesinin doğrudan dilsel atasıdır. Grekçe Septuaginta çevirmenleri, Mesih'ten üç yüzyıl önce İbranice Tevrat'ı tercüme ederken, Tevrat'ın daldırmayı emrettiği her yerde İbranice *taval* kelimesini karşılamak için Grekçe baptō G911 βάπτω fiilini ve onun pekiştirilmiş formu olan *baptizo*'yu kullandılar. Vaftizci Yahya Şeria Nehri'nde durduğunda, Grekçe konuşan dünya *baptizo*'nun ne anlama geldiğini zaten biliyordu: Bu, İbranice *taval*'ın Grekçe karşılığıydı.

Dolayısıyla Yeni Antlaşma "vaftiz" dediğinde, *taval*'ın Grekçesini söylemektedir. İbraniler 9:10, Levililer'deki yıkanmaları «çeşitli vaftizler» (baptismos G909 βαπτισμοῖς) olarak adlandırdığında, Septuaginta'nın Tevrat'taki daldırma emirlerini çevirmek için kullandığı aynı Grekçe kelimeyi kullanmaktadır. **İbranice kap daldırma işleminden Hristiyan vaftizine uzanan köprü bir metafor ya da sonradan yapılan bir yorum değildir. Bu, üç antlaşma boyunca iki dildeki aynı kelimedir.**

Tek bir ayet içine şifrelenmiş sekiz İbranice vaftiz kelimesi

İbranice *tevilah* (טבילה) kelimesi **daldırma** demektir. Daha kısa olan kökteş kelime *taval* (טבל) ise **batırmak** anlamına gelir. Her ikisi de aynı kökten gelir. Uzun kelime, ilk üç harfi olarak kelimenin kısa halini (ט-ב-ל artı iki harf daha) barındırır.

Her iki kelime de Levililer 11:32 içinde tam olarak aynı harfte şifrelenmiştir. Bu bile tek başına çarpıcı olurdu. Ancak aramayı vaftizle ilgili diğer kelime kümesine —sünnet, ritüel banyosu, doğmak fiili, mühtedi, temiz ve kirli kelimeleri— genişlettiğimizde ayet tamamen açılır. **Sünnet, daldırma, ihtida, temizlik ve yeni doğumla ilişkili sekiz farklı İbranice kelime, bu seksen sekiz harflik tek ayetin içine düşük atlamalı ELS kodları olarak şifrelenmiştir.** Bunlardan beşi, ayetin başında birbirine beş harf mesafede toplanmıştır:

B1

İlk beş kelime —sünnet, ritüel banyosu, doğmak, batırmak ve daldırma— ayetin başında birbirine *ardışık beş harf* mesafede şifrelenmiştir. Bu, rabbânî geleneğin üç adımlı din değiştirme prosedürüdür (*milah* + *tevilah* + "yeni doğmuş çocuk"); beş harf içinde birbiriyle örtüşen beş İbranice kelime olarak şifrelenmiştir. **Hem de yasanın kendisinin üzerine kurulduğu ayetin içinde.**

Durun ve bu tabloyu yavaşça okuyun. Yahudi geleneğinin iki bin yıllık daldırma yasasını üzerine inşa ettiği tek bir Tevrat ayeti, kendi seksen sekiz harfi içinde vaftizin tüm kelime dağarcığını taşımaktadır:

- **Sünnet** eylemi (*mulah*) —üç adımlı ihtida sürecinin ilk adımı, Yahudi olmayanın içeri girmesini sağlayan bedensel temizlik— daldırma çapasından dört harf önce şifrelenmiştir;
- **Ritüel banyosunun kendisi** (*mikveh*) —daldırma çapasından iki harf önce şifrelenmiştir;
- **Doğmak** fiili (*yalad*) —Talmud’un mühtedinin *yeni doğmuş bir çocuk gibi* (שְׁנוּלָד קָטָן) (BT *Yevamot* 22a) olduğu ifadesindeki fiil— daldırma çapasından bir harf önce şifrelenmiştir;
- **Daldırma** ile ilgili iki kökteş kelime (*taval* ve *tevilah*) —çapanın kendisinde, aynı başlangıç harfini paylaşarak;
- **Mühtedi** kelimesi (*ger*) —*tevilat ger*, ”mühtedinin daldırılması” ifadesinin adını aldığı İbranice kelime— aynı ayetin on dört harf ilerisinde şifrelenmiştir;
- **Temiz** ve **kirli** kelimeleri (*tahor* ve *tame*) —mükemmel bir kiyazmus (çaprazlama) oluşturarak: şifreli ”temiz” kelimesinin ilk harfi yüzeydeki ”kirli” kelimesine, şifreli ”kirli” kelimesinin ilk harfi ise yüzeydeki ”temiz” kelimesine denk gelir.

Şifreli mikveh, harflerinden biri yüzeydeki יָבֵי (yuva, ”getirilmeli/sokulmalı”) kelimesinin üzerine gelecek şekilde durur; bu, ayetin emrindeki asıl daldırma fiilidir. Şifreli *yalad* (”doğmak”) onun yanında durur. İki daldırma kelimesi aynı çapada durur. Şifreli sünnet kelimesi çapanın hemen önünde durur. Şifreli *ger* (mühtedi) biraz daha ileride durur. Temiz ve kirli kiyazmusu ayeti kapatır.

Üç adımlı rabbânî ihtida prosedürü —sünnet, daldırma, yeni doğum— tüm yasanın üzerine kurulduğu ayetin başında, ardışık beş harf içinde birbiriyle örtüşen beş İbranice kelime olarak şifrelenmiştir. Ve ”mühtedi” kelimesi aynı ayette on dört harf sonra şifrelenmiştir. Tevrat’ın derinlik katmanı, yüzey katmanının tüm vaftiz teolojisini sekiz kökteş İbranice kelimeyle tek bir ayete sığdırarak taşır.

Ve şifreli *tevilah* (daldırma), beş ayet boyunca sürecek yolculuğuna işte bu aynı çapa harfiyle başlar. Görmemiz gereken bir sonraki şey, bu yolculuğun nerede bittiğidir.

Kavis: KİRLİ’den TEMİZ’e

Tevilah’ın beş harfi, Tevrat metnindeki beş spesifik yüzey kelimesine denk gelir. Sırasıyla okunduğunda, bu beş konumdaki yüzey kelimeleri kendi hikayelerini anlatır:

B2

Burada bir an durun. **”Daldırma” anlamına gelen şifreli kelime, yüzeydeki ”kirli” kelimesiyle başlar. Yüzeydeki ”temiz” kelimesiyle biter.** Şifrenin geometrisi, emrin izlediği kavisin ta KENDİSİDİR. Yüzey metni şöyle der: ”suya sokulmalı; akşama dek kirli sayılacak, sonra temizlenmiş olacaktır.” Aynı beş ayet boyunca her altmış ikinci harfte bir adım atan *daldırma* kelimesinin şifreli harfleri, yüzey metninin *kirli* dediği yerde başlar ve yüzey metninin *temiz* dediği yerde biter. Şifreli harflerin yolculuğu, vaftiz edilen kabın —ve vaftiz edilen imanlının— yolculuğudur.

Ve bu uç noktalar arasındakileri okuyun: *akşam, yenecek, üzerine*. Orta harf «yenecek» (אכל) kelimesine denk gelir; bu ayet, daldırılan kapla temas eden yiyeceğin hane halkı için kabul edilebilir hale gelmesi hakkındadır. Dördüncü harf «üzerine» (עליו) kelimesine denk gelir; bu temasın, kutsananın *üzerine* gelen ruhun dilidir. İkincisi «akşam» (הערב) üzerine düşer; temizliğin geçmesi gereken gece. Tüm vaftiz, beş harf konumundaki beş yüzey kelimesindedir: kirli \$\$\$ akşam \$\$\$ yenen \$\$\$ üzerine \$\$\$ temiz. Kirli kap akşamdan geçer, yenen şeyler için kabul edilebilir hale gelir, temizlik üzerine gelir ve temiz olarak ortaya çıkar.

Bunun neden Mesih’teki vaftizin gölgesi olduğu

Tevrat buna vaftiz demez. Yeni Antlaşma der. İbraniler 9:10, Levililer’deki yıkanmaların ailesini Hristiyan vaftizi için kullanılan Grekçe kelimeyle — baptisimos βαπτισμοῖς — adlandırır ve bunların «*düzeltilme zamanına kadar yürürlükte kalmak üzere konulmuş*» olduğunu söyler. Tevrat’ın kapları daldırması, Yeni Antlaşma’nın kendi ifadesiyle bir vaftizdir. Gelecek olanın gölgesi.

Bu ayet ile Yeni Antlaşma’nın vaftizi arasındaki altı açık bağlantı:

B3

Pavlus, Koloseliler 2:11–12’de sünnet ve vaftiz işaretlerini birleştirir. Tevrat’ın Levililer 11:32’deki harf katmanında, daldırma kelimesi bir harfte, sünnet kelimesi ise aynı pencereden geçen başka bir kod olarak şifrelenmiştir. **Pavlus’un Mesih’te bir olduğunu söylediği iki işaret, Tevrat’ın daldırmayı emrettiği ayette yan yana şifrelenmiştir.**

Ve hala daha sessiz bir detay var. Ayetin kalbindeki İbranice fiil *yuva* (יָוָה) — “*getirilmeli/sokulmalı*”dır. Dilbilgisel olarak pasiftir (edilgendir). Kap kendi kendini daldırılmaz. Başka bir aracı onu daldırır. Kaydedilen her Yeni Antlaşma vaftizinde aynı dilbilgisi geçerlidir. İsa, Yahya tarafından vaftiz edilir (Matta 3:13–17). Etiyopyalı harem ağası, Filipus tarafından vaftiz edilir (Elçilerin İşleri 8:36–38). Filipi’deki zindancı, Pavlus tarafından vaftiz edilir (Elçilerin İşleri 16:33). «*Vaftiz olun*» emri, her yerde edilgendir. Tevrat’ın Levililer 11:32’deki dilbilgisi, Yeni Antlaşma’nın vaftiz dilbilgisini gölgeler: Bu, bir aracı tarafından suda size yapılan bir şeydir.

Dürüst bir kalibrasyon

Kapatmadan önce, burada neyin mekanik neyin küratörlük olduğu arasındaki dürüst ayrımı yapalım. İbranice daldırma kelime dağıncığını test etmeyi ben seçtim. Daldırma emri ayetine bakmayı ben seçtim. Bunlar bulgu değil, seçimdir. **Ancak çapa harfinin konumunu ben seçmedim ve beş harfin denk geldiği yüzey kelimelerini ben belirlemedim.** Bunlar Koren Tevrat metninin gerçekleridir. 156.745 konumundaki paylaşılan başlangıç harfi ve *kirli*'den *temiz*'e uzanan yüzey kelimesi kavis mekaniktir. Üç komutu çalıştıran bir okuyucu, neye inanırsa inansın aynı sonucu görür. Seçim, nereye bakılacağıydı. Bulgu orada bekliyordu.

Davet

Kap sizsiniz (2. Timoteos 2:21). Vaftiz daldırılmadır (Koloseliler 2:12). Kirli olan, doğal insandır. Su, içine girilen Mesih'in ölümüdür. Temiz olan, yükselen yeni yaratılıştır (Romalılar 6:4). **Tevrat'ın harflerinin Levililer 11:32'de çizdiği kavis, sizin yeniden doğduğunuzda yürüdüğünüz kavistir** — kirli, suyun içine, akşamın içinden, temizliğe. Ve bu kavis izleyen şifreli *daldırma* kelimesi, ilk harfini şifreli *batırmak* kelimesiyle paylaşır — Septuaginta'nın *baptizo* olarak çevirdiği, Yeni Antlaşma'nın size yapılan eylem için kullandığı o İbranice kelimeyle.

İbraniler kitabı Levililer'deki yıkanmaları "vaftizler" olarak adlandırır, çünkü öyledirler. Talmud, iki bin yıllık kapların daldırılması uygulamasını Levililer 11:32 üzerine inşa etmiştir, çünkü ayet bunu emretmektedir. O ayetin şifreli harf katmanı, İbranice *batırmak* kelimesiyle aynı harfe çapalanmış olan İbranice *daldırma* kelimesini taşır; yüzeydeki *kirli* kelimesiyle başlar ve yüzeydeki *temiz* kelimesiyle biter. **Daha sonra Pavlus'a Romalılar 6'yı yazdıracak olan Yazar, bunu bin dört yüz yıl önce Levililer 11:32'nin harflerine zaten yazmıştı.**

Gölge yerini korudu. Asıl olan geldi. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla yapıldığında daldırma, her zaman neyin gölgesi idiye odur.

«Bu olay şimdi vaftizle sizleri de kurtarıyor. Vaftiz bedensel kirliliğin atılması değil, İsa Mesih'in dirilişiyle Tanrı'ya yönelen temiz vicdanın dileğidir.» (1. Petrus 3:21)

Suya gelin.

Bölüm 42

İletişim

İsa şöyle der: «*Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm*» (Matta 11:28). İnanç hakkında sorularınız varsa, yetişkin vaftizi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız veya dua desteğine ihtiyaç duyuyorsanız, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. «*Rab’bi adıyla çağıran herkes kurtulacaktır*» (Romalılar 10:13).

Yayın motoru ile hazırladığım kitaplar Apple iTunes ve <https://www.amazon.com> adreslerinde mevcuttur. Google Play, paralel Kutsal Kitap yayınlarının *sözde* kendi yönergelerini ihlal etmesi gerekçesiyle 2019 yılında neredeyse tüm yayınları kaldırdı. amazon.com sitesine girip «TruthBeTold Ministry» veya «Jørn Andre Halseth» diye aratarsanız eserlerin çoğunu bulabilirsiniz. Ayrıca, yayınlarımızın geniş bir yelpazesinin satışa sunulduğu <https://tbtm.sale> sitesini de hazırladık.

Bu kitap ayrıca junifye.publifye.pro/born-again adresinden çevrimiçi olarak ücretsiz okunabilir; tıklanabilir İncil ayeti referansları tam metni gösterirken, tıklanabilir Yunanca/İbranice terimler Strong’s Concordance tanımlarını ortaya çıkarır.

Eğer bu kitap size bir hediye olarak ulaştıysa ve bir teşekkür ifadesi göndermek isterseniz, bunu paypal.me/JHalseth adresindeki PayPal aracılığıyla yapabilirsiniz. Herhangi bir zorunluluk yoktur. Bağışlar; çeviri, basım ve Publifye AS / TruthBeTold Ministry aracılığıyla devam eden ücretsiz dağıtımı desteklemektedir.

İletişim Bilgileri

İsim	Jørn Andre Halseth
Mobil	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
E-posta	jorn.halseth@gmail.com
Şirket Bilgileri	
Şirket Adı	Publifye AS
Organizasyon Numarası	826 774 622

«*Bana geleni asla kovmam*» (Yuhanna 6:37). Unutmayın ki İsa kapıda durmuş çalışıyor (Vahiy 3:20) - kapıyı açmak sizin elinizde.

How this was made

This study is the author's own work — what it says, and where it goes, are his. It was composed with **junifye**, with an AI assistant as a tool, and draws its Scripture and original-language studies (Greek, Hebrew, and cross-references) from **Darash** (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”) — a platform for reading the Bible in its original languages.

Both **junifye** (for composing documents) and **Darash** (for studying Scripture in the original tongues) are available as **MCP** tools — usable from Claude Desktop or any AI assistant that can run them.

You are warmly invited to study the Word in its original languages with **Darash**, to read this and every other title freely alongside Scripture in the **Bibleread** app, and to browse the whole catalogue in the public library.

Free for personal and congregational use — not for sale. © the author; commercial rights reserved to Publifye AS.

Scan to read this book online